

СЕРГЕЙ ДОНСКОЙ ЗА ЦЕНАТА НА ЖИВОТА ПИТАЙ СМЪРТТА

Част 0 от „ФСС. Руският 007“

Превод от руски: Иван Тотоманов, 2005

chitanka.info

*И когато гръмне гърмът небесен, да няма
страх в сърцата ви, понеже уплашилият се вече
е виновен, а чистият духом е чист пред
небесата.*

Псалом 150,7

ГЛАВА 1

ВСЕКИ ЛОВИ ПО НЕЩО

Морето, току-що огряно от първите лъчи на утринното слънце, беше сиво-розово. Водата беше гладка и безметежна и се сливаше на хоризонта със също такава безметежно небе. На древните пътешественици това море им се струвало толкова страшно, че го нарекли Черно. Вероятно впоследствие са съжалявали за това, и то много пъти, но било късно. Често става така — направиш нещо и после съжаляваш.

Тук, край Сочи, морето беше съвсем чисто и прозрачно. Да не повярваш, че може да се разбушува като огромните океани. Всяко камъче на дъното се виждаше ясно. Ятцата рибки просветваха като сребърни монети, хвърляни с цели шепи. Вълничките облизваха брега почти беззвучно — заливаха го и се отдръпваха с гальовен шепот.

Художникът — с дълга побеляла коса — погледна скицата си и си помисли, че в зори морето трябва да се рисува не с масло, а с прозрачен акварел. От години идваше на този бряг, но чак сега се сецаше за това простичко решение. Изпита нещо като срам заради картините, които вече беше продал, и му се прииска по-бързо да нарисува нови. И тъкмо понечи да смени дебелия картон на статива с белоснежен кадастрон — и чу зад гърба си насмешливо напевен глас:

— Художнико, художнико, не ми се туткай, 'ми нарисувай спрасканичка путка...

Художникът се обърна и видя плещест младеж с физиономия, която не би могла да одухотвори дори четката на гений. Лице, създадено все едно от самата природа да го снимат за какви ли не документи — стиснати устни и леко изцъклени очи. А бе — лице за лични документи. Много неприятен тип. И много опасен.

Вторият младеж се различаваше от приятеля си единствено с това, че беше по-висок и не толкова як. Физиономията му беше също толкова протоколна. Направо да ги снимаш и двамата в профил и във фас и да ги щракнеш в папката към делото. Още повече че и двамата

бяха остригани така, сякаш вече се бяха подготвили за този епизод от биографията си.

Трудно беше да си представи човек по-неуместни хора на брега на съненото безметежно море. Художникът си помисли, че май рано сутринта трябваше да се поддаде на изкушението да пробва младото винце — трийсетлитрово буренце, беше му го дал един от съседите, за да го изтипоса до кръста, заметнат с тигрова кожа. Можеше да си седи сега в дворчето и нямаше да му пука. За нищо. Обаче не — и на̀ ти ги сега на безлюдния бряг тия две типчета, в чиито очи не светеше нищо друго освен собствените им вътрешности. Пък разправят, че очите били огледало на душата — хайде де!

— К'во си ме зяпнал бе, дъртак? — дружелюбно попита „поетът“. — Да не мислиш да ме зографисваш на икона?

— Е, не, разбира се. — Художникът сведе поглед.

— Що да се разбира? — Младежът се намръщи.

— Ами... за иконите трябва малко по-различен типаж...

— А, понеже нямам брадица да мина за светия, тъй ли?

— Как да ви кажа... — Художникът предпазливо сви рамене.

— И кече до ключиците, така ли бе? — продължи младежът; очевидно озверяваше.

— Вижте, аз по принцип не съм портретист, аз съм пейзажист. Морски. Маринист, така да се каже.

— К'во-к'во? Онанист?

— Маринист — търпеливо повтори художникът. — Думата идва от френското „марина“, тоест море, как изглежда морето.

— Марда си ти, никакъв маринист не си — отсече якият младеж. На челюстите му се издуха две буци.

— Браво бе, брато, баш марда си е — засмя се приятелят му. Смехът му беше все едно да стържеш с пирон ръждясала ламарина.

Художникът се намръщи.

— Защо се държите така, младежи? Аз съм на седемдесет и една. Ако не уважавате мен, уважавайте поне годините ми. И вие ще остарееете някога и...

Не му дадоха да довърши. Един крак — с джапанка — изрита статива толкова силно, че четките и боите се разхвърчаха. Художникът се наведе да събере скъпоценностите си, но джапанката изрита и него.

— Изчезвай, марда дърта! — заповяда младежът. — Да те няма на майната ти. Ще ми рисува, педалът му с педал, тука... Бе земи си купи едно фотоапаратче...

— Цапач с цапач — обади се и приятелят му и шумно изсекна лявата си ноздра с пръст.

Пейзажистът погледна празните му рибешки очи, взе си статива и забърза по пясъка — заряза даже кармина, най-скъпоценната си тубичка. Разбираше, че двамата младежи отдавна са снимани и във фас, и в профил, а после са сложили на снимките и надпис: „ИЗДИРВА СЕ!“ Обаче и двамата най-спокойно си ходеха където си щат и си пушеха вносните цигари — и той не можеше да промени нищо. Защото светът не е картина. Не можеш да го прерисуваш.

След като изпрати с навъсен поглед дъртата марда, младежът с рибешките очи изсекна и дясната си ноздра, обърса си пръстите в гачетата и изръмжа:

— Ей, много ги мразя тия бе! Пусне си кече значи и ми се пише голям умник. А не може да събере кинти за едно полароидче, разбиш ме. Акъл ще ми дава...

— Педал с педал — съгласи се спътникът му и нежно поглади черепа си, който по форма приличаше не дори на яйце, а на тиква — направо за празника на Все светии, да плаши хората.

Тръгнаха покрай приболя, като продължаваха да обсъждат, че бъдещето е тяхно, на истинските пичове, печените момчета. И докато си говореха така, стигнаха до скалите в края на плажа. Тук водата беше по-тъмна и изглеждаше някак по-студена. Зелените водорасли по камъните се полюшваха като коси на русалка. Но имаше й някаква миризма, по-различна от тази на солената вода.

Младежите мълчаливо закрачиха по изсъхващите вече белезникави от сол скали. Единият току се секнеше, другият съсредоточено плюеше — това им беше общуването. Стигнаха до една полегнала косо плоча, под която лъщеше зеленясала мътна вода. И щом спряха до нея, над тях запрелитаха чайки и нетърпеливо закрепяха: дай!... дай!...

Младежът с главата-тиква бръкна във водата, измъкна края на дебело разръфано въже, запъна крака и задърпа невидимата тежест. Но или нямаше достатъчно сила, или просто дърпаше непохватно. Приятелят му изруга, хвана и той въжето и работата потръгна. След

няколко секунди измъкнаха на плочата подут труп на мъж — цветът му беше като на корема на калкан. За двата крака бяха вързани бетонни блокчета. Ярkozеленият бански на малинови сърчица изглеждаше нелепо весело.

— А бе не е чак толкова тежък, обаче ега ти как смърди — коментира единият младеж, намръщи се и се изплю в краката си: на струйка.

— Е, че нали е метър и петдесет — каза вторият, изсекна и двете си ноздри поред — и веднага след като вдиша, съжали, че го е направил.

— Джудже бе, джудже.

Трупът наистина беше невзрачен, макар и подул се от престоя във водата: нямаше устни и очи, от едната страна беше изглозган до ребрата. Наистина неприятна картинка. Якият младеж с главата-тиква понечи да се извърне настрани, но после внезапно се наведе над трупа и възхитено възкликна:

— Гледай бе, гледай го тоя!...

— К'во да му гледам? Умрелия хуй?

— Не бе, рака виж! Глей го к'ъв е огромен!

— Да бе, брато!

Младежите почти долепиха главите си и заразглеждаха плячката си. Ракът разпери лъскавите си като лакирани щипки, мъчеше се да докопа стисналите го пръсти. По-голямата му щипка беше колко бебешка ръчичка, светла, но с криви черни нокти.

— Дроба му си е хапвал — каза единият младеж нежно, все едно говореше за котенце, което си пие млекцето от паничката.

— Бе знаят те — съгласи се широкоплещестият. — Ще взема да си го взема аз.

— На стената ли ще го сложиш?

— А, не. Ще му направя аквариумче. Ще му пусна сол, ще му сложа и малко синя боя и ще стане направо море, брато. Загриваш, нали? Като в оня филм.

— Е, там бяха акули, не бяха раци.

— Пък мойто ще е с рак! — Направо се чу недоизказаното: „Ти пък си нямаш и рак!“

— Ще пукне, докато го закараш до Киев. — В гласа на приятеля му звучеше зле прикрита завист.

— Няма. — Главата-тиква се завъртя отрицателно. — Тия кривите изкарват по цял ден без вода.

Младежът, който си нямаше рак, изсумтя сърдито и после каза:

— Добре де, стига с тоя аквариум. Да не сме дошли да ловим раци? Дай да си свършваме работата.

— Няма проблем, брато...

Уви рака в тениската си, сложи я на камъните и вдигна един — голям и тежък.

Лицето на трупа вече беше достатъчно обезобразено от морските живинки, но им бяха наредили да го направят съвсем неузнаваемо. Младежът се прицели, извърна лице и с все сила натресе камъка в главата на мъртвеца. Чу се толкова отвратителен звук, че насмалко да повърне. Чайките обаче се зарадваха, закрещяха още по-високо и се разхвърчаха над бъдещото си угощение. За да не си изцапа ръцете с кървавата каша, широкоплещестият взе друг камък, още по-тежък. По него бяха полепнали мидички и докато го вдигаше, няколко го одраскаха по корема.

Младежът с пъшкане стовари камъка върху главата на трупа и отскочи, та мозъкът да не опръска краката и гащетата му.

— Готово де, готово — успокои го приятелят му. — Тоя вече и майка му не може го позна... Но пък родината трябва да познава героите си — довърши загадъчно.

Утринните лъчи осветиха портфейл, портфейлът се отвори, след секунди се намокри и след още няколко секунди се озова под шарения бански на трупа.

Якият изхъмка заинтересовано:

— Колко са?

— Нищо работа — отвърна приятелят му. — Джобни. И разни хартийки, дето и за задник не стават.

— А бе, огладнях — каза якият и се разкърши. — Дай да свършваме с тоя тип.

— Давай...

Развързаха удавения и с псувни и ругатни го извлякоха на пясъка край скалите — така, че да се вижда отдалече. Толкова рано брегът беше пуст, но рано или късно все някой щеше да дойде — а никой нямаше да мине равнодушно покрай такава находка. Пък и чайките вече нетърпеливо летяха над плячката си и отдалече си личеше къде е.

— Значи първо го давихме тоя тип, а сега ще го сушим на слънчице — опита да измисли нещо умно младежът с главата-тиква: очевидно на мислите му им беше станало тясно в нея. — Голям майтап с тоя Болосов.

— Вярно, голям майтап. — Спътникът му шумно се изсекна. — Дай да видим какво ще правим със Сурин.

— Да бе.

— Да, я.

Със смях и шегички младежите тръгнаха по пясъка — носеха хванатия рак и му пъхаха в щипките клечки и камъчета. Сигурно точно така бяха правили и като деца — когато още не бяха знаели какво е да давиш хора, та било то и непознати. И какво е да пръскаш човешки глави — та дори и глави на трупове.

На много стотици километри от морето, във входа на една сграда на Ленинградски проспект в Москва, стояха двама други младежи — не се отличаваха с нищо особено. Единият дъвчеше дъвка и от време на време правеше балончета и доволно ги пукаше. Все по-големи и по-големи — явно искаше накрая поне един да стане колкото главата му. Дъвчеше все по-целестремено. Понякога дъвченето е по-добро от говоренето. Понеже може да нямаш достатъчно думички в главата, обаче дъвки във всяка будка — колкото щещ. Изборът си е твой.

Понеже нямаше какво друго да прави, спътникът му наблюдаваше шоуто. И всеки път, когато балонът се пукаше и белезникавата ципа се пльокваше на устата на приятеля му, без да иска, си спомняше, че предната нощ, пиян, беше чукал без презерватив, и това го тревожеше много повече от сегашната им задача. Не кой знае колко де, но все пак го тревожеше.

Във входа миришеше на котки, на мокри парцали и на пържена някога риба. Оттатък прозореца нямаше нищо по-интересно от парче небе, няколко дървета и други блокове. Всичко — скучно и унило. Като стар филм, гледан сто пъти. Всичко се знае, нищо ново няма.

— Бе ти вярно ли си се кръстил? — попита ей така, между другото младежът, който всъщност се интересуваше най-вече от състоянието на оная си работа.

— Аха — потвърди приятелят му и си лапна поредния балон.

— И как е?

— Нормално.

— Някаква далавера в тая работа?

— Е, нищо засега. Обаче попът каза, че в бъдеще ще изкяря.

— В бъдеще?

— Да де.

— А, менте значи — заключи некръстеният и изгуби изцяло интерес към разговора. — Всеки дебне да те ебне.

— Виж сега, ако няма бог, нищо не губя — почна да му обяснява приятелят му и лапна още един балон. — Ако обаче има, значи кяря. На Страшния съд ще ни делят — на православни и неверници. Така каза попът. Устройва ме, нали загриваш.

— А бе менте е тая работа — упорито повтори събеседникът му. — Никакъв съд няма да има.

— Защо, кво ще има?

— Ей това, на! — Скептично настроеният младеж смачка една муха на стъклото на прозореца и за по-нагледно направо я размаза. Паренето в чатала му се засилваше и той си бръкна в джобовете и обърна гръб на приятеля си, за да му покаже, че не му се говори повече за глупости.

Известно време мълчаха. Оживиха се чак когато се чу щракване на брава и вратата на площадката над тях се отвори. Главите им едновременно се завъртяха натам. Дъвката изплюока и мигом се шмугна в устата на младежа с тренираните челюсти — те замръзнаха неподвижно за пръв път от час и половина. Вторият младеж спря загрижено да си опипва пакета през джобовете и двамата застанаха нащрек като дълго сучали в жегата вързани кучета, усетили някое, излязло на разходка на каишка.

На площадката излезе възрастен мъж с връзка ключове. По всичко личеше, че е от жалката порода, чийто гардероб не се бе променил съществено от времената на развития социализъм и чиито дажби основно се състояха от сбръчкани кореноплоди, събирани от виличките. Остатък от миналото. Грешка на природата.

Мъжът подозрително изгледа двамата младежи на долната площадка. Със същия поглед ги дари и жената, която излезе след него.

Съпрузите Сурини имаха всички основания да се отнасят с недоверие към най-различните посетители, които напоследък бяха

зачестили при тях. Неотдавна единственият им син, Аркадий, се беше запилял някъде и след това жилището им беше станало обект на изключителен интерес от страна на какви ли не типове. Направо върволица — от сутрин до вечер. Ту звъняха бандити, които се представяха за милиционери, ту тропаха намахани милиционерчета, които повече приличаха на бандити. Освен това зачестиха и някакви загадъчни типчета със студени очи на чекисти. А бе отърване нямаше от тия хора. И всички търсеха Аркадий, и то много спешно. Какво ли беше направил? Че той беше кротко момче, на мравката път правеше, хлебарките даже не убиваше. Странна работа, наистина много странна.

Сурин се намръщи, от което дълбоките бръчки на лицето му станаха два пъти повече, обърна се към вратата и почна да заключва. Миниатюрната му съпруга стисна здраво чантата си с две ръце и загледа младежите подозрително — въпреки съвсем дружелюбните си физиономии те я караха ако не да се страхува, то поне да е нащрек.

Младежите се спогледаха, едновременно си отлепиха задниците от перваза на прозореца и тръгнаха нагоре по стъпалата. Първият протегна напред смачкано листче с някакви грубо написани печатни букви. Показа го отдалече на възрастната двойка, усмихна се и каза:

— Едно приятелче търсим тука, Николай Артамонов. В казармата бяхме заедно и...

„В затвора сте били заедно, не в казармата“ — помисли си жената и устните ѝ се свиха в неприязнена цепка.

— Адресът е този, обаче не знаем в кой апартамент е — обади се вторият младеж, на две стъпала по-надолу.

— Тук няма Артамонови — отсече мъжът. Вече беше заключил две от трите ключалки и се чувстваше достатъчно сигурен, за да вдигне високомерно добре избръснатата си още рано сутринта брадичка.

Жена му продължаваше да мълчи, само стисна устни още по-силно. Неотдавна, беше се заляпала на трамвайната спирка, ѝ бяха задигнали чантата с пенсията за два месеца и сега тя винаги беше нащрек. И смяташе, че всеки, който я заговори, сто на сто е мошеник, ако не и по-лошо.

— Тук няма никакви Артамонови — повтори тя думите на мъжа си, като добави още една, за по-убедително.

— Как така да няма? — учудено попита младежът, вече беше съвсем близо до тях. — Казаха ни, че Коля живее точно в този блок, на вашия етаж.

— Няма такъв — отсече Сурин-старши. — Станала е някаква грешка.

— Ама ето го адреса, вижте...

Сурин машинално погледна протегнатото му листче и прочете: „НОШТА СА СПУСНА ИЗВИДНЪШ“.

Какви бяха тия глупости? Сурин се намръщи, дори се възмути от подобна неграмотност. Но в същия миг тънкото острие се заби в сърцето му — и остана там, когато младежът с рязко движение отчупи дръжката. Възрастният мъж изохка, хвана се за гърдите и гърбът му се засвлича по вратата. Понечи да каже, че боли, но не можа. Устата му се напълни с кръв. Езикът му не помръдваше.

Още преди съпругата му да разбере какво става, втори самоделен нож прониза гърдите ѝ и спря чак в гръбначния стълб. Вторият младеж ѝ запуши устата с ръка и я пусна да седне на пода, като тихо мърмореше:

— Тихо де, тихо, бабке... Няма да ми викаш само, не си на сергията...

Жената го погледна — очите ѝ бяха пълни с обидено недоумение, — изхърка и умря, страдалчески прехапала устна.

Мъжът също вече почти се беше свлякъл на мозайката — другият младеж му затискаше устата. Отначало Сурин седна тежко, после се килна на една страна, трепна и конвулсивно изрита.

— Глей го бе, и ще се рита — изръмжа убиецът му и недоволно изплюока един балон.

Приятелят му не отвърна нищо, понеже се бавеше с ножа си — успя да го строши чак на третия опит. Следващия път трябваше да среже острието по-надълбоко. И да се чука само с капут, разбира се. Тогава нямаше да има проблеми.

Убийците засумтяха, наведоха се над мъртвите съпрузи така, че челата им почти се допираха, пребъркаха ги набързо, взеха им часовниците, халките и колкото пари имаха. Всичко много приличаше на убийство с цел грабеж, само дето младежите бяха изкарали петдесет пъти повече, отколкото ограбиха от убитите. И въпреки това изглеждаха недоволни, докато излизаха от входа. Така изглеждат хора,

които са твърдо убедени, че са оцетени в тоя живот. Уж всичко си имат, но все нещо не им достига.

Особено остро е това усещане, когато те гони махмурлукът.

Младата жена — от онези, които приятелките им през зъби наричат „симпатични“ — слезе от таксито и като се старееше да стъпва възможно по-елегантно на десетсантиметровите си токове, тръгна към „Дънкин Донътс“. Всъщност точно затова беше дошла в Чистие пруди толкова рано. Та на спокойствие да се наслади на обилно поръсените с пудра захар понички и на чудесното капучино. Американско обслужване, лъчезарни усмивки по лицата на персонала — жената с поетичното име Любов не знаеше по-добър начин да си оправи настроението за цял ден.

Защото настроението ѝ беше абсолютно скапано. Аркаша Сурин, с когото беше свързала живота си отскоро и до обозримото поне бъдеще, беше изчезнал неизвестно къде, без да ѝ остави нито координати, нито поне една тъпа бележка даже. И това вместо обещаната сватба в Ница, медения месец на Лазурния бряг и вила кажи-речи в Сан Тропе! Къде да го търси сега тоя смотаняк?

Трийсетгодишният Аркаша може и да не беше съвсем смотан, обаче изобщо не можеше да се сравнява с пълноценните мъжкар, нито по ръст, нито по физиономия. Люба не беше имала такива тапишони за любовници от наивните седемнайсет, та чак до разумните двайсет и пет. Другите обаче, високите и плещестите, които срещаше по житейския си път, не работеха в Центробанк и нямаха такива приказни перспективи като невзрачния Аркаша Сурин. От многозначителните му намеци за приказното богатство, което щял да спечели съвсем скоро, на Люба направо ѝ пресъхваше устата, а другаде, доста по-надолу, направо си се подмокряше. Съвсем неволно. Беше готова да последва такъв партньор чак на края на света, дори на Каймановите острови или на не знам кой си Барбадос. С други думи — на майната си, стига там да има свестни хотели.

За целта Аркаша трябваше само да я помами с пръстче — точно това всъщност беше направил навремето. И дори обстоятелството, че и останалото го правеше почти пак само с това пръстче, не я притесняваше кой знае колко.

Веднъж седмично той я канеше в двустайното си ергенско жилище на Кутузовски проспект. Традиционна вечеря на свещи, страстният глас на Хулио Иглесиас от уредбата плюс задължителната програма в леглото — никога не продължаваше повече от петнайсет минути. Отначало Люба се дразнеше от навика на Аркаша в най-интересния момент да коленичи и да свършва — едва започнатото — така да се каже, собственооръчно, но постепенно свикна с тази му странност. Още повече че най-интересното наистина започваше след това.

Въоръжен с дълга цигара, Аркаша започваше подробно да разказва как същото това щели да го правят в съвсем различен, чуждоземски интериор. И го правеше толкова убедително и сладкодумно, че Люба сякаш вече виждаше зад прозореца на московския апартамент високите тропически палми, виждаше как отвън я чака осветеният отдолу басейн и собственият ѝ кадилак, задължително розов. Е, и разни други битови подробности, заради които истинските ценителки на прекрасното са готови да си продадат душата и на дявола и години наред да гледат безкрайни сериали, чието съдържание може да се събере на една страничка.

За Люба Аркаша стана нещо като джуджето от приказките, способно да изпълни всичките ѝ, дори най-съкровени желаниа. Да, наум си го наричаше „смотаняче“ и „Малечко Палечко“, но тъкмо с него бяха свързани най-светлите ѝ, най-смелите ѝ мечти. Сюжетът им беше съвсем простичък: шикарен дизайн и на фона му тя, Люба, и си няма никакви други грижи и задължения освен шейпинга и шопинга. Непрекъсната фиеста с почивка за сиеста. Жестоко!

Внезапното изчезване на Аркаша беше истинска катастрофа. Още повече че вместо него почнаха да се появяват разни подозрителни личности с гадни погледи и стандартни въпроси по повод местонахождението на любимия ѝ. Показваха ѝ най-различни удостоверения и наричаха Аркадий гражданина Сурин. Други пък нахълтваха в жилището ѝ без никакви удостоверения, но пък с оръжие, и в тяхната интерпретация Аркадий се превръщаше в „педал“, че и „долен“. Та тези посещения продължиха около седмица — вчера за пръв път я бяха оставили на мира, но пък нервите ѝ бяха опънати до крайност, нали така.

Тя нервно бухна пепелно русата си прическа и закрачи по тротоара — усещаше погледите на всички мъже. Ех, ако това ставаше в Кан! В Москва, където на физиономията на почти всеки пешеходец с големи букви беше изписан средностатистическият му жизнен минимум, нямаше никакъв смисъл да хвърля въдици. Така че Люба гледаше право напред, над отминаващите покрай нея фигури. И сблъсъкът с една от тях беше съвсем неочакван. Някой се изпречи на пътя ѝ, тя не успя да се дръпне и...

— Ох! — Удари се силно в нечие твърдо, направо каменно рамо, изкриви си глезена и се ядоса, като си представи колко тъпо изглежда отстрани.

— Извинете — каза разтревожено нечий мек баритон.

— Ха, извинете! Блъскайте се като... — Люба спря, съвсем забравила, че току-що се е канила да сравни собственика на баритона поне с... и тя не знаеше вече с какво.

Защото той беше много, ама наистина много обаятелен, с белозъба усмивка и фин аромат на афтършейв, който го обкръжаваше точно на половин метър, което, както си помисли Люба, говореше за изискания му вкус. Тя отстъпи една крачка и ароматът на афтършейва изчезна, но пък много добре се видяха очите на непознатия — кафяви, мамещи, като два шоколадови бонбона. Жалко, че той веднага ги скри зад непроницаемо черните издължени стъкла на слънчевите си очила. За сметка на това пък белотата на зъбите му стана още по-ослепителна.

Симпатичният непознат деликатно докосна голото заради лятната рокля рамо на Люба и загрижено попита:

— Заболя ли ви?

— Не, не, моля ви се. — Стори ѝ се, че нещо я боцна, но непознатият вече отдръпваше ръката си: на китката му лъщеше тежък сребърен часовник.

— Сигурна ли сте? — Той я погледна в очите. — Струвате ми се малко бледа.

— Нищо ми няма, не се безпокойте!

Заучената ѝ усмивка нещо не се получи, нещо стегна сърцето ѝ, ушите ѝ заглъхнаха. А светът лекичко се размаза, все едно гледаш пиратско видео. Околните минавачи се превърнаха в тъмни силуети. „Защо са сенки, а не хора? Ах, каква жегга! — помисли Люба и се олюля. — Хем горещо, хем задушно...“

— Какво ви стана? Прилоша ли ви?

Все едно някой изключи всички звуци. Абсолютно всичко освен този мек баритон, който внезапно стана почти гръмогласен.

— Го-ре...

Люба искаше да се оплаче на непознатия, че е страшно горещо, но езикът вече не я слушаше. Мислите ѝ станаха къси, накъсани. Белозъба усмивка... Пипна ме по рамото... Боцна ме... Часовникът...

— Хайде, облегнете се на мен — строго каза непознатият. Без усмивката цялото му обаяние се беше изпарило. Слънцето се отразяваше в очилата му — две светещи точици, истинските му очи — хищни и безмилостни.

„Пуснете ме!“ — не можа да извика Люба. Изведнъж разбра, че в никакъв случай не бива да позволява на мъжа да я отведе някъде, където няма хора, но покорно тръгна с него. Краката ѝ стъпваха сякаш самички, макар и готови да се подкосят. Ако не бяха силните му ръце, точно това щеше да стане. Люба беше съгласна да си изподере коленете в асфалта, стига да не върви така покорно към близката кола. Непознатият вече я плашеше, страхът ѝ се усилваше с всяка крачка. Той я водеше, влачеше я нанякъде, като вампир, нахлул в кошмарите ѝ. И докато я влачеше, я успокояваше:

— Сега ще ви кача в колата, ще ви дам минерална вода, ще ви откарам у вас...

Всичко това бяха лъжи. По бузата на Люба се плъзна сълза — но никой не я забеляза. Люба така и не можа да се разплаче — тъмна вълна я блъсна и я отнесе там, където няма нищо освен мрак.

Последната ѝ мисъл беше за поничките, чудесните ароматни понички, поръсени с пудра захар — дали някога щеше да ги опита пак?

ГЛАВА 2

ТЪРСЕТЕ ГО

Датчиците на прозорците на големия кабинет бяха толкова чувствителни, че реагираха и на кацането на муха. Което изключваше наличието на още по-вредните насекоми от породата на вездесъщите „бръмбари“. С цел разкриване на дистанционно подслушване рамките на прозорците бяха оборудвани със специални локатори, способни да засекаат насочен отвън сигнал и да включат автоматичното екраниране. Самите стъкла пък бяха толкова здрави, че не биха могли да ги счупят дори отчаяните собровци^[1], ако им хрумнеше безразсъдната мисъл да щурмуват най-прочутата сграда на Лубянка.

Достъп до този кабинет имаха само служителите на учреждението, и то съвсем не всички. Доброволно пък тук влизаха само единици. Останалите ги викаха — или ги канеха: в зависимост от положението и чина им и от степента на доверието към тях. Малцина само получаваха покана да седнат и те сядаха с нежелание, понеже в подсъзнанието им още бяха живи времената на КГБ, когато да седнеш в някой такъв кабинет означаваше, че ще те разпитват и че те чака суров съд. Стопанинът на кабинета много добре помнеше онези времена и затова избягваше да предлага на посетителите си да седнат. Пък и знаеше, че всяка йерархия се гради на системата на страха — голям и малък. По-добре един страх в повече, отколкото по-малко. На това се основаваше дисциплината. Елементарно — сборът на страховете на подчинените минус колебливите им симпатии е равно на безпрекословно подчинение. Вадиш и властваш. Стига да можеш да минеш без обичта на подчинените си, разбира се.

Той можеше. Отдавна беше свикнал с генералските си пагони, също като с изкуствения си бъбрек и с омръзналата му съпруга, с която живееха заедно вече трийсет и пет години. Разбираше, че светът му се крепи единствено на тези три кита. Ако бъбрекът откажеше, ако жена му умреше, ако го пенсионираха — добре дошъл в зоната на старческия маразъм, другарю бивш генерал. Ще те тъпчат с кашички,

ще ти пъхат подлогата под задника и ще те оставят да си пишеш спомените, които никой никога няма да прочете. Така че генералът си имаше свои собствени страхове и се стягаше пред тях не по-малко, отколкото пред началниците си. С годините работоспособността му беше стигнала до истински фанатизъм. Не обичаше да носи униформа, но винаги беше във форма. В най-добрата за един генерал-майор от ФСС форма.

На тежкото палисандрово бюро пред него имаше папка — папка със сведения за лицето, повикано за 11:15. Генералът никога не сваляше информация от компютъра — мислеше, че лещите няма да са най-доброто допълнение към изкуствения бърбек. И никога не наричаше папките като тази с модерната дума „досие“. Делото си е дело. Работа.

Петнайсет минути му стигнаха да се запознае със съдържанието на папката. Зрението му все още беше остро, паметта безупречна, логиката — съвършена, за да преценява хората от раз, да си набелязва главното в характера им и ключовите моменти в биографиите им. Понеже само на пръв поглед изглежда, че човешкият живот е дълъг, загадъчен и непостижим. Събери го на двајсетина страници и го прочети — и от най-голямата загадка на природата ще останат само голите факти, при това само малко от тях ще са интересни. Венецът на творението, моля ви се!

Генералът отпи глътка минерална вода от любимата си висока чаша, отвори папката и запрелиства плътната снежнобяла хартия.

И така, Олег Николаевич Громов, роден в Курганск. На четирийсет и две още майор — не говореше много добре за уменията му да гради кариера. Бил в Афганистан, Таджикистан и дори Ангола. Награди, ранявания, още награди. Орден „За служба на Родината“ трета степен, сребърен медал „За храброст“, кръст „За лична доблест“. И няколко дисциплинарни наказания, които заличаваха проявения героизъм. Точно така — генералът кимна автоматично, — който много си вири рогата, трудно става полковник. За това си трябват съвсем други качества, а у майор Громов те почти отсъстваха, както впрочем и елементарното чувство за самосъхранение. Точно така пишеше и психоаналитикът в заключението си:

„Склонен към неоправдан риск. Заради импулсивния си характер получава прякора Гръм още от юноша. Подчинява се неохотно, в критична ситуация може да прояви неподчинение. Затворен. Често проявява пълно пренебрежение към човешкия живот, включително към собствения си. Непредсказуем. Своенравен“.

Генералът изхъмка. Какво ли беше правил този своиравен майор през последните години? Как с тази служебна характеристика беше успял да попадне в Москва, вместо да си кисне в далечната провинция?

Я да видим...

Преди да го изтеглят в столицата, Громов беше оглавявал аналитичния отдел в Курганското управление на ФСС. „Така наричаният аналитичен отдел“, уточни генералът наум, защото идеално знаеше за какво става дума. Подобни подразделения негласно съществуваха съвсем доскоро във всички областни управления — занимаваха се най-вече с контрол на дейността на престъпните групировки. Целият анализ всъщност се свеждаше до съставянето на заупокойни прогнози на лидерите и специалистите на ФСС рядко грешаха. Лидерите гинеха, гинеха един подир друг, и то така чисто, че смъртта им спокойно можеше да се припише на разчистване на сметки.

На пръв поглед МВР би трябвало само да се радва на толкова доброто стечение на обстоятелствата, но на практика нещата бяха различни. Когато криминалните босове почнаха все по-често да заминават за онзи свят, президентът получи истинска петиция — възмутеното милиционерско началство настояваше Службата да остави клиентелата им на мира. Понеже бандитите не били агенти на чужди разузнавания, терористи или фалшификатори, не призовавали за свалянето на съществуващата власт и нямали достъп до държавни тайни. Следователно не били заплаха за националната сигурност и били извън сферата на интересите на ФСС. „Да бе, не били“, изхъмка наум генералът: много добре знаеше какъв размах е достигнала организираната престъпност в Русия въпреки настъпилото на пръв поглед затишие.

Вълците бяха навлекли овчи кожи, това беше. Започнаха да се наричат олигарси, сенатори, бизнесмени и инвеститори. Никаква метаморфоза обаче не бяха претърпели. Практиката на ексхумацията доказва, че такива хора се променят само като влязат в гроба. Затова пък промяната е наистина радикална.

На същото мнение, изглежда, беше и майор Громов. Още преди да разформират аналитичния му отдел, Громов беше успял лично да ликвидира не само местния престъпен лидер Хана, но и да му прати за компания десетина негови приятелчета. Не го бяха повишили в звание, не го бяха оощастливили и с нова награда. Това не беше изненадващо, като се имаше предвид, че според секретната задача бе трябвало само леко да рани Хана. Странно дори, че такъв каубой не беше изхвърлен от Службата за сигурност без пагони... и без глава може би.

Генералът направи недоволна гримаса и бързо прелисти копията на рапортите, служебните бележки и докладните. Сред документите нямаше писмено обяснение на Громов. Делото му просто приключваше с този епизод. Бяло петно. Нищо. А генералът не обичаше да работи с хора, за които знаеше по-малко, отколкото самите те знаеха за себе си. За майор Громов от Курганското управление на ФСС вече му беше известно всичко или почти всичко. Майор Громов от специалното подразделение ЕР обаче си оставаше пълна загадка за него. Почти толкова голяма, колкото и самото подразделение.

То беше създадено към ФСС с таен указ на президента преди половин година и по всяка вероятност се подчиняваше на самия него или на администрацията му, макар това да не бе фиксирано в никакви документи. Формално го оглавяваше генералът, но си нямаше и представа за целите, задачите и дейността му. Теле пред железница — така се почувства генералът, когато го поставиха пред свършен факт. Не теле, стар вол, вързан до релсите.

Необходимостта лично да въведе в работата някакво майорче от Курганск го дразнеше, въпреки че дълбоко в ума си той разбираше защо е необходимо. Всяко изтичане на информация, а при такава голяма операция това беше почти неизбежно, означаваше провал, независимо от крайния резултат. Понякога се налага да работиш и с нови, непроверени хора, дори опаки хора, няма как, успокои се сам генералът и избута папката до ръба на бюрото. Това бе действителността и трябваше да се примири с нея. И без това нямаше

начин нито да пренебрегне съществуването на неподвластното му подразделение, нито да изгони майор Громов от приемната. Между другото, време беше вече да се запознае с него по-отблизо.

Генералът погледна часовника си — награда, сложена на лявата му китка лично от Владимир Ефимович Семичастни, шефа на КГБ на СССР преди началото на брежневския застой. Бяха в клуб „Дзержински“ на Большая Лубянка 12. Напоследък, като си поглеждаше часовника, генералът често си спомняше, че прощаването с Владимир Ефимович беше в същия клуб, на същата сцена. И тогава по гръбнака му полазваха студени тръпки, все едно ледените пръсти на смъртта палаво брояха прешлените му.

Усети се, че гледа тъпо циферблата, без изобщо да обръща внимание на стрелките, и ядосано дръпна ръкава си надолу да скрие часовника. До времето на срещата оставаха две минути и той решително натисна копчето на интеркома и изсумтя в празното пространство:

— Нина Михайловна, този... хм, Громов. Да влиза.

Интеркомът помълча озадачено, след това си призна с гласа на секретарката:

— Няма такова лице в приемната. Да се обадя ли на пропуската?

— Не! — отсече генералът и усети как гласовите му струни дръннаха от възмущение. — Да дойдат началниците на трети, шести и осми отдел. Когато благоволи да дойде, Громов да чака.

— В дванайсет имате съвещание — предпазливо напомни секретарката.

„Идеално — отвърна й генералът мислено. — И ще се постарая да го проточа чак до вечерта, та разни майорчета да не ми знаят много“.

— Знам — каза на глас. — И няма да го отменям заради този майор Громов. Тъкмо ще има предостатъчно време да си погледне часовника и да го нагласи на московско време.

Намръщи се, извади хапчетата си от чекмеджето и вдигна чашата, но не успя да изпие лекарството, защото трепна, когато апаратът на бюрото му докладва с безстрастен мъжки глас:

— Часовникът ми винаги е точен.

— Какво? — Генералът изпусна чашата, но тя не се счупи, а беззвучно се търкулна по дебелия килим, като оставяше след себе си

тъмна следа от минерална вода.

— По московско време в момента е точно единайсет и петнайсет, другарю генерал — безстрастно продължи уредбата със същия спокоен тон; след което се опомни и секретарката:

— Вие... майор Громов ли сте? — Дори металният тембър на общата връзка не можеше да скрие объркването ѝ.

— Точно така — потвърди невидимият ѝ събеседник. — Дойдох навреме, както виждате. Може ли да вляза?

Генералът — гледаше навъсено прекалено словоохотливия апарат — изсумтя:

— Влизай, Громов. — Говореше на „вие“ само на трима-четирима души в цялата държава. Непознатият майор очевидно не беше от тях.

— Слушам! — Прозвуча дори прекалено бодро.

Майорът се появи на прага почти мигновено, затвори вратата и замръзна — чакаше покана да влезе. Генералът се поколеба, после му кимна подканващо: неизвестно защо не можа да изкара от гърлото си никакъв поздрав. Този Громов, появил се на всичкото отгоре така внезапно, пораждаше у него прекалено много противоречиви чувства, сред които преобладаваше ядът и неволното любопитство. Да минеш през всички контролни пунктове по пътя до генералския кабинет само по себе си беше достатъчно сложно. Обикновено всички подраняваха, за да не ги забавят с проверките. Громов обаче беше успял да пристигне точно на минутата. Като се имаше предвид, че не биха го оставили да се мотае по третия етаж, това беше ефектен, но рискован номер. На ръба на фала.

— Сядай — изсумтя генералът, когато майорът пак замръзна пред него в поза на няма очакване.

Громов седна на посочения му стол толкова непринудено, сякаш през ден седеше с висши началници. На лицето му беше изписано съсредоточено внимание — и съответната почтителност. Но все пак и той само учтиво кимна, преди да седне, и в следващия миг главата му се върна в изходно положение. А положението беше добро, генералът нямаше как да не го признае. Погледът на майора беше също като стойката му — пряк, нетрепващ. Докато го оглеждаше колко е корав, генералът си помисли, че навремето човек с такива запомнящи се светли очи с отблясък на живак трудно можеше да попадне в КГБ.

Значи затова бяха използвали майора предимно за черна работа. Прекалено впечатляващата му външност беше навредила на кариерата му не по-малко от всичките му отрицателни характеристики накуп.

— Знаеш ли защо те повиках, майоре? — попита генералът и хвърли поглед към чашата: беше се търкулнала прекалено далече, та просто да се наведе и да я вземе, без да става. Време му беше за лекарствата, но той реши да го поотложи. Подчинените не бива дори да подозират за болестите и бележките на началниците си.

— В общи черти. — Громов го гледаше очакващо.

— И какво ти е известно?

Громов вдигна рамене.

— Едно лице е изчезнало. Трябва да го намеря. Вие трябва да ме запознаете с цялата информация по случая.

— Трябва ли? — изхъмка генералът. — Сериозно?

Ново вдигане на рамене.

— Аз трябва да се запозная с информацията, с която разполагате.

Генералът обмисли езиковото уточнение и реши, че глогът не е по-добрият вариант от тръна. Позахапа долната си устна да опита на вкус сякаш току-що чутото, после продължи:

— Ще търсиш лицето в Сочи, майоре. В прекрасния курорт Сочи. При необходимост тамошният отдел на вътрешни работи и Краснодарското управление на ФСС може да ти помогнат, но в никакъв случай няма да ги запознаваш със случая. Изтече ли информация, задачата се отменя. Заедно с по-нататъшната ти биография.

Сивите очи на Громов потъмняха до оттенъка на облачно небе в студен зимен ден. Колкото и да се вглеждаше в лицето му, генералът не забеляза никакви други признаци, че заплахата е чула и разбрана правилно. Затова се втренчи в отсрещната страна на кабинета и заговори: по стар навик с кратки изречения, та всяко да се усвоява възможно най-добре.

— Със случая ще се запознаеш след малко. В съседния кабинет. Копие няма да ти дадем, така че чети и помни. Сега само слушай. Няма да повтарям. — И като направи многозначителна пауза, генералът мина към същността на задачата.

Международният валутен фонд беше отпуснал на Русия поредния заем — четири милиарда долара. Първият транш беше

преведен преди седмица. Центробанк трябваше да получи уговорените 1 200 000 000 долара. В момента на превода обаче цялата компютърна мрежа на банката беше отказала и когато я бяха оправили, се оказа, че не е получено нищо. На пръв поглед — нищо страшно, изчезнало беше само електронното съобщение, а не истински пари, колко му е да се прати още едно съобщение. Проблемът обаче беше в това, че програмираните предварително компютри на Центробанк бяха препратили парите на неизвестна сметка. Някой беше гушнал милиард и двеста милиона.

Генералът загледа събеседника си така, все едно очакваше от него незабавен и при това изчерпателен отговор. Громов едва забележимо вдигна рамене.

— Рано или късно всичко ще се изясни.

— Естествено — съгласи се генералът. — Но по-вероятно късно, отколкото рано. Ще избухне скандал — световен, Русия ще бъде оплюта и заемите ще спрат. Това в най-добрия случай. Защото ако парите, не дай боже, стигнат до разните му там екстремисти и терористи и отидат за закупуване на оръжие, можем да забравим за съществуването на МВФ поне за цял век. — Генералът плесна с длан по бюрото, за да подчертае важността на думите си.

— Така че мащабна операция на ФСС в момента е изключена — довърши мисълта му Громов, като се възползва от паузата.

— Именно — потвърди генералът и се намръщи неодобрително. През дългите години, прекарани в този кабинет, беше отвикнал да се вслушва в чужди мнения — неговото си му беше съвсем достатъчно. — Не можем да допуснем никакво изтичане на информация — изсумтя той сърдито. — Същото като трипер в благородно семейство. Лекува се бързо и ти минава, обаче никой не бива да научи. Иначе... — Генералът за миг се замисли, намръщи се още повече, после рязко тръсна побелялата си глава и решително заключи: — Значи така: действаш сам, майоре. На твоя отговорност, така да се каже.

— Слушам, действам сам — бодро отвърна Громов. Не беше ясно наистина ли се гордее с оказаното му доверие, или просто се прави на глупак.

— Не ми се прави на много печен — предупреди го генералът. — Ако успееш, всичко си е твое — слава, награди и така нататък. В

противен случай обаче, хм... Имам предвид, че на погребението ти няма да има салют, почетен караул и тържествени слова, разбираш ме.

Громов сведе поглед и бръсна някаква невидима пращинка от ревера на сакото си. После заговори — гласът му звучеше така, все едно пак говори по вътрешната уредба:

— Мога ли да науча повече подробности за човека, когото трябва да открия?

— Можеш — каза генералът, почти потресен, че пак не вижда на лицето на събеседника си никакви признаци на безпокойство. — Нали затова си тук.

В думите му като че ли не прозвуча нищо освен язвителност. Съпругата на генерала обаче щеше невероятно да се учуди, ако чуеше как разговаря със свой подчинен. Точно с този тон генералът говореше на големия си син, любовта си към когото грижливо криеше от всички — включително от самия себе си.

И понеже не дочака от Громов дори въпросителен поглед, генералът се намръщи недоволено и продължи:

— Мръсникът, когото трябва да намериш на всяка цена, се казва Аркадий Викторович Сурин. Служител в Центробанк, отскоро е оглавявал информационно техническия отдел, с много добра характеристика. Всичките му колеги казват, че е гениален компютърджия. Наистина гениален. Оправял се с разните му там пентиуми като ние с теб с клозетните казанчета. И го задигнал тоя милиард и кусур, педалът му с педал, да го...

Генералът прекъсна тирадата си, демонстративно лапна миниатюрното оранжево хапченце, отпи направо от шишето и погледна Громов предизвикателно.

Майорът търпеливо чакаше продължението и гледаше право напред — но не точно в упор събеседника си, макар да личеше, че слуша с изключително внимание. Генералът изсумтя сърдито и продължи:

— Две седмици преди въпросния ден Сурин излиза в отпуск. Казва на колегите си, че отива на сватбено пътешествие с някоя си Любов Павловна Бородина, за която ще научиш след малко. Обаче лъже. Защото изчезва. Изпарява се. Покрива се. И вчера ненадейно го откриват в Сочи. — След многозначителна пауза генералът добави: —

Именно „откриват“. Удавен. Сега е в моргата. Тук, в Москва. На петнайсет минути път.

Громов вдигна вежда.

— Каква е задачата ми при това положение? Доколкото ми е известно, трупове не дават показания.

— Тук грешиш! — Генералът се усмихна криво. — Истинският чекист ще накара и мумия да проговори, ако се налага. Има такъв виц, знаеш ли го?

— Да. — Громов кимна. — Много е смешен. Разказваха го уж за майтап, обаче ги прибираха съвсем сериозно — и за дълго. Приблизително по година за всяко изречение. Обаче...

И млъкна, но генералът и без думи знаеше недовършеното: „... не сме тук да си разправяме вицове“.

— Изобщо не е нужно да се занимаваш с трупа — каза той успокоително. — Чиста инсценировка. Бил е под водата достатъчно време, подут е, не могат да се вземат пръстови отпечатьци. Доблестната сочинска милиция твърди, че удавникът е Сурин, на основание на това, че у трупа е намерен портфейл с квитанции, в които фигурира името му. Банковите служители са го разпознали не по лицето — от него не е останало почти нищо, — а по тялото. Дребен, кльощав. Погледнали го, кимнали и хукнали да повръщат. Това е то.

— Няма ли, по-надеждни очевидци? — бързо попита Громов и вдигна глава. За пръв път по време на разговора изглеждаше наистина заинтересуван, очите му блеснаха като две монети на слънце. — Любовницата, за която споменахте например...

— Няма да е зле да я пипнем тая хубавелка. — Генералът си спомни приложената към делото снимка на Любаша Бородина и направи жест, който дори и на него му се стори неприличен: все едно я попипва и я пощипва. Прати немирната си ръка да прерови документите на бюрото, изкашля се и изсумтя сърдито: — Обаче тази сутрин е изчезнала. Завинаги, предполагам.

— Не са ли я наблюдавали? — учудено попита Громов.

— Естествено. — Генералът въздъхна. — Двамата, които са я пасли до Чистие Пруди, са убити в колата си. От упор през отворения прозорец, с автоматична берета със заглушител. Момчетата сигурно изобщо не са усетили, че ги убиват посред бял ден. Единият си е още с

недояденото кюфте в устата. Домашно впрочем, така пише в сводката. Сигурно жена му му е сготвила обяд за дежурството.

— Или майка му.

— Какво? — Генералът се сепна и го изгледа изпитателно. Винаги се откъсваше трудно от мислите си, все едно се будеше от дълбок сън.

— Казах, че обяда може да му го е приготвила и майка му — повтори Громов; гледаше го право в очите. — Между другото, родителите на Сурин най-добре биха могли да идентифицират сина си.

— Леле, колко сме проникателни! — Гласът на генерала стана язвителен. — И без тебе се сетихме.

— И?...

Генералът се наведе към него през бюрото и почти изрева:

— И?! И значи пак тъпите оперативници сговняват всичко! — Закашля се, очите му се насълзиха и трябваше да мине на по-кротък тон. — Докато нашите хора се мотаели пред блока, Сурини били заклани буквално пред вратата на апартамента им. Прилича на грабеж. Убийците са двама младежи на по дваисет — дваисет и пет години, личността им в момента се установява. При опита да ги задържат оказват съпротива и са убити на място. — Генералът тежко се отпусна на стола и издиша с такава сила, че насмалко да помете документите по бюрото. — Идиоти! Съсипаха комитета. Допреди десет години такова нещо не можеше да стане! И сега какво? Какво ще кажеш, а, майоре?

— Ще кажа следното: трябва спешно да намерим другите роднини на Сурин. — Громов не държеше да обсъжда повдигнатата тема за комитета. Не го биваше за отвлечени разсъждения. Веднага му се доспиваше — а какво толкова умно можеш да кажеш, като направо заспиваш на стола?

Генералът стана, излезе иззад бюрото, хвана ръце зад гърба си и мълчаливо закрачи из кабинета — заприлича досуц на герой от стар филм за доблестните чекисти. Какво да направи Громов? Щеше да си изкриви врата, ако искаше да го наблюдава, а да извърти стола беше още по-глупаво — всеки момент генералът можеше пак да седне зад бюрото си и тогава пак трябваше да върти стола. Така че, за да не се излага, Громов също стана, направи се на също толкова замислен и

отиде до прозореца. Какво пък, до края на срещата им оставаха десетина минути — и значи нямаше време за губене.

Суровият глас на генерала го откъсна от съзерцаването на улицата.

— Сега ме гледай в очите и слушай, момче. Много внимателно. Не ви обичам вас, младите, обаче това си е проблем на годинките, нали така. И все пак ще ти подхвърля нещичко. — Спря срещу Громов, измери го изпод побелелите си вежди, след това пак закрачи из кабинета, без да спира да говори. — Не си губи времето с разни чичовци, вуйчовци, лели и стринки, нищо няма да излезе от това. Не е нужно трупът да се разпознава. Всичко си е от ясно по-ясно.

— Тоест съвсем ясно? — Громов недоверчиво вдигна вече и двете си вежди: не можеше да си позволи по-красноречив скептицизъм.

Генералът игнорира думите му — доразви мисълта си някак унесено, все едно си говореше сам.

— Трябва да търсим лицата, които са ни подхвърлили удавника с документите на Сурин. — Продължаваше да мери кабинета и по диагонал, и напъряко. — Те са били съвсем наясно, че след изчезването на парите ще го търсим, погрижили са се да го намерим и вече са спокойни. Но не са отчели една мъничка подробност. — Показа с пръст каква точно. — Центробанк си има поликлиника, включително зъболекар. Малко преди да излезе в отпуска, Сурин отива да си оправи два кътника. Горни. Съответните зъби изобщо ги няма в устата на намерения труп — извадени ли са, сами ли са си паднали, няма значение. Колкото до бележките за телефон и останалите глупости, те преспокойно може да са били в колата на Сурин, която, впрочем, е открадната от гаража.

— Може пък той да е заминал с нея — предположи Громов.

— Изключено. Гаражът е разбит. Откраднатата тойота е намерена в Измайлово. По принцип би трябвало да я изтърбушат като пациентка в гинекологията, обаче си е цяла. Непипната. Направо девственица бе! Японска девственица, разбираш ме. Ха! — Последното междуметие беше полувъпросително: я да видим как майорчето оценява генералския хумор.

Громов обаче не направи дори най-малък опит да възприеме шегичката — дори с възпитана усмивка. Гледаше все така сериозно.

Накрая замислено попита:

— Ами ако Сурин сам е...

— Инсценирал смъртта си? — бързо довърши генералът и спря като закован за пода. — Глупости! — Долната му челюст решително се издаде напред. — За да го направи, е трябвало да се намира едновременно на няколко места. Да отвлече любовницата си, да ликвидира оперативните работници, които са я следили, да заколи собствените си родители и в същото това време да се изхитри да се „удави“ в Черно море. Не забравяй освен това, че убийците на родителите му дори не са успели да се отърват от дръжките на ножовете.

— Значи поръчково? — Громов винаги обмисляше всяка версия до последната вероятност.

— Отпада. — Генералът бавно поклати глава. — Сурин не е от този тип.

— Високонравствен?

— А бе каква нравственост днес! Въпросът е друг. Колкото до компютрите, Сурин си е гений, това е ясно. Но това, както е прието да се казва напоследък, си е виртуална реалност. В реалния живот той даже не е можел задника да си обърше самичък. Той е от поколението, което си избра пепсито и си го пие и до днес. — Генералът сви устни, все едно щеше да се изплюе на килима и все едно едва се сдържа да не го направи. И отвратената му гримаса не изчезна, след като доразви мисълта си. — Сега главното, майоре. Сурин преспокойно е можел да покрие преведения милиард и двеста. Отваря предварително банкова сметка, препрограмира компютрите — просто въпрос на техника. Обаче да изтрепе толкова хора няма нито сили, нито хъс. Може и да е искал, обаче не му е стискало. Като му прочетеш делото, сам ще видиш, че е така. Остават два варианта. Или е играл по чужда свирка и...

— И тогава просто щяха да го ликвидират, не е нужно да ни подхвърлят чужд труп — обади се Громов.

— По принцип си прав, но не съм ти разрешил да ме прекъсваш — изръмжа генералът и си погледна часовника. — Нямам нито време, нито желание да обсъждам случая с теб. Аз говоря, ти слушаш. Това се нарича чинопочитание, ако си я чувал тая думичка. Чувал ли си я?

— Тъй вярно — увери го Громов и като видя, че на лицето на генерала се изписва съмнение, за по-голяма убедителност тракна токове.

— А, само не ми се прави на шут! Адютантът на негово превъзходителство, моля ви се! — След този почти яростен вик на генерала му трябваше около минута, за да се овладее. И дори когато заговори отново, увисналите му като на булдог бузи пак потрепваха възмутено. — В този кабинет ти си най-обикновен майор от ФСС, а аз съм ти генералът. И изобщо забрави за секретното си подразделение — то няма да ти помогне. Никой няма да ти помогне. Провалиш ли се, другите ти началници ще си измият ръчичките с тебе. И ще пуснат чешмата, та всичко да изтече в канала. — Генералът изсумтя сърдито, обърна гръб на Громов и подхвърли през рамо: — Загазил си я, майоре. На началниците понякога наистина им трябва резултат, обаче често им трябва просто виновник за провала на операцията, повярвай ми, знам какво говоря. Така че ако не искаш да се издъниш, възползвай се от шанса, който ти давам, нищо, че е минимален.

— Но има ли го все пак?

Това, че Громов зададе този въпрос, каза на генерала повече от невъзмутимото му изражение. Така че той кимна и потвърди:

— Мисля, че да. Вторият вариант, за който споменах. Разработваш го и не си губиш времето с други истории. — Генералът пристъпи към Громов и се взря в очите му, сякаш искаше да го накара да запомни всяка негова, думичка. — Значи, Сурин праща някъде парите, неизвестно къде, и се покрива. Сега си представи, майоре, че това го научава някой шеф, от новите. Не е чувал картофи, нали така, цял милиард е това. И почват да търсят изчезналия. И тоя мафиот, нали, е съвсем наясно, че не само той се интересува от Сурин. Така че решава да се застрахова и ни разиграва целия този евтин спектакъл, за да ни обърка. Тук обаче възниква един интересен въпрос, на който тъкмо ти трябва да намериш отговора. Мисли. Защо удавникът, който толкова много прилича на Сурин, е изваден от Черно море, а не от някое водохранилище край Москва? А?

Громов, взрян в настойчивите очи на генерала, бавно каза:

— Според мен защото истинският Сурин неизвестно защо и как е бил видян в Сочи.

— Браво! — Генералът многозначително вдигна пръст. — Точно там го търси, в Сочи. Ако е още жив, няма да мръдне оттам, това ти го гарантирам. Останалото зависи от уменията ти — и от късмета ти. Ако напишаш следата на онези, които са ни подхвърлили удавника, ще намериш и Сурин. И ще го прибереш. И заедно с него ще прибереш и милиарда. Не за себе си, разбира се. За държавата.

— Е, то си се подразбира — усмихна се Громов.

Стоеше с гръб към осветения от слънцето прозорец — очертан от лъчите тъмен силует. Само сивите му очи блестяха, все едно светеха отвътре.

— Добре, майоре — уморено каза генералът и махна с ръка. — Излиташ за Адлер с първия самолет. И вземи си купи слънчеви очила.

— Защо? — Громов май наистина се учуди.

„Ами да не мижиш срещу южното слънце, докато го гледаш за последно“ — отговори му генералът наум, но каза нещо съвсем друго:

— На война като на война, на курорт — като на курорт.

— Слушам — да си купя слънчеви очила, другарю генерал. Моля разрешете да напусна!

— Разреших ти още преди малко. — Генералът демонстративно му обърна гръб. Не беше поздравил майора на влизане. И не мислеше и да се сбогува с него. Кой знае защо, му се струваше, че това ще е лоша поличба.

---

[1] От СОБР — Специален отряд за бързо реагиране. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

МЕЖДУ МИНАЛО И БЪДЕЩЕ

Понякога човек трябва да си промени начина на отчитане на времето. Зад тебе — пропаст, напред — абсолютна неизвестност, всичко се почва отначало и от определен момент животът почва да се дели на преди и след. Всеки си има такъв момент, но не всички го забелязват. Някои хора си въобразяват, че са си същите, че са се променили само обстоятелствата. Само че от онези, предишните, не остава нищо освен мъгляви спомени. И да се вкопчваш в тези спомени си е абсолютна глупост. Или се хващаш за сламка и се давиш, или продължаваш да плуваш. Трета възможност няма.

Такова ясно разграничаване между миналото и бъдещето настъпи в живота на Громов през март. Понякога му се струваше, че оттогава е изтекла цяла вечност.

През тази злополучна пролет Громов провеждаше операция с цел сблъсък между двете главни престъпни групировки в Курганска област. Шеф на едната беше вече покойният Хан. На втората — оцелелият Италианец. Като повод за конфликта послужи един милион долара, откъснати изпод носа на Хана от един младеж, който му имаше зъб. Младежът ходеше с дълъг кожен шлифер и затова в оперативните разработки се водеше с псевдонима Коня с шлифера. Що за смешно кодово име, подсмиваше се Громов на началния етап, докато не разбра за кого всъщност става дума. Младежът се казваше Жека и беше собственият му зет. Накратко, смешното стана трагично, защото се наложи Громов със собствените си професионално чисти ръце на чекист да погуби съпруга на родната си дъщеря, бащата на единствената си внучка. Прати го под куршумите на бандитите, вместо да му помогне да се отърве от опасната ситуация. Жека не се уплаши, не захленчи от страх, не побягна да търси закрила от майора от ФСС. Взе си оръжието и с достойнство посрещна смъртта си.

Громов видя всичко със собствените си очи. През оптичския мерник. Задачата му беше по време на срещата Хана да бъде само леко

ранен, но пушката в ръцете на майора отказа да се подчини и макар и със закъснение, отмъсти за Жека. Такъв е животът — помощта понякога може и да дойде навреме, но отмъщението винаги закъснява.

От онзи прокълнат ден той не се осмеляваше да погледне домашните си в очите, страх го беше, че ще прочетат в погледа му истината за станалото. А като не смееш да погледнеш най-близките си в очите, каква работа имаш въкъщи? Колко дълго можеш да отбягваш погледите им? Месец? Година? Ами че това си е по-лошо от вродено кривогледство. С две думи, Громов се поколеба около седмица, а после си събра багажа и се изнесе. Необходимо му беше известно време да поживее сам, съвсем сам. Само с мислите си и със съвестта си. Без никой да го закача, да го тормози, да разврежда раните му. Трябваше му пълно спокойствие, като на тежко болно животно, което още не знае ще има ли сили да продължи да живее, или никога вече няма да се изправи на крака.

Временно го отстраниха от работа. Съдбата му се решаваше някъде по горните етажи на Службата, а той представа си нямаше как ще я кара нататък, дори колко живот му остава.

Започнаха да го търсят бизнесмени, обзети от желанието да се обзаведат с безупречно обучено служебно куче. Бяха най-различни, но в очите му бяха абсолютно идентични куршумонепробиваеми гущери — някакви си съвременни вечно гладни игуанодони. Дори да имаше някакви разлики между тях, те бяха незначителни — старческа плешивина например или бръсната младежка глава. Във всичко останало — в навиците си, в начина си на живот, в начина на добиване на храна и в лакомията си тези създания му се струваха съвсем еднакви. Вярно, вратовръзките им бяха с различни шарки и разцветки, точно по тях ги различаваше Громов един от друг. Обаче няма как да почнеш да служиш честно и предано на вратовръзка, та дори да е трицветна като държавното знаме, нали. Громов се срещна с петимашестима, прецени ги придирчиво, но така и не си намери нов стопанин, нито плешив, нито с бръсната глава.

Времето минаваше и на Громов почна да му се гади от тоя зверилник. Не можеше да си намери място нито сред охранените игуанодони, нито в глутниците, които ги преследваха, нито в голямото стадо на законопослушните граждани. Оставаше му само отново да се присъедини към служебните кучета, нищо друго. Цели два месеца

Громов чака да го повикат в управлението, а на третия цъфна лично в кабинета на прекия си началник — полковник: носеше си обаче пагоните само по големите празници.

— И какво е сега пък това? — попита полковникът и погледна с неприязън оставения на бюрото му лист. — Заявление за напускане, а? Ей, докъде я докарахме с тая демокрация бе! Собствените ти служители да имат собствено мнение!

Говореше на прозореца, а изражението му беше толкова отровно, че Громов, без да иска, си спомни, че човешкият черен дроб отделя до два литра жлъчка дневно. Дробът на полковника май беше решил да отдели тия два литра наведнъж.

— Молба — докладва Громов, кой знае защо, също на прозореца. — Моля в най-кратък срок да се разгледа случаят ми и да бъда възстановен на предишната си длъжност.

— В най-кратък срок? Молиш? — Полковникът присви очи. — Като те гледам, май заповядваш.

Громов преглътна сухо и поклати глава.

— Не, не заповядвам. Просто моля.

— За тия твои издънки трябва направо да те изхвърлим от Службата! Да те изритаме! На боклука...

— С куршум в тила? — Устните нещо не го слушаха, но Громов все пак успя да се усмихне, и то не съвсем криво. — Е, тогава с пистолет със заглушител, ако е възможно. Бързо и безшумно.

Полковникът го изгледа съвсем криво и злобно се озъби — новото му чене лъсна.

— Много голям специалист се извъди бе! Безшумно! — И след подигравката изведнъж заприлича на мърморещо старче, каквото най-вероятно беше в извънработно време. — Като твоите трупове, дето ни ги натресе — бързо и безшумно, а ние да се оправяме, мамка му!...

— Пушката ме подведе — сухо каза Громов. Вече беше разбрал, че не е трябвало да идва, но път назад нямаше.

— Нервите са те подвели, не пушката! — почти викна полковникът. — Неврастеник с неврастеник! Такава операция да издъниш! Всичко отиде на вятъра...

— Не е точно така — възрази упорито Громов. — Хана е мъртъв. И доколкото ми е известно, групировката му се е разпаднала.

— Дръжки са ти известни! Бригадите на Хана минаха към Италианеца. Като ликвидира само единия, ти помогна на втория. — От яд полковникът счупи химикалката, която въртеше в пръстите си, изруга, намръщи се и продължи: — Благодарение на теб Италианчето се издигна. Недосегаем стана, сериозно ти говоря.

Очите на Громов блеснаха.

— Ще го досегна аз, стига да ми наредите.

— А, не — отсече полковникът. — Тая няма да стане. Много късно се сети, Гръм Николаевич. Беше тя. Мина бурята и над цяла Курганска област небето е ясно.

Громов не повярва на ушите си.

— Да не би да са го...

Полковникът избарабани с пръсти няколко маршови такта и каза на стената зад подчинения си:

— Забрави я тая работа. Италианеца вече не е никакъв Италианец.

— Ами какъв е? — Громов все така не разбираше нищо. — Какво е станало?

— Нищо не е станало. Той стана: от Италианеца — Александър Сергеевич Руднев — отговори полковникът малко неохотно. — Утрешният губернатор на областта, впрочем. И вдругиденшен сенатор — и ееей такъв член на Федералния съвет. — Показа с енергичен жест колко голям ще е новият член на Съвета, след което добави: — Ти вземи се запиши за посещение, представи му се. Мен ако питаш, Александър Сергеевич Руднев просто няма как да не те възнагради за бойния ти подвиг. — Отиде до прозореца и се загледа през него с такъв интерес, все едно беше дошъл на работното си място специално за това. — Е, какво ми мълчиш? — изръмжа, когато тишината в кабинета стана пронизителна. — Няма ли да кажеш нещо?

— Ще кажа. Чудесна ни е Родината! И за мене е чест и доблест да ѝ служа. — В гласа на Громов звучеше метална нотка.

— К'вато имаме, на такава служим. — Полковникът тракна с металокерамичните си зъби. — Не сме я избрали ние, тя ни е избрала. — Върна се на мястото си и раздражено завъртя глава, все едно я отвинташе от удушавачата хватка на вратовръзката. Забърса настрана парчетата от химикалката и каза бавно: — Значи така, Гръм. Казвам ти съвсем честно: не знам какво ще стане с тебе по-нататък, не е моя

работа да го решавам. Има си по-големи началници. Но все пак си мисля, че не те чака нищо добро. С оглед на предишните ти заслуги мога да направя за тебе само едно — да те препоръчам, глупак такъв, в новото подразделение към Главното управление на ФСС: там поне ще си в относителна безопасност.

— Какво ново подразделение? — Предложението беше съвсем неочаквано и Громов не можа да запази невъзмутимото си изражение. Веждите му се вдигнаха.

— ЕР! — Прозвуча като грак. Полковникът продължи: — Екстрено реагиране. Не мисля, че е нещо съвсем елитно — просто събират специалисти по разчистването на разни високовелможни говна. — Намръщи се. — Обаче точно там ти е мястото сега, Гръм. Отиваш в Москва, поотъркваш се между хората, научаваш едно-друго, после може и да се върнеш тук — след годинка-две. Точно тук, на този стол. — Полковникът удари с длан страничната облегалка на стола си и намигна съучастнически на Громов. Очите му обаче бяха тъжни като на стар санбернар, предчувстващ скорошната си смърт.

— Бих предпочел да остана тук — каза Громов и отклони поглед. — Ние си имаме предостатъчно говна, наши си.

— Млък! — Гневният шепот на полковника беше напрегнат и свистящ, все едно излизаше от него под налягане няколко атмосфери. — Засега аз заповядвам тук! Другата седмица идва комисия. Нали се сещаш за какво.

— И какво сега, да изляза в нелегалност ли? — Громов се усмихна криво.

— Не. Да продължиш да служиш! И не в нелегалност, а в столицата!

— Благодаря, другарю полковник, обаче от всичко това едва ли ще излезе нещо. Просто документите ми няма да минат през инстанциите. — Усмивката на Громов стана още по-крива. — Освен това — продължи той, — след историята с Хана биографията ми е опетнена, така да се каже. Направо не ми се мисли как изглежда досието ми.

— Как изглежда ли? — възкликна полковникът. — Точно така, както трябва да изглежда. Колегите и сътрудниците ти са ти дали такива характеристики, че няма да те вземат никъде и за хамалче.

Громов вдигна рамене — постара се да го направи възможно най-безгрижно.

— Нали ви казах. Кой ще ме вземе в Москва с такава характеристика? И за какво? За плашило в музея на ФСС?

— Писмото от главното управление дойде през март, още преди твоите самодейности — заяви бързо полковникът, а после си сложи очилата и почна уж да преглежда документите по бюрото си: винаги правеше така, когато трябваше да съобщи нещо важно или лично. Никой не знаеше защо го прави — той също.

Громов го изгледа с подозрение.

— Че какво променя това?

— Много неща променя — изсумтя полковникът. Вече вадеше едно по едно чекмеджетата на бюрото и ровеше в тях, въпреки че там никога не беше имало нещо по-интересно от хартия за машина, телефонни справочници и разни канцеларски джунджурийки. Като че ли съвсем беше забравил за присъствието на Громов, така че на него му се наложи да напомни за съществуването си с въпрос:

— И какво по-точно?

— Какво по-точно ли? — замислено повтори полковникът; държеше един допотопен перфоратор, с който преспокойно можеха да се забиват пирони. — Ами това, че кандидатурата ти беше пратена в Москва преди, а не след издънката ти. Не можахме да те изкараме светец, разбира се, обаче и там никой не ще светци, нали така? — Полковникът прибра перфоратора в чекмеджето и извади цял куп кламерчета, навързани едно за друго на синджирче, и докато си играеше с тях, продължи: — Значи днес сутринта потвърдиха кандидатурата ти, каубойче. И значи направо оттук отиваш в личен състав. А утре заминаваш. Точка.

Кламерите тупнаха в кошчето за боклук. Полковникът вдигна очи, погледна за миг подчинения си, после пак се взря през прозореца, зад който, както и в началото на разговора им, все така не ставаше нищо интересно.

— Другарю полковник — почна Громов и млъкна. От всички съществуващи думи в ума му дойдоха само тези. Не можеше дори да се обърне към този човек, както подобава — със собственото и бащиното му име. Не го беше усвоил това през дългите години служба.

— Няма вече другари, само господа останахме.

Тази изтъркана шега, която толкова често звучеше между стените на точно този кабинет, за пръв път се стори на Громов прекалено тъжна, за да се усмихне дори насила.

— Вие... Благодаря — успя да каже. На много неща го бяха научили в този кабинет. Не обаче и на уменията да благодари многословно.

— Бягай. — Полковникът — продължаваше да гледа през прозореца — само му махна с ръка.

Громов се изпъна в идеална стойка мирно, след това излезе. Полковникът не погледна след него, а и той не се обърна. Всичко, което можеха да направят един за друг през годините съвместна служба, вече беше направено. Всичко, което смятаха за нужно да се каже, беше казано. Но дори сега, месеци след като този епизод беше останал далече в миналото, Громов не можеше да си прости, че дори за сбогом не се беше обърнал към началника си с „Георгий Леонидович“. Защото Георгий Леонидович не беше само полковник от ФСС, но и човек, при това добър човек. А тези две понятия рядко се събират ведно.

Спомените много приличат на видеокасета. Гледаш някои епизоди на забавен кадър, други превърташ бързо, все едно изобщо не ги е имало. Ех, да можеше и да ги изключва човек като видео, мислеше си Громов, докато чакаше да му дойде редът при служителката.

Самолетът за Адлер излиташе в 14:15. С билета естествено нямаше никакви проблеми — ако се наложеше, Громов имаше пълномощия дори да свали някого и да заеме мястото му. Ако решеше, можеше да опразни и целия самолет и да лети сам — на шефовете им беше все тая как ще стигне до Сочи или в която и да било друга точка на земното кълбо. Стига Сурин да бъде намерен и заловен преди откъсването от него транш да изчезне в лабиринтите на световната банкова система.

Един милиард и двеста милиона долара. Не кой знае колко внушителна сума, ако се раздели на глава от населението. По някакви си осем долара на човек. Но ако тези пари се съберяха на едно място, щяха да са огромна купчина. Не чак да напълнят цял вагон, както май беше казал генералът от ФСС, обаче пак си бяха почти десет тона

хартия. Громов почти не можеше да си представи толкова пари закуп. Нима този мираж беше по-реален и по-важен от всичко друго наоколо?

Громов извади портфейла си, отвори го, прегледа парите вътре и се залюбува на портрета на Франклин на една от стодоларовите банкноти. Гледай го ти — плешив американец с женска физиономия, а каква световна популярност е постигнал! Ако почнеха да закачат сиво-зеления му лик като икона в черквите, сигурно щяха да се извият опашки.

— Билетът, ако обичате! — Младата жена със синя униформа гледаше Громов с едва прикрита неприязън. Можеше да изглежда и много по-привлекателна, стига да се научеше да се усмихва. Поталантливите ѝ връстнички, овладели мимиката си до съвършенство, работеха на международните линии и явно от завист към тях на тази ѝ се беше развалил и характерът, и тенът. — Ако няма да пътувате, отдръпнете се, за да не ми пречите — процеди тя.

— О, ще пътувам — успокой я Громов и ѝ подаде билета си.

— И паспортът!

— Заповядайте.

След като мина през тази елементарна процедура, Громов се облегна на една приятно студена колона и заглежда хората в аерогарата.

Под високия таван хората изглеждаха мънички, а гласовете им бяха тихи, направо шушнеци в сравнение с гласа, който от време на време се разнасяше някъде отгоре — беше женски, с чувствена интонация, и лесно преодоляваше и бръмченето на тълпата, и ниското бучене на самолетите. Мелодичните тонове, с които започваха съобщенията, създаваха някак вълнуваща, дори празнична атмосфера.

Докато слушаше с половин ухо информацията, за да не пропусне полета си, Громов гледаше пътниците, с които щеше да лети до Черно море. След като влезеха в залата, повечето инстинктивно се събираха на отделни групички. Пъстро облечените мъже жени вече предвкушаха почивката под южното слънце и се държаха съвсем различно от обикновено облечените обикновени граждани, които пътуваха за някаква си там Хулхута или Елабуга — стига за там да летяха самолети, разбира се. Все пак поне за известно време ги обединяваше обща цел и те оглеждаха околните с несъмнено чувство на превъзходство.

Вниманието на Громов беше привлечено от един ефектен прошарен плейбой със син панталон. Черни очила като на американски шериф от някой филм, златен медальон, проблясващ сред буйната растителност на гърдите, идеално избръсната брадичка с трапчинка, вирната над главите на навалищата — трудно е да не забележиш такъв тип. Дето се казва: я ме вижте! И наистина всички жени попоглеждаха този красавец с нескрит интерес, а той — отчиташе погледите им — безгрижно смучеше кола с ром от кутийка и пафкаше тъмнокафява цигара, като с целия си вид показваше, че не го интересуват никакви правила и никакви забрани.

Освен Громов и един друг човек наблюдаваше плейбоя, всъщност дори го дебнеше: поодрипавял човечец с напукани обуца на бос крак, който очевидно нямаше да пътува заникъде. Понеже вече явно беше стигнал до края. До дъното. Погледът на плейбоя със синия панталон попадна случайно върху него и той изкриви лице в гримаса, все едно гледа отвратителна купчина боклук. Сигурно беше убеден, че никога, ама никога не може да падне толкова ниско.

Двамата бяха връстници, но между тях се наблюдаваше поразителен контраст. Все едно да гледаш породисто куче на изложба и жалко помиярче. Въплътено високомерно достойнство — и подмилкващо се въртене на опашка. Трудно беше да повярва човек, че някога и двамата са носили съвсем еднакви пионерски връзки с издъвкани крайчета, че са се учили да свирят на очукани китари едни и същи акорди и че са гледали едни и същи филми. Сега ги разделяше невидима пропаст и на дъното на тази пропаст лежах останките на една рухнала империя.

Точно както предвиждаше Громов, димящият фас, щракнат от показалеца на плейбоя, не попадна в близкото кошче, а тупна до него, на сивия мраморен под. Дриплът се втурна към плячката си, приклегна, протегна ръка. И в същия момент плейбойът пристъпи напред, ловко го настъпи по пръстите и възкликна ликуващо:

— Опа!

Тъмните му очила засияха, все едно имаха монтирани специални лампички.

— Боли бе — изпъшка дребосъкът и вдигна чорлавата си глава. Брадичката му беше като на питекантроп, а изпъкналата му адамова ябълка не придаваше на облика му допълнителна мъжественост.

— Не кради — с наставнически тон цитира плейбоят осмата Божия заповед и натисна дърпащите се пръсти още по-силно.

— Ми че ти го хвърли фаса — изпъшка клошарят. — Недей се гаври с мене, баща може да съм ти!

— Ти? — възмути се мъчителят му. — Баща? На мене?

И при всеки въпрос направо подскачаше върху многострадалните пръсти. Клошарят най-после успя да си измъкне ръката, отскочи предвидливо по-надалече и като разтриваше насинените си пръсти, се развика:

— Какво съм виновен аз, че стана така бе?! Да не съм искал да стигна дотук, а? — Адамовата му ябълка подскачаше по кльощавата му шия, все едно се мъчеше да преглътне заседнала в гърлото му кост. — Ей такива като тебе, ситите хубавци, ме докараха до това дередже! К'во ме гледаш бе, педераст? Да не си мислиш, че си застрахован, а? Току-виж утре си на мойто място!

Плейбоят презрително изръмжа нещо, но гласът му беше заглушен от поканата всички пътници да се качат на самолета Москва-Адлер. Громов изпревари тълпата и бързо тръгна към седма врата — изобщо нямаше желание да види как ще завърши срамната сцена. И без това се чувстваше гадно. Не че обичаше нещастниците, които дебнеха за фасове или недопити шишета, но постъпката на плейбоя беше още по-отвратителна.

Беше пръв за проверката, но вместо да сложи багажа си на черната гумена лента и да мине да го проверят за оръжие, пристъпи към служителя на бюрото и за миг му показа удостоверението си. Само за миг — беше и го няма.

— Ясно, ясно — закима къдравият инспектор: как ли се държеше фуражката му на тия къдрици? — Минете.

Стараяше се да не гледа нито Громов, нито чантата му. Громов обаче продължаваше да стои пред него и да го гледа.

— Да, какво има? — Инспекторът вдигна очи към лицето му, като все така се мъчеше да не го гледа.

Сто на сто си беше имал работа с КГБ и спомените му за ония времена все още бяха пресни. Направо си личеше, че е бивш осведомител и че до 1991 година е подписвал доносите си с някой звучен псевдоним.

„Юстас — до Центъра. Довеждам до сведението ви, че изплатената ми сума е похарчена за спечелване доверието на интересуващия ви обект. Сатурн почти не се вижда. Моля отпускане допълнителна сума“.

И им отпускаха. На първо число. Те лесно забравяха за собствените си гадости, но помнеха и се страхуваха до смърт от учреждението, на което преди години се бяха клели да служат съвсем доброволно.

— Да, какво има? — повтори инспекторът. Въпреки че фразата беше съвсем кратка, му се наложи да се изкашля на два пъти, докато я произнесе. И въпреки и това продължи все така прегракнало: — С какво мога да ви помогна?

Громов го изгледа между веждите и каза многозначително:

— Не на мен, а на държавата. Разбрахте ли ме?

— Разбира се, разбира се.

Инспекторът закима толкова енергично, че фуражката все пак се смъкна от главата му и той успя да я хване само частица от секундата, преди да падне на пода. Когато се изправи, светлите очи на Громов бяха само на педя от неговите.

— Огледът почна ли вече? — попита тихо Громов.

— Почна — отговори инспекторът и се изви на една страна, за да вижда какво става зад гърба на Громов. Вече беше минал на шепот — разтревожен и съскащ.

Громов присви очи.

— Има ли сред пътниците висок прошарен мъж на 40–45 години?

— Има няколко такива. И още един побелял, среден на ръст.

— Този, когото търсим, е със слънчеви очила и шарена риза, разкопчана.

— Да, да, има такъв — потвърди инспекторът след няколкосекундно оглеждане на пътниците. — Обаче е без очила.

Громов хвърли поглед през рамо, полюбува се за миг на плейбоя със синия панталон и пак се наведе към измъчвания от неизвестността

инспектор.

— Според наличните сведения това лице възнамерява да изнесе най-големия диамант на света, Кулинан, 3 016 карата. Чували ли сте за този диамант?

— Да — твърдо заяви къдравият инспектор. — Тоест не. Кули... Кури... как казахте?

— Няма значение — прекъсна го Громов. — Важното е да не се допусне изнасянето му. Имате ли шомпол?

— Шомпол? — Озадаченият инспектор хвана фуражката си, за да не падне пак. — Какъв шомпол?

— Ами шомпол. — Громов показва с ръце как работи с въображаем шомпол и погледна въпросително събеседника си. — Метална пръчка с четчица на края.

Инспекторът свали фуражката си, сложи я на бюрото, за да е сигурен, че няма да му падне от главата, и изсумтя:

— Знам какво е шомпол. Но тук нямаме шомполи. Защо ви е шомпол?

Громов се намръщи с досада.

— Как така защо? Този тип е скрил диаманта в ануса си. И трябва да се претърси — това е собственост на републиката, нали така.

— А! — Къдравият блюстител на авиационната сигурност загръ за какво става дума и се понапери. — Прапорщик Шелудко има гумени ръкавици за подобни случаи.

— Значи ги използвайте... лично... — Громов погледна табелката на бюрото, — старши инспектор Голбан. Разчитаме на усърдието ви. Отдавна сме ви набелязали.

— Така ли? — кисело попита инспекторът и лицето му мъничко посивя.

— Така — увери го Громов. — И днес ще проверим как изпълнявате дълга си.

— Но в задълженията ми не...

— Задълженията ви са ни много добре известни. А също и много други неща. — Громов изви многозначително вежда. — Така че действайте, Голбан. Между другото, лицето вече се приближава насам.

— Ами ако не намерим диаманта? — Инспекторът се прокашля несигурно.

— Липсата на резултат също е резултат — успокой го Громов. — Ясно, нали?

— Не. Тоест да.

— Е, чудесно. Успех.

След което Громов излезе до пистата и с удоволствие изпуши три цигари поред. Когато най-после се измъкна от сградата ѝ се качи на рейсчето с чакащите пътници, плейбоят изглеждаше пораздърпан и ужасно сърдит. Което беше всъщност целта на занятието.

Докато рейсчето приближаваше самолета, Громов се бореше с желанието да намигне на плейбоя и да му покаже среден пръст, но това вече щеше да е прекалено. Дотук с веселбите. Време беше за сериозна работа.

Самолетът благополучно се откъсна от пистата и сега, набрал височина, плуваше над плътните облаци, които светеха толкова ярко под слънчевите лъчи, че да те заболят очите. От време на време в дупките — като в дупки в замръзнала река — се мярваше тъмната земя, но беше толкова далече, че изобщо не изглеждаше истинска. Херметично затвореният салон на самолета бе станал за пътниците единственият осезаем свят — достатъчно удобен, но не и съвсем сигурен.

Громов седеше до илюминатора и беше доволен от това. Когато си между двама други пътници, както и да се въртиш, не можеш да им обърнеш гръб. А сега беше достатъчно да се обърне към кръглото прозорче — и не виждаше никого. И той го направи: гледаше крилото на самолета малко пред себе си и обмисляше първите си стъпки след пристигането си в Сочи.

Московският генерал го беше ориентирал правилно — Сурин или щеше да бъде намерен в Сочи, или никъде. И никога.

Доколкото Громов беше успял да си изясни от делото, което беше прегледал набързо в управлението, през миналите две седмици в курортния град бяха изчезнали безследно само трима мъже. Кой от тях беше удавен, за да му подмушнат телефонните сметки и да го представят за избягалия Сурин? По възраст и телосложение подходеше само един — някой си Болосов, отседнал в хотел „Бриз“, чест посетител на казиното в хотела: всъщност прекарвал там повече

време, отколкото на плажа. Громов може би трябваше да започне издирването с изясняване на обстоятелствата на изчезването му. Да отседне в същия хотел, да разпита служителите — от рецепцията до казиното. Защото нищо не се губи в тоя живот, както се пее в една стара песен. Докато човек е жив, все прави нещо и винаги има волни или неволни свидетели на действията и постъпките му. Ако Громов намереше престъпниците, които бяха отвлекли Болосов и го бяха удавили, за да подменят с него Сурин, можеше да изстиска от тях някаква ценна информация.

Громов разбираше, че без съдействието на местните органи на вътрешните работи и ФСС няма да може да свърши нищо за краткия срок, който му беше отпуснат. От Москва вече се бяха обадили в двете управления в Сочи, той пък носеше необходимите служебни писма. Въпреки това на първо място трябваше да разчита единствено на себе си. За пълноценно сътрудничество с местните силови структури не можеше да става и дума. Конспирация, драги, конспирация и пак конспирация. С цел опазване на секретността Громов трябваше да увърта, така че от такова сътрудничество нямаше да има кой знае каква полза. Е, то стигаше вреда да няма.

Громов се помъчи да възсъздаде мислено облика на Аркадий Викторович Сурин, човека, създал на държавата толкова проблеми. Компютърният гений бе оставил на човечеството като спомен за себе си само три снимки, ако не се брояха детските — от семейния албум: Аркаша на гърненцето, на колело и така нататък, та до абитуриентския му бал, където главата му едва се подаваше иззад раменете на яките му съученици. Не изглеждаше особено щастлив. Такъв тапишон едва ли имаше момиче, което да завърти в последния училищен валс.

На снимките от паспорта и в личен състав на Центробанк вече пораслият Сурин беше официален и се пулеше в обектива — типично столично служителче. В жилището на изчезналата му любовница обаче беше намерена снимка, направена в по-непринудена обстановка: Аркадий и Люба Бородина в някакъв скъп ресторант на отрупана с какви ли не специалитети маса. Светкавицата бе превърнала очите им в червени точки и двамата изглеждаха алчни, дори кръвожадни.

Докато беше разглеждал тази снимка, Громов за миг беше затворил очи — и тя завинаги се беше запечатала в мозъка му. Сега можеше да познае Сурин сред хиляди хора, та дори ако решише да се

направи на блондин или да си лепне фалшиви мустаци. Но що за човек беше Сурин? Как се държеше, какви бяха вкусовете му, навиците му? Да знаеш такива подробности често много улесняваше издирването.

Громов беше прегледал досието му с надеждата да намери нещо, което да му помогне. Но не можа да измъкне от папката никаква полезна информация — Сурин не беше от хората, които някой би решил да следи професионално. Роден тогава и тогава и там и там... учил еди-къде си... работил еди-къде си... Тези сухи факти не говореха почти нищо, а други нямаше. Затова Громов особено внимателно изчете протокола за претърсване на жилището му, като се надяваше да разбере какъв все пак е този човек.

Тук обаче също го очакваше разочарование. Сурин вероятно се беше подготвил за бягството си добре и се беше погрижил да заличи всички следи. Беше унищожил всякакви документи и бележници, всички снимки, изтрил беше информацията от двата си компютъра въкъщи. Само една странност имаше в протокола за претърсването и сега тя не даваше мира на Громов.

Стените в жилището на Сурин бяха буквално облепени с плакати на холивудския артист Том Круз. Всичките му касети за видеото също бяха само с негово участие. Имаше и много киносписания. Оперативните работници не ги описваха подробно, но Громов не се съмняваше, че във всяко непременно има снимка на кинозвездата — с ослепителната ѝ усмивка, над която бяха работили скъпоплатени зъболекари.

И така, Том Круз. Громов изхъмка замислено и извади от чантата си вестник „Експрес“, в който, както го беше уверила будкаджийката, имало статия за холивудския хубавец, към когото Сурин очевидно изпитваше огромен интерес. Заглавието на статията беше „ЗАСЛУЖИЛ МАЙСТОР НА ЦЕЛУВКАТА“, а подзаглавието гласеше: „КОКТЕЙЛ ОТ СЕКС И ПАРИ“. Първият абзац започваше с откровенията на героя:

„Като малък се хранех с ориз и хотдог, като звяр в джунглата“.

Не му се четяха такива глупости. Във въображението му изникна не страшен хищник, на какъвто искаше да се направи Том Круз, а някакво паленце, дори хамстерче. И все пак, просто за всеки случай, Громов плъзна поглед по-надолу по текста.

Изброяваха се прочути филми, имаше списък на любовните похождения на артиста, обвинения в хомосексуализъм и яростни опровержения, илюстрирани със снимки, на които Том Круз се белозъбеше в компанията на най-различни хубавици.

Най-интересното в биографията на прочутия артист беше... че е дребничък. И на много снимки този обаятелен дребосък седеше или дори лежеше до значително по-високите си партньорки. Когато пък според сценария все пак му се налагаше да е прав, използвал специална поставка, която естествено не влизаше в кадър. За сцените, когато невероятният Том Круз трябвало да върви до някого, му правели специална дълга и тясна платформа. И другият артист или актриса си вървели нормално по земята, а Том Круз ситнел по платформата — и изглеждало все едно си вървят рамо до рамо съвсем нормално.

Громов сгъна вестника и си помисли, че непременно трябва да изгледа някой филм с Том Круз, за да види отчаяните му напъни да се впише в имиджа на пълноценен герой любовник. Сложна работа, ако си само 156 сантиметра. Между другото, Аркадий Сурин беше само с половин сантиметър по-висок от кумира си. Е, имаше и някаква прилика — но съвсем бегла — с него. Неизвестно защо това се стори на Громов много важно. Сурин все пак беше на трийсет и едва ли се прекланяше пред един измислен идеал. Къде беше номерът тогава? Основното естествено бяха еднаквите габарити на Аркадий и Том. Това първо. А второ...

Нищо свястно не му идваше наум. Още повече че съседите му не спираха да дрънкат, което му пречеше да се съсредоточи. Дуднене, дуднене, дуднене, прекъсвано само от кълколенето на шишето. Така летяха тези двама приятели, които Громов не бе погледнал нито когато седнаха до него, нито имаше желание да гледа сега. Без да се интересуват, че пречат на околните, те пиянски обсъждаха бизнес далаверите си. Някой си Кукин бил опитал да ги изпързалия, обаче те не били идиоти, нали, и го изпързалияли те, и освен това го изпортили на данъчните — и сега поливаха победата си, понеже бяха убедени, че са си заслужили приятната почивка. Бяха започнали да я поливат още на

летището и продължаваха без умора. Все пак думите им ставаха все по-завалени, а и лъхът на алкохол — все по-силен. Но такава си им беше аурата, нищо не можеше да се направи.

Громов сбърчи нос и почна да брой нитовете на сребристото крило на самолета. Това му помогна да запази спокойствие, но не съвсем. Колкото повече се напиваха бизнесменчетата, толкова по-често Громов си поглеждаше часовника — искаше по-бързо да кацнат и да остане сам.

Някъде около половин час преди да кацнат едното бизнесменче благополучно се изключи. Но още преди Громов да успее да се зарадва, че дудненето най-после е спряло, на другия — седеше до него — му доскуча и реши да си намери нов събеседник.

— Ей, приятел — каза той и тупна Громов по рамото. — К'во си се умислил такъв? Дай да пийнем за запознанството, бамамаму.

Громов се понавъси и се обърна. На преден план видя четвъртито шише уиски с бяло, поразмазано на етикета конче. Бутилката беше стисната от грамадна лапа с космата китка, на която висеше разкопчан часовник. Фон за този непретенциозен натюрморт беше червендалеста физиономия, дотолкова осеяна с едри пори, сякаш беше гърмяна със сачми.

— Удари де — предложи физиономията.

— Не, благодаря — сухо отвърна Громов.

— Нали отиваме на почивка, бамамаму! — възкликна порестият му съсед. И за да подчертае думите си, отпи от шишето, след което пак го тикна под носа на Громов. — Дръпни де, к'во си се стегнал, да не отиваш на погребение?

— Ами ако наистина отивам на погребение?

— Е, тогава значи трябва да поменем покойния, така си е редно.

— Ти го помени — каза Громов.

— Кого бе? — учуди се мъжагата.

— Когото щеш. Твойто аверче например.

— Че той си е жив!

— Пиян до смърт? Ти на това жив ли му викаш? — възрази Громов и му обърна гръб.

Сега обаче мъжагата не само го тупна по рамото, ами го стисна с все сила и го раздруса.

— Ей, пич, я да не ми се пенявиш! Аз като човек ти говоря на тебе бе, бамамаму. „Уите хорсе“ те черпя, от сърце. А ти ще ми се дуеш. К’во искаш ти бе?

Имаше няколко начина Громов да се отърве от досадния си спътник и той избра не най-невъзпитания, но затова пък най-оптималния. Погледна го и го попита:

— Ти как се казваш бе, братче?

— Вадик — отговори съседът му по седалка. Помисли за момент и добави любимото си „бамамаму“.

Громов му се усмихна мило и каза:

— Е, лека нощ, Вадик Бамамаму.

Палецът му рязко се заби под долната челюст на Вадик и безпогрешно улучи нужната точка. Туловището на бизнесмена омекна и той се свлече на седалката. Шишето с подозрителния етикет падна на пода и разля остатъците от също толкова подозрителното си съдържание. В резултат вонята на алкохол около близките седалки се засили значително — вентилаторите трябваше да се потрудят доста усилено, за да я разкарат. За сметка на това пък на досадния Вадик му беше гарантиран половин час пълно изключване. Всъщност нали именно за да стигне до това състояние се беше наливал още откакто бяха излетели.

След като удовлетворено се полюбува на двамата си кротнали спътници, братски опрели чела едно в друго, Громов пак се обърна към илюминатора и видя, че познатото му вече бяло крило е обвито в бяла мъгла. Самолетът май започваше да се спуска. След малко догадката на Громов беше потвърдена от съобщение, направено на два езика. Гласът на стюардесата звучеше от високоговорителите така, сякаш за нея приземяването беше еротично изживяване, а в предложението ѝ да си сложат коланите имаше направо недвусмислен намек. Светна надписът, че пушенето е забранено, все едно досега всички се бяха утрепали да пушат.

Всичко това означаваше, че до кацането остават петнайсет-двайсет минути. Самолетът вече беше слязъл под облаците и обръщаше над морето. От време на време попадеше във въздушни ями и се чуваха детски и женски ахкания. Громов започна да преглъща често-често, понеже ушите му заглъхваха.

По тъничките ленти на шосетата под тях пъплека светещи буболечици — коли. Къщите постепенно станаха големи колкото кибритени кутийки. Сянката на самолета се плъзгаше бързо над тях и усещането за височина стана много по-силно, отколкото когато бяха над облаците.

След няколко минути колесникът ги тръсна на пистата. Громов плесна два шамара на съседа си и когато той се опули, му каза:

— Кацнахме, Бамамаму.

— К'во?

— Кацнахме, викам. — Громов кимна към илюминатора, за да му покаже непомръдващата вече земя.

Бизнесменът сръга приятелчето си с лакът и почна да разтрива гръкляна си, като сърдито попоглеждаше Громов. Не личеше да се радва особено, че е пристигнал в курортния рай. Самият Громов впрочем също не се радваше кой знае колко.

Докато слизаше по стълбичката, съжали, че не беше послушал съвета на генерала да си купи слънчеви очила. Без тях всичко тук изглеждаше прекалено безгрижно.

Не такова, каквото беше.

ГЛАВА 4

ДРЕБНО, АМА ВРЕДНО

Аркадий Сурин пристигна в Сочи със същия полет й дори със същия самолет, с който пристигна и Громов, само че няколко дни порано. И за разлика от Громов, носеше слънчеви очила — съвсем черни, като на слепец. Струваше му се, че колкото по-лошо вижда околните, толкова по-малко внимание ще му обръщат и те. Самозаблуда, разбира се, но кой ли не се самозаблуждава? И кой като мъничък не си е затварял очите, когато му стане много страшно?

А страхът и тревогата измъчваха Сурин непрекъснато. Докато летеше над Черно море и нервно прелистваше вестника — не можеше да прочете и ред, — всичко, което беше замислил, вече трябваше да е свършило. Вече нищо не зависеше от него, но за сметка на това самият той изцяло зависеше от обстоятелствата. Връщане нямаше — нито ако успееше, нито ако се провалеше. И изобщо гражданинът Аркадий Викторович Сурин, на трийсет години, вече не съществуваше. Миналото му беше унищожено, всичките му досегашни връзки бяха скъсани рязко и завинаги, двустайното му жилище и колата му бяха зарязани на произвола на съдбата. Малкото корабче тръгваше на голямото си дълго плаване. Какво ли го чакаше? Въпреки жегата при мисълта за това Сурин потръпваше, все едно усещаше физически да го духат всичките седем вятъра.

Поокопити се чак пет часа, след като благополучно кацна в Сочи и се озова в задушната едностайна квартира на улицата с призрачното име „Петдесет години СССР“. Беше платил наема за цял месец. Изобщо не мислеше да се мотае тук цял месец, но реши, че парите ще го отърват от излишно любопитство от страна на хазаите. Така и стана — те не настояха да отиде да си направи временна регистрация: просто взеха от симпатичния млад мъж двеста долара, обясниха му как да се оправя с допотопния газов бойлер, показаха му къде са влажните чаршафи и го оставиха сам.

Скоро след това той вече седеше на чуждата кухненска маса, гледаше купения на черно клетъчен телефон, който току-що му беше съобщил смайваща новина, и се усмихваше объркано. На пръв поглед — пръв глупак. А всъщност — пръв умник, пръв богаташ, истински „О, щастливецо!“ на квадрат.

Сурин се беше подготвял да пренасочи кредитния транш за Центробанк дълго и внимателно. Година и половина направо не излизаше от компютрите, които му бяха поверили. Наложил му се да изучи и системите на банкиране и към началото на операцията вече беше спец във всички видове финансови машинации. Освен това не само беше изучил из основи трийсетина наистина сложни компютърни програми, но беше създал и своя собствена, която естествено сега не можеше да патентова. И най-важното, в крайна сметка цялата тази многоходова комбинация, пресметната и проверена до последната секунда, до последното байтче, беше успяла!

Сурин се убеди в това, след като се обади в Лимасол, където банковите служители задължително минават през курсове по руски. По принцип той говореше и английски, при това доста добре, но го беше страх, че от възбуждане ще забрави точните думи и ще може да изцеди от гърлото си само някое „хау ду ю ду“. Освен това разликата във времето с Кипър не беше толкова голяма, колкото например с Ню Йорк или Богота. Ето защо Сурин спря избора си на „Попюлар Банк“. Не можеше да има проблеми. И въпреки това ризата му залепна на гърба му от пот още в първата минута на разговора с банката. А на втората той дръпна яката си толкова силно, че скъса три-четири копчета и те заподскачаха по пода на кухнята като рикоширащи пластмасови куршумчета.

Беше успял! На сметката в кипърската банка бяха преведени 70 587 037 долара и 34 цента. Сурин дори не помисли да се обажда на другите банки. Победата беше очевидна. Той, обреченият цял живот да превежда безпрепятствено невероятни, направо астрономически суми, принадлежащи на някакви незнайни лица, за един миг беше станал милиардер. Защото „Попюлар Банк“ беше само първата лястовичка — имаше още шестнайсет такива банки в най-различни страни. И във всяка, в зависимост от процентите за обслужване на сметката, го очакваше сюрприз — по седемдесет и половина милиона долара!

В малката сочинска кухничка досадно бръмчеше голяма изумрудена муха, чешмата капеше — кап-кап, а на улицата някой виеше прегракнало: „Мляяякооо!... Топли кифличкиии!... Мляяякооо!...“ Ако операцията се беше провалила, Сурин сигурно щеше да се обеси под съпровода на този вой. Сега обаче дори бръмченето на мухата му изглеждаше като прекрасна музика.

Животът продължава! Чакай и се надявай!

Сурин целуна телефона, който му беше донесъл радостната новина, и затанцува из кухничката, като блъскаше ту по-олющения хладилник „Норд“, ту дрънчащия с чашите си бюфет. Задъхваше се от щастие. До последния момент се беше съмнявал, че грандиозният му план ще успее. И сега радостта раздуваше гръдния му кош, както хелият надува балонче. Краката му подскачаха по ухабения балатум на тесничката кухня, но умът му — умът му беше на седмото небе.

Точно преди да бъдат преведени в Центробанк, милиардът и двестата милиона долара се бяха пръснали във ветрило по седемнайсет банкови сметки, които Сурин беше открил на най-различни места. Дори Интерпол да намереше някои, останалото все пак щеше да му стигне до края на дните му, та даже ако възкръснеше сто пъти, преди да умре окончателно.

Сървърът, който беше изпълнил задачата, се беше самоубил: разформатира всички харддискове на включените към него компютри и си вкара в електронния джигер десетина-петнайсет вируса, които излапаха гигабайти памет за броени минути. Сурин не довери на новия компютър номерата на телефоните на, банките, нито паролите или кодовете на сметките, в които бяха вече неговите пари. От сега нататък можеше да разчита единствено на самия себе си, това беше най-разумното решение. След като беше бърникал в чуждата компютърна мрежа, не искаше да даде възможност на някой друг да го направи с него, все пак не само той беше толкова хитър и съобразителен.

Великият ден, в който Сурин празнуваше грандиозната си победа, мина като един миг — но пък нощта му се стори безкрайна. Следващият ден бе посветен на преговори с банките. А след това дойде неделята — в неделя в Сочи имаше автоборса. На Сурин му трябваше солна или сярна киселина — без значение точно каква. Не искаше да търси специализиран магазин или да обикаля аптеките — можеше да не намери, каквото му беше нужно, щеше да изгуби време,

пък и сигурно вече го търсеха из цялата страна. Не можеше да си позволи да се провали накрая.

Походът до автоборсата беше успешен. В един момент Сурин усети как няколко млади бандитчета го оглеждат прекалено внимателно, но шишето сярна киселина вече беше в ръцете му и без да губи време, той се смеси с тълпата и изчезна, което всъщност не беше чак толкова трудно предвид невзрачния му ръст.

След като се повъртя из улиците, за да е сигурен, че не го следят, Сурин се прибра в квартирата и поздрави отражението си в огледалото в антрето с поредния си успех. След това покри огледалото с някакъв прояден от молци шал, а другото, в банята, го свали и го обърна към стената. Не знаеше, че това се прави, когато в дома има покойник. Но и да го знаеше, не беше суеверен. Нали беше жив и не мислеше да умира. Просто не искаше да се гледа в огледало, докато всичко не свършеше. Човекът, когото щеше да види, нямаше да има нищо общо с онзи, който се канеше да стане в най-скоро време. Гудбай, Аркаша Сурин, ауфвидерзеен и оревоар. *Hasta la vista, baby!*

Опипом и много внимателно обработи лицето си с ароматен френски депилатор, та да си няма проблеми с бръсненето поне за няколко дни, и като поглаждаше непривично копринената си брадичка, изгледа навъсено шишето със сярна киселина и отиде в кухнята. Трябваше първо да хапне, да пийне за смелост — и да използва киселината по предназначение.

Изпълни целия този план, при това толкова стриктно, че спа в полубезсъзнателно състояние чак до следващата сутрин. Смъкна ръка от дивана и напипа първо празното шише от водка, после друго празно — от вино, и накрая напипа телефона.

Успя да набере нужния му номер чак на третия опит. Дотогава вече бе успял да си оплакне гърлото с някакви остатъци от фанта и гласът му бе само умерено прегракнал. И с този глас — с такъв досега беше говорил само когато беше страшно настинал — Сурин се обади на Леонид Максимович Переяславски, представи се и помоли да му пратят кола: това влизаше в цената на предварително платените услуги.

И без огледало знаеше, че не изглежда идеално. Но когато шофьорът на пратената кола се дръпна, щом го видя, Сурин окончателно се убеди, че замисълът му се е увенчал с успех.

Единствено жестокият махмурлук пречеше на Сурин да се чувства на върха на блаженството по пътя за Мацеста.

Медицинската сестра Наташа, като всяка жена, си имаше своите плюсове и минуси. Към отрицателните ѝ качества нисичкият Сурин отнасяше прекалено внушителната ѝ според него фигура. Затова пък Наташа не носеше нищо под бялата си престилка — възможността да се убеди в това му се предостави още в първата вечер на запознанството им.

Навън беше тъмно и ръмеше. Сурин лежеше на кревата и галеше с пръсти една стодоларова банкнота. Наташа го гледаше отгоре, навела глава на една страна, и мислеше как да отговори на зададения ѝ въпрос.

А ѝ беше казано буквално следното:

— Разбирам, че в момента изобщо не съм хубавец — жално заяви Сурин, когато Наташа сложи на шкафчето подноса с вечерята му и се нареди да излезе. — Но точно тук и точно сега съм толкова самотен, че... — Престори се, че се запъва, и през кратичката пауза внимателно опипа с език новите коронки на горните си зъби: още не беше свикнал с тях. — Ако се съ согласиш да прекараш тази вечер с мен, Наташа, аз... — Сурин пак не довърши изречението: вместо това показва подготвената предварително стотачка. — Какво мислиш за предложението ми? Надявам се, че не се шокираш, мила.

— Шокирам се, разбира се — призна тя след кратък размисъл. — Обаче парите никога не стигат, така че...

Ето в този момент би трябвало да измъкне още една стотачка, за да разсее всичките колебания на симпатичната сестричка, обаче Сурин не бързаше. Той и тази стотачка нямаше да прахоса за ласките на Наташа, обаче нямаше по-дребни. Така че продължи да чака и да шумка със зелената банкнота. Въдицата беше хвърлена, рибката виждаше примамката и замислено мърдаше устнички. Закъде да бърза при това положение?

— Не — неочаквано каза Наташа и бавно поклати глава. — Ще се наложи да прекарате тази вечер в самота.

— Заради това ли? — Той посочи лицето си.

Тя пак поклати глава.

— Не, не затова.

— Защо тогава? — ядоса се Сурин. Не е много приятно, когато не можеш да си купиш със собствените си пари онова, което наум вече си си купил и което вече си използвал. Какво ти не е приятно! Направо е обидно!

— Ами... — Наташа спря.

— Кажи де — изнервено изсумтя Сурин; вече се досещаше какво ще чуе, предварително озверял от злоба срещу всички, дарени от природата с ръст над 156.7 сантиметра. В момента Наташа беше първата в списъка на омразниците. Та дори само заради ръста и името си.

Когато беше на петнайсет, Аркаша Сурин се върна от един пионерски лагер и установи, че е порасъл цели 24 милиметра! Нямаше лъжа, нямаше измама. Стоеше с триъгълника и молива до изпъстрената с чертички врата и се любуваше на последната чертичка, най-горната. Перспективата за строяването в първия учебен ден, която му тровеше всичките ваканции, вече не му изглеждаше толкова отвратителна. За един месец беше порасъл почти с два сантиметра и половина! Ако продължеше така, току-виж вече нямаше да е най-мъничкият в класа. Това е важно, особено когато си на петнайсет години.

Строй се по височина! Къде се врещ, Сурин! Марш на левия фланг!

Аркаша се вреше ако не вдясно, то поне да е някъде в центъра. Сега, като се поперчи пред огледалото на гардероба в спалнята на родителите си, реши, че е дошъл моментът да иде при съученичката си Наташа Иванова, която не само харесваше, ами дори... Не, Аркаша не обичаше да разисква тази тема дори наум. Не само защото през онези невръстни години думата „любов“ му засядаше на гърлото и му беше много по-лесно да ръси мръсотии. Просто Наташа беше висока. Висока и, както се казва, със спортна фигура. Именно заради нея строяването на физическо или за ведрина за Аркаша беше истинско унижително мъчение. Но това мъчение май вече свършваше. Той просто нямаше търпение да покаже на Наташа колко е порасъл, докато е бил на лагер.

И Аркаша почна да се приготвя да ѝ отиде на гости. Облече си новата тениска с шарен надпис на английски и толкова тесни джинси,

че докато се качваше по стълбите към апартамента на Наташа, едва си свиваше краката, които, между другото, специално за случая бяха обути в обувките на баща му — бяха му възголеми, но пък му добавяха още два сантиметра височина. Но и това му се струваше малко, така че преди да звънне на звънеца на Наташа — вратата беше тапицирана с лъскава черна изкуствена кожа — Аркаша се надигна на пръсти и стъпи с пети на фортовете на обувките. Позата беше достатъчно устойчива, а пък отстрани изобщо не личеше, че всъщност краката му не докосват пода — дългите крачоли на неподгънатите джинси прикриваха малката му хитрина.

И значи стои си той съвсем небрежно и чака да му отворят. И изобщо не е нисък, впрочем. През пролетта шпионката в черната врата му беше точно на нивото на веждите, а сега го гледаше от упор във вирнатата брадичка. Е, мъничко от по-високо все пак, но това беше нищо работа. Важното беше, че Наташа щеше да има възможност да оцени поразителната промяна, настъпила у Аркаша Сурин през лятото, и да си направи съответните изводи. Понеже той беше много симпатичен, нали. Само дето не беше висок.

Наташа отвори и дъхът на Аркаша секна, все едно му бяха заврели в гърлото огромна ледена висулка — студена и остра. Някак си не беше взел предвид, че на петнайсет не само той е порасъл — че и другите са се източили. Наташа беше дръпнала толкова, че дори фортовете на бащините му обувки и стойката на пръсти не спасяваха положението. Той заекна и я попита какви книги трябвало да прочетат това лято, тя му се усмихна и му каза. Стояха и се гледаха, после тя каза, че била заета, и го покани да мине някой друг път. „Да — кимна той, — да, разбира се“. — „Е, чао“. Наташа му махна с пръсти. „Чао“ — отвърна мутиращо Аркаша, без да помръдва. Не можеше да допусне мъничката му хитринка да бъде разкрита просто ей така, нали.

А в следващия момент стана непоправимото. Наташа го хвана за рамото, за да го завърти на шега на сто и осемдесет градуса, той се изчерви, стегна се... и внезапно се смъкна в обувките на баща си, с което тутакси се смали и в собствените си очи, и в очите на смаяната Наташа до размерите на жалък пигмей. Тя примига изненадано, а след това се разкикоти.

Ох, ще ме умориш!...

И спря, обаче смехът ѝ преследваше Аркаша и докато бягаше надолу по стълбите, и после в банята — излезе оттам чак когато притесненият му баща заплаши, че ще избие вратата. Но най-лошото дойде по-късно, на първия учебен ден — оттогава Аркаша Сурин стана за цялото училище Малкия Мук, така го нарекоха, след като тази история получи съответната гласност. Той тайно прочете приказката на Хауф и разбра, че Малкия Мук бил джудже с огромни източни обуца. Имаше даже картинка — шарена, на цяла страница. Много колоритен персонаж, наистина запомнящ се. Понякога Аркаша сънуваше, че е точно такъв — мъничък главчо с огромни пантофи с извити носове. И как минава през някаква навалица като през строй и зад гърба му се чува тихичък звънлив СМЯХ.

Ох, ще ме умориш!...

Аркаша Сурин не разбра кога точно намрази родителите си, които не го бяха дарили с всичките хромозоми и гени, необходими за пълноценен живот. Влечението му към Наташа Иванова не умря веднага, но докато онанираше до пълно изтощение, Сурин не просто обладаваше момичето на мечтите си, а го насилваше: караше Наташа да се навежда и да се надупва, да опира лакти на пода. В тази поза не се чувстваше пигмей, създаден единствено всички да му се присмиват...

А сега гледаше поредната Наташа, която се извисяваше над него. И каза:

— Кажи де! Какво ми е толкова, че не искаш?

— Ще се обидите...

— Няма — отвърна Сурин с безкрайно фалшив тон.

— Ами... Вие сте ми... как да го кажа... малко дребничък. — Наташа се усмихна извинително при тази толкова строга присъда.

Сурин стисна зъби толкова силно, че го заболяха. И пак с усилие ги отпусна, за да процеди през тях:

— Да не би да ти предлагам вечна любов? Пари ти предлагам, ето ги! Имаш едно местенце, където искам да ти го мушна, това е. Съвсем простичко. — След тази тирада зъбите му пак се стиснаха, все едно щракнаха зъбите на капан. Едната коронка май се разклати.

Без да го гледа в очите, Наташа повъртя едно копче на престилката си и си призна:

— Не мога така.

— Как? — Сурин се размърда нервно под чаршафа.

— Без удоволствие.

— А това не е ли удоволствие? — И развя стодоларовата банкнота като знаме.

— Не е. — Наташа поклати глава.

— Не е? — повтори Сурин като глухо ехо.

— Не е... Всъщност да.

— Нали каза, че парите все не стигали?

И скъса банкнотата на две. После на още две. После на още и още. И когато хвърли парченцата на пода, бяха десетки.

— Глупаво е — тихо каза Наташа, когато Сурин я погледна. Веждите ѝ бяха много гъсти, личеше си особено сега, когато ги беше свъсила.

— Защо да е глупаво? — направи се на учуден Сурин. Беше му жал за стотачката, но изобщо не и за тъпата сестра. Сама си беше виновна, идиотката му с идиотка. Че и с претенции, моля ви се!

— Ами... съгласна съм.

— Аз обаче вече не съм — каза Сурин подигравателно. — Няма ги вече паричките. Изчезвай, Наташке.

— Не ви искам пари.

— Какво?

— Не искам пари — повтори тя високо. — Хайде, почвайте.

— Без пари?! — Сурин гледеше недоумяващо как пръстите на Наташа разкопчават копчетата на престилката от горе надолу, как престилката се разтваря, все едно издухана от ветрец, макар в задушната стая да нямаше никакъв ветрец, беше горещо, задушно и горещо. Пот се стече в очите му и му залютя.

— Хайде де! — подкани го Наташа, без да помръдва.

— Ела тук! — Той плесна с длан по дюшека.

— Вие елате тук. — Наташа се усмихна, но веждите ѝ си оставаха склучени. — Искам права. Стига да можете.

На Сурин му се стори, че са го ударили под лъжичката; а в черепа му сякаш се включи невидимо реле и наля цялото му лице с кръв. Дори с разкопчаната престилка, под която нямаше нищо, твърдо стъпилата на краката си Наташа оставаше за него недостъпна. Като мраморна Афродита.

— Махай се — каза той, взрян в тавана. Искаше му се да крещи, да псува, но не можеше да си позволи дори това. Все още не, не и тук. Тук още не беше никой.

Не чу как Наташа излезе. Лежеше по гръб, гледаше тавана и в увитата му с бинтове глава — приличаше на някаква исполинска личинка — се въртеше една-единствена утешителна мисъл.

Ще видите вие, всичките Наташи по целия свят. Скоро ще ми лазите в краката до една и няма да ми се правите на толкова високомерни... И Наташите, и Синдитата, и Клаудиите, Наомитата даже. Ще ви науча аз вас!

Очите му бяха изцъклени. Все едно беше умрял — от поредното унижение.

ГЛАВА 5

ПО МОРЕ И СУША

— Ей, малката! — Лиля размахна ръка пред очите на Милена с жеста, с който хипнотизаторите изкарват доброволците от транс, и за по сигурно щракна с пръсти и продължи: — Ей! Събуди се!

Милена сърдито бутна ръката ѝ настрана и лапна цигара — тя залепна за начервените ѝ устни. Щракна със запалката, дръпна и се закашля.

— Отврат!

— Откъм филтъра я запали — обади се Лиля.

— Разбрах вече! — Вонящата цигара полетя към кофата, падна на пода и уплаши една голяма черна хлебарка, която забърза да се скрие.

В квартирата имаше цели пълчища такива черни страшилища — въпреки че кафявите им сестрички все пак бяха доста повече. Заселилата се в кухнята мишка може би все пак беше в един-единствен екземпляр, но пък плашеше момичетата повече от всички хлебарки, взети заедно — и черните, и кафявите. Пет минутки да не помръднеш — и излизаше от незнайната си дупка. Само дето не им се качваше на главите, животинчето му с животинче нахално! Така че като влизаха в кухнята, и двете вече бяха свикнали да кашлят високо, да тътрят крака по пода и да тропат с чиниите и лъжиците. Иначе се стряскаха, като видеха мишлето, клекнало например на перваза, само на педя от някоя мръсна чиния.

По-страхливата в тандема беше Милена — във всеки момент беше готова да скочи на столчето и да запищи. Не можеше и едно кафе да си направи без Лиля, непрекъснато я викаше.

Днес обаче не пиеха кафе, а „Мадейра“ — с медали на етикета. Лиля отпи само глътчица и остави чашата. Милена обаче си пийваше яко — и бялото на очите ѝ вече беше станало розово, а устните ѝ изобщо не можеха да се срещнат — всяка си ходеше където иска.

— Ама пий де — капризно казаха устните, при което долната остави на брадичката на Милена тъмновишнева следа. — Не мога да пия сама.

— Не ти личи — неодобрително изхъмка Лиля.

— О, не обичам да ми четат конско. Пие ми се, значи ще си пия. И ти ще пиеш.

На последното можеше да се възрази, но Лиля беше мекосърдечна и не възрази.

— Дай да поспим, а? — каза вместо това, макар да знаеше, че предложението ѝ няма да се приеме.

И точно така стана.

— Има време — отсече Милена, наля си още мадейра и запали цигара, този път успешно. — Ще звънна на Журба и после си лягаме.

— Той е на работа, нали е ченге. Може да го няма чак до довечера. По цял ден обикаля — ще му окапят краката.

— Наш'те да не окапят, че хляба си изкарваме с тях. — Милена се усмихна криво. — С техните между нашите, на Червените шапчици. Дай да прием да им окапят бе! И средните!

Лиля взе чашата си, престори се, че пие, после пак я сложи на масичката.

Преди малко се беше изкъпала. Със студена вода, разбира се, топлата вода в Сочи се пускаше само нощем, и то за малко. И сега косата ѝ беше увита в малко крив тюрбан, направен от захабена хавлиена кърпа. Тоалетът ѝ се допълваше от прани стотици пъти памучни бикини с поизбеляла розичка на фасадата. А може би не беше розичка, а сърчиценце. То пък многото важно — Лиля отдавна вече не беше наивното петнайсетгодишно девойче, което се радваше на такива евтинии и на червени розички и сърчица.

Милена още не беше сменила бойната си униформа с някаква къщна дрешка — носеше впита черна рокличка, сандали на висок ток, кехлибарена гривна и златно синджирче с медальонче — козирог. Плюс тежък грим, който на дневна светлина изглеждаше малко страшен. Като я гледаше, Лиля имаше чувството, че още са нощна смяна, и това ѝ пречеше да се отпусне и да си почине.

— Иди се изкъпи и се преоблечи — каза тя накрая. — Ще ти олекне, ще видиш. Недей се стяга. Било каквото било.

— Аха, било то! — кипна Милена. — Може да не съм жената вамп, обаче не съм и подлога, та да ме тъпчат всички.

— Добре де, стига вече. Човек ако помни всичко, по-добре да ляга да мре.

Милена не отговори, а взе слушалката на телефона и натисна копчето за пренабиране, изчака „алото“ от другата страна на линията и бързо каза:

— Журба, ако обичате... Да, Вячеслав Игнatieвич... Кой го търси ли? Една позната... Не, не можете да ми свършите работа... Не, благодаря. — Изключи връзката и изсумтя: — Педераст с педераст! Ще ми се слага той!

— Тебе с какво те закачиха? — попита Лиля. Внезапно и на нея ѝ се дощя да се напие и изгълта чашата си на един дъх.

— С екстази — отвърна Милена. — Реших да купя по-евтино и после да го шитна по дискотеките, и се нахендрих. Журба ме държа три дни в ареста, после ми каза: или ме прибират за притежаване и разпространение, или ставам доброволна осведомителка. Подписах, к'во да направя. — Милена въздъхна дълбоко, прекалено много празнота се беше събрала в гърдите ѝ. — И сега ме работят. — Погледна за миг приятелката си и добави, вече твърдо: — Обаче не портя нашите, нали ми вярваш?

— Вярвам ти, разбира се. Успокой се. — Лиля си наля вино, намръщи се и го изпи.

— Да бе, ще се успокоя, мамка му! Докато не им го върна на тия двамата дебили, изобщо няма да се успокоя! Журба ще се върне след петнайсет минути, шефът му го извикал. Ще му се обадя и после си лягам да спя — с чиста съвест.

— А бе... — със съмнение почна Лиля; не беше сигурна, че е съгласна с онова, което бе намислила приятелката ѝ. Хвърли мократа кърпа в коридора, наля останалото вино в чашите и попита: — Не си ли гладна, Ми? В хладилника има кашкавал, има и риба, и рачешки пръ... — Гласът ѝ секна.

— Да бе, само рачешки пръчици ми липсват! — Милена скочи, при което столчето падна, и тропна с крак.

Лиля виновно отмести очи. Не биваше да споменава за рачешките пръчици. За никакви раци всъщност.

Вчера както обикновено двете работеха в новия хотел „Бриз“. Първото предложение да се качат горе дойде от двама младежи, които миришеха на скъп афършейв два пъти по-силно, отколкото на пот. Ако не лъжеха, по-високият се казваше Кузя, а набитото му приятелче беше Гога. Кой можеше да предположи, че имат и трети приятел, безименен? Огромен морски рак, лъскав като лакиран. Живееше в запушения умивалник в банята, бяха му налели морска вода. И му бяха пуснали и остатъци от храна, обаче той не ги беше ял. Лежеше си на дъното, подвил под себе си черните си щипки, и като че ли спеше.

Поллюбуваха му се и забравиха за него. Момичетата пиха червено шампанско, младежите дръпнаха по едно джойнтче и докапчиха един литър лимонова водка. Какво оставаше — да се повъргалят за малко в чаршафите и да си кажат чао, обаче не — Лиля реши, че ѝ се танцува, и каза да пуснат нещо по-весело.

По музикалния канал тъкмо даваха хип-хоп, при това много жесток. В клипа чернокожите братя по разум вилнееха като дяволи в центъра на ада. Уоу! Много яко!

Въодушевеният Гога веднага изяви желание да изпраска един брейк, бил го усвоил в ранната си младост. Преместиха масичката с пиенето и мезето и вдигнаха килима. И се почна. След като се поразкърши, за да загрее, Гога направи шпагат и панталонът му се спраска по шева с неприличен пукот. Лиля моментално завря нос в чашата си да скрие усмивката си в шампанското, но Милена не издържа и се разкикоти открито. За което си плати.

Не я биха, не, въпреки че като се имаше предвид явно бандитската външност на Кузя и Гога, трябваше да се очаква точно това. Те обаче и с пръст не я пипнаха. Просто я накараха да се съблече и да легне и донесоха мокрия рак, който с готовност разпери ужасните си щипки. Направо страх да те хване, като си помислиш какво би могъл да направи там, където от време на време се опитваха да го натикат със смях и шегички. Милена много добре си представяше какво. Плачът ѝ и досега пукаше тъпанчетата на Лиля.

Момчета, недейте, моля ви се, момчета... На всичко съм съгласна, само го махнете тоя рак... Моля ви се! Моля ви се бе...

Лиля просто не искаше да си спомня за това. Нито как се молеше Милена на мъчителите си, уплашена до смърт, нито как трепереше самата тя, ужасена, че ще дойде и нейният ред. Но всичко свърши

относително благополучно. Платиха им и дори най-любезно ги изпратиха до вратата на сутринта. Така че Милена не беше права да се ядосва чак толкова. Е, унизили я, непрекъснато се случва. Да не би проститутките да съществуват с цел да ги превъзнасят до небесата?

— Виж какво, Ми — каза Лиля; въртеше празната чаша в ръце. — Дай да го забравим това, а? По-лошо ще стане, ако се свържеш с ченгетата.

— Да забравим и да простим, така ли? Ти нали ги видя как се гавриха тия мръсници с мен! Нали ги видя! — Милена се вбеси и дори скочи. — Лесно ти е на тебе, ти си стоеше и само гледаше. А аз, аз! Я си свали бикините и дай да ти поцракам малко с ножицата между краката, та да разбереш какво ми беше на мене! Искаш ли, а?

Лиля предпочете да не експериментира. Погледна чашата си, убеди се, че в нея няма нищо освен лепкава утайка, и каза нерешително:

— Можем да се оплачем на нашите хора. Да ги научат тия млади природолюбители.

— И какво ще направят? Не са ни били, платиха ни... Неее! — Милена решително тръсна изкусно изрусената си на кичури коса. — Ще се обадя аз на Журба.

— Че той какво ще направи? Ще пусне рака в морето ли?

— Ти да не си идиотка? Или си глуха? Не чу ли какво си дрънкаха Гога и Кузя, докато се наливаха? Тоя гаден рак са го взели от някакъв удавник. Точно затова се уплаших толкова. Само като си представих как тая гадинка яде човешко, направо щях да повърна.

— А, не вярвам — неуверено каза Лиля. — Стягаха. Правеха се на много печени.

— Че какво ми пука на мене?! — викна Милена и изпъчи бюст. — Да си отговарят за дрънканиците! Журба знаеш ли откога смърди, че от мен нямало никаква полза. Значи му давам полезна информация и Кузя и Гога ги прибират поне за двацет и четири часа. Пък ако са се накиснали наистина — там им е мястото. Заедно с онова гадно членестоного!

Милена млъкна и пак се обади в милицията. Този път извади късмет — вдигна Журба.

— А, ти ли си? — В гласа му нямаше нито изненада, нито приветливост. — Какво искаш? Пак ли ще ми снесеш някой с водно

пистолетче? Или пък са те работили с контрабанден капут? Писна ми от тебе, да знаеш. От затвора те отървах — и какво? Никаква сваятна информация, само тъпотии.

— Този път работата е сериозна. — Милена стисна телефона по-силно.

— Казвай. — Гласът на Журба стана делови.

— Удавник.

— Какво? Не те разбрах.

— Удавник — повтори Милена по-високо.

— А бе удавниците лете са като водораслите. Имаш предвид някой конкретен ли? — Гласът на Журба лекичко потрепна, все едно по линията имаше смущения.

— В хотела, дето работя — почна Милена, — са отседнали две типчета. И си гледат в банята рак.

— Рак ли?

— Аха.

— Да не е от езерото Лох Нес, а?

— Не. Най-обикновен морски рак. Крив.

— Ама ти толкова рано ли си се напоркала ма? — кипна Журба. — Парцал с парцал! Що за идиотщини ми дрънкаш? За такива номера знаещ ли какво ще те направя? Жива ще те одера и ще ти направя от кожата надуваема кукла за някой сексшоп!... Майтап ще си прави тя с мене, моля ви се!...

— Първо ме изслушайте — забързано каза Милена и прехвърли телефона в другата си ръка. — Този рак ония са го смъкнали от един удавник, пияни бяха и се хвалеха. От Киев са, казват се Гога и Кузя, живеят в хотел „Бриз“, стая 260.

— Да не бъркаш нещо?

— Нищо не бъркам — твърдо каза Милена. — Чух ги много добре. Те са свързани с удавника, сами го казаха. И те, и гадният им рак. Понеже...

— Стоп! — изръмжа Журба. — За рака после, като се видим. Давай сега отначало, до последната подробност.

Милена стана и закрочи нервно из стаята.

— Нищо друго не знам. Само това, което вече ви казах.

— Само така ти се струва, маце. — Гласът на Журба стана по-дружелюбен. — Ще ти задам няколко насочващи въпроса и ще си

спомниш още много интересни неща. Понеже проблемът е сериозен, нали така?

— Да — неохотно призна Милена. Вече съжаляваше, че се е набъркала в тази история. Пък и беше сънувала лош сън — дъждовни червеи в чиния.

— Браво — зарадва се Журба. — Най-важното, малката, на никого нищо за това, ако не искаш да си имаш неприятности.

— На никой нищо не съм казала... — Милена надникна в кухнята, намигна на Лиля и продължи по телефона: — Никой нищо не знае. Освен ония де — Гога и Кузя.

— Чудесно, да се таковам в таковата, чудесно... — Гласът на Журба изобщо не беше доволен, а някак замислен. Като че ли в същия този момент той гледаше през прозореца, хапеше устна и взимаше някакво важно решение. Накрая заговори пак: — Значи така: седиш си в квартирата, не излизаш никъде и си затваряш устата. Имам малко работа, но привечер ще мина и ще си поприказваме.

— Ама аз имам поръчка в пет — каза Милена.

— Къде?

— В хотела.

— Да де, в хотела — засмя се Журба. — Какво е хотелът без теб и какво си ти без хотела... И кога ще се освободиш?

— Към шест. Клиентът си заминава с нощния влак, така че ще бърза.

— Яснооо... Прощално чукане, нали така. Добре, добре... Значи чакаш ме в шест. На плажа на хотела например. Може да дойда с кола, ще се разходим.

— Никъде няма да ходя! — Милена едва се сдържа да не го извика. — Не можем ли да си поприказваме на плажа?

— Може, разбира се — каза Журба след секундно колебание. — Защо да не може. Ще съвместим приятното с полезното, така да се каже. Значи ме чакаш в шест. — Гласът му се сниши почти до шепот. — И много внимавай да не ме преметнеш. Нали не искаш да пратя да те приберат?

И затвори, като с това ликвидира всички възможни възражения. Милена се облегна на стената на антрето. Чудеше се свършили ли са неприятностите ѝ, или тепърва започват.

— Как се казваш? — попита мъжът и се претърколи на другата половина на кревата.

— Карина — както винаги каза Милена. — Всеки път ме питате как се казвам.

— Ами все се надявам, че ще си кажеш истинското име. — Мъжът — тя изобщо не помнеше името му — изпъшка, надигна се, смъкна пълния презерватив, свали панталона си от стола и почна да бърка за пари.

— И защо ви е да знаете истинското ми име? — попита Милена. Точно този въпрос на клиентите винаги я учудваше. Какво значение имаше как ще наричат проститутките, с които лягат? Куклата Даша, куклата Маша...

— Защото те харесах — призна мъжът. — Много. — Започна да отброява стотачките и на петата спря. — А бе, не ми ли се полага отстъпка? Все пак съм ти редовен клиент.

Милена скочи от леглото и дръпна от пръстите му петте стотачки, които ѝ се полагаха. Стисна ги и каза строго:

— Никакви отстъпки.

— Ей, много си била алчна. — Мъжът поклати осъдително глава. — На колко години си?

— На деветнайсет.

— И дъщеря ми е на деветнайсет. Учи в Англия, иска да стане моделиерка.

— Много здраве от мен — изфуча Милена.

Пъхна смачканите си бикини в един яркожълт найлонов плик и извади оттам бял бански.

— Няма ли да си вземеш душ? — попита мъжът.

Стоеше пред нея, провесил почти до коленете си мръсния си хобот, който беше готов да напъха във всяка възможна дупка — и ще ѝ говори за хигиена, моля ви се!

— Ще се изплакна в морето — отсече Милена.

След минута навлече над банския късите си гащета и малиновия си потник и клекна да си върже сандалите. Мъжът пристъпваше от крак на крак над нея и дуднеше нещо за гениалната си дъщеричка, но Милена се мъчеше да не го слуша. Винаги щом си вземеше парите, започваше да мрази клиентите си два пъти повече, отколкото отначало.

А пък онези, които се хвалеха с жените и дъщеричките си, беше готова да удуши на момента. Милите татенца, моля ви се!

— През септември пак идвам — каза многозначително мъжът и се почеса под пъпа. — Ще се видим, нали?

— Разбира се. — Милена отвори вратата и без да го погледне, я хлопна за гърба си.

Въздъхна облекчено и закрачи по дългия коридор, блеснал от чистота като новоизсечена монета. Поспря до бюрото на дежурната, подмушна ѝ традиционната десетачка и попита:

— Може ли да се обадя?

— Не може — отвърна дежурната. На цвят лицето ѝ беше същото като царевичната бисквита, която дъвчеше. Жълто-кафяво и на почти същите дупки.

— Заповядайте. — Милена ѝ подаде още една десетачка.

— Е, обади се, чедо. — С толкова гаден глас би трябвало да е трудно да докараш благожелателно отношение, но дежурната успяваше — когато решеше.

Милена набра номера на квартирата — телефонът все се дърпаше към навития на спирала шнур и слушалката в ръката ѝ — и запотропва нервно с крак. Накрая чу съннения глас на Лиля.

— Ало? Кой е?

— Свърших — каза Милена. — Сега отивам на плажа.

— Ще се печеш ли? — Лиля се прозина.

— Не само. — Милена хвърли поглед към дежурната по етаж и продължи по-тихо: — Ти да не забрави за рака?

— Не съм. — Прозаявката най-после свърши, Лиля се изкашля и попита с пресипналия си глас: — После ще ми се обадиш, нали?

— Защо да ти се обаждам? Ще се видим в бара в осем, както винаги. Тогава ще ти разкажа всичко.

— Ами защо ме събуди тогава?

— Не знам — призна Милена. — Нещо ми е притеснено. Ти не се ли чувстваш така понякога?

— Ммм, да. — Лиля пак се прозина, този път по-късичко, с едно ахкане на края.

— Добре де, спи си — сърдито каза Милена, затвори телефона и тръгна към асансьора.

Погледът на дежурната я блъскаше в гърба като вятър.

Под яркото слънце всичките ѝ тревоги и опасения ѝ се сториха глупави, абсолютно безпочвени и безсмислени. Отвсякъде се носеше музика, смях, ехтяха веселите гласове на летовниците. Милена си купи сладолед, веднага му отхапа връхчето и като се наслаждаваше на ароматната сладост в устата си, заслиза към плажа. От двете страни на стълбата растяха храсти с толкова плътни и тъмнозелени листа, че приличаха на пластмасови. Цветовете миришеха тежко, опияняващо.

На плажа нямаше много хора — курортистите вече тръгваха да се отдадат на вечерните си развлечения, най-важното от които беше обилната вечеря.

Милена реши да се разположи близо до стълбите, така че Журба да я види веднага. Смъкна тесните си панталонки, свали и потника — и когато се наведе да вземе сладоледа, който бе сложила до краката си, видя, че е изчезнал, и се стресна.

— Здравсти — чу насмешлив глас зад гърба си.

Беше Журба — нисък, набит и кривокрак, космат като гигантски паяк, от тия, дето ядат птички; дояждаше ѝ сладоледа; после си обърса пръстите в раирания си бански. Милена отклони очи, за да не гледа оцапаните му с бяло устни. Кой знае защо, си помисли, че милиционерската му професия има нещо много общо с нейната.

— Здравейте — каза тя.

— Хайде, хубавице. — Журба смачка лепкавата опаковка на сладоледа и я пусна на пясъка.

— Къде? — Милена се напрегна. Полазиха я студени тръпки, зърната ѝ под белия бански се втвърдиха.

— Нали искаше да си погукаме — ухили се Журба и се облиза като котарак.

Милена се огледа. Не искаше да ходи с него никъде, предпочиташе да са пред хора.

— По принцип вече ви разказах всичко — нерешително каза тя. — Онези типове се казват Гога и Кузя. Отседнали са в...

— Шшшт! — Журба се намръщи, кимна към сивия вълнолом, който се издаваше навътре в морето, и предложи: — Дай да идем ей там, по-далече от чужди очи и уши. Нали не искаш някой да научи за отношенията ни.

Да, Милена не искаше. Но не искаше да ходи и на вълнолома. На края му, на кея, стоеше само един самотен рибар, пък и той май вече се

канеше да си тръгва. По самия плаж все пак още имаше хора, макар и нарядко.

Без да чака съгласието ѝ, Журба решително тръгна по чакълестия плаж — той скърцаше под твърдите му жълти пети. Момичето тръгна след него, като се мъчеше да стъпва на плоски камъни, но невинаги успяваше. Когато стигнаха до грапавия бетон, Журба се обърна и подметна с насмешка:

— Много са ти нежни петичките, маце.

— Ами нежни са — малко сърдито отвърна Милена. Представи си колко нелепо изглежда отстриани, докато почти подскача по камъните, и се навъси. — Сега какво, тях ли ще обсъждаме?

— Не, разбира се — засмя се Журба. — Петите ти са последното нещо, от което се интересува милицията. Казвай сега какво е станало, целият съм слух.

И тръгна по бетона и на Милена ѝ се наложи да подтичва и да говори на равнодушния му космат гръб. Реши и този път да не казва, че и Лиля е била с нея. Златното женско правило: щом ще лъжеш, лъжи докрай. По-лошо няма да стане, а току-виж даже станало по-добре.

Докато свърши малко объркания си доклад, стигнаха до самия край, при кейчето. Водата в сянката му беше тъмна и изглеждаше студена, но малко по-натам весело подскачаха хиляди слънчеви отражения. Плажът беше осеян с мънички човешки фигурки, а пред тях двамата беше само морето, безбрежно, с малко бяло параходче на хоризонта.

Журба не се интересуваше от параходчето. Оглеждаше се равнодушно, но сякаш търсеше нещо. Какво ли?

— Щяхте да ми задавате някакви въпроси, Вячеслав Игнatieвич — напомни му Милена. — Насочващи.

— Само един въпрос имам, да се таковам в таковата! — Очите му най-после спряха да оглеждат морето и се впериха в гърдите ѝ. — Нали не си дрънкала на никого за тая история?

На Милена ѝ се стори, че очите му я пронизват като рентгенови лъчи. Тя си оправи машинално банския и каза:

— Нали вече ви казах, не...

— Да или не?

Стори й се, че Журба се готви да я удари — често я предупреждаваше, че лесно се пали и наказва сурово осведомителите си за грешките им. Тя отстъпи една крачка и поклати глава.

— Не. Никой не знае нищо.

— Е, добре. — Журба се ухили. — Хайде, окъпи се.

Милена погледна водата и завъртя отрицателно глава. Най-светлите й кичури бяха бели като сняг, най-тъмните — с цвят на течен мед. Когато ги разлюлееше, бяха много красиви, особено на слънце. Но сега това не я радваше. Тя погледна към плажа с нещо като тъга.

— Не те питам искаш ли да се къпеш, маце — твърдо заяви Журба. — Щом ти се казва: къпи се, значи още на секундата скачаш във водата й почваш да плуваш като патка. Той се засмя. — Ами ти си си патка де, какво толкова.

Милена най-много се смая не от заповедта да влезе във водата, а от това, че голям мъж, на всичкото отгоре милиционер, се радва на тъпите си хлапашки шегички.

— Добре — каза тя и тръгна към стълбичката, по която се слизаше във водата. — Ще се изкъпя. Обаче защо ме обиждате? Вместо да ми благодарите, ме обиж...

— Ти трябва да ми благодариш на мене — прекъсна я Журба. — От сутрин до вечер. Пет години свобода ти подарих, забрави ли?... Така че не ми разсъждавай, а прави каквото ти се казва, да те таквам в такавата. Марш във водата. Ей сега идвам и аз.

Милена се обърна с гръб към водата, хвана перилата и заслиза по стълбата, като напипваше стъпалата с крака. Водата беше неприятно студена. Когато се склочи около кръста й като обръч, Милена вдигна глава и погледна Журба. Отдолу изглеждаше съвсем непропорционално, карикатура на самия себе си. Надвисналото му над нея шкембе почти скриваше малката му главичка. Тя свали поглед към недвусмислено издутия му бански, стисна очи, пусна се от перилата и се хвърли във водата по гръб. Обикновено в този момент лекичко писваше, но сега не издаде и звук. Преплува десетина метра, но гласът на Журба я спря.

— Връщай се! И по-бързо.

Сега той беше на стълбата, до кръста във водата, обърнат към нея. И се подсмиваше.

— Ама нали ще плуваме! — викна Милена и усети в устата си солени пръски.

— Няма време!

— Закъде бързаме толкова?

— Аз бързам. Изгарям от нетърпение. Виж. — Той вдигна ръка и размаха раирания си бански като знаме, после го хвърли на кея. — Така че идвай, плувай към мен, рибке златна. — Журба се засмя.

Не беше трудно да се сети какво иска от нея. Милена се огледа й видя, че никой не може да ги види, особено когато се приближи съвсем до Журба и заплува само на метър от него. Поведението му вече престана да й се струва странно и напрежението й изчезна. Ченгето искаше жена, това беше. Нищо чудно нямаше. Чудното беше само, че не си беше поискал още когато се запознаха.

Тя зарита във водата и посегна да си свали горницето на банския.

— Няма нужда — бързо каза Журба. — Просто се гмурни и ми покажи как си изкарваш хляба. — Помляска многозначително и посочи водата под кръста си. — Хайде де, гмуркай се! Направи една подводна свирка.

Горната част на тялото му, осветена от вечерното слънце, напомняше на косматото стъбло на палма. Онова, което беше под водата, изглеждаше бледо и не беше особено приятно на вид. Работата на Милена обаче я беше научила да не капризничи. Тя си пое дълбоко въздух и се потопи цялата във водата. Ръцете й напипаха бедрата на Журба. Устата й се отвори като на рибка, излетя върволица сребристи мехури. *Е, къде е тая милиционерска патка, да я таковам в таковата?*

Когато силните пръсти я стиснаха за врата, Милена дори не успя да се изплаши. Ужасът дойде, когато яките космати бедра прикlescиха главата й и не й позволиха да изплува. Краката й разбиваха водата на бяла пяна, пръстите й напразно се мъчеха да се вкопчат в нещо, но пред очите й вече причерняваше, а изгарящите й от болка дробове започнаха да пият морето.

И морето беше безкрайно.

ГЛАВА 6

ЗА ЕДНИ РАЙ, ЗА ДРУГИ КРАЙ

— Стигнахме — каза шофьорът, жилест мъжага с гъсти рижави бакенбарди. — Това е „Бриз“, миналата година го отвориха. Хубаво хотелче!

Громов подаде глава през отворения прозорец на лимоненожълтата волга и погледна с одобрение многоетажната разчупена сграда, извисяваща се над гъстата зеленина. На фона на синьото небе изглеждаше бяла като сняг.

— Колко ви дължа? — попита той, след като прибра главата си във вмирисаната на бензин и чесън кола.

— Нали казах! — напомни шофьорът с капризен тон. — Хилядарка.

— А аз да не би да съм казал, че съм съгласен? — Громов вдигна въпросително вежди.

Таксиджията се начумери.

— Ами... Мълчанието означава съгласие, нали така.

— Мълчанието означава мълчание и нищо друго. Някой например изтърси някоя глупост, а другият се прави, че не я е чул. От възпитание.

— Сега ще си плащаш ли, или ще си разправяме глупости? — Шофьорът демонстрира какви яки челюсти има, при което десният му бакенбард, обърнат към клиента, заподскача.

— Ти си по глупостите — засмя се Громов. — Че ти дължа хиляда рубли, за да ме докараш от Адлер в Сочи например.

— Някои курортисти — каза шофьорът, втренчен в мътното стъкло пред носа си — се правят на много важни. И после съжаляват. Тук е Сочи, ние си имаме свои закони и свои обичаи.

— Виж какво, приятел — въздъхна Громов. — В единия ми джоб ми е портфейлът, а в другия едно много интересно удостоверение. В кой джоб предпочиташ да бръкна?

Рижият бакенбард престана да подскача. След секунда собственикът му все пак каза:

— Пет стотачки.

— По принцип ти заработи точно четири и нито рубла повече — каза Громов, докато си вадеше портфейла. — Обаче ще ти дам и петата, понеже си ми симпатичен. На — и се дръж по-скромно, сухопътен пират такъв.

Взе си сака и слезе от колата. Волгата изръмжа възмутено, зави, като едва не отнесе едно кипарисче, и изчезна. Громов тръгна по широките стълби към входа на хотела.

С костюм — нямаше време да се преоблече след сутрешната аудиенция на Лубянка — се чувстваше малко сковано сред лекомислено облечените курортисти. Преобладаващото мнозинство мъже в просторното фоайе бяха по къси панталони, фланелки и сандали на бос крак. Модерният спортен стил подмладяваше дори най-възрастните, но да приличат на истински атлети на повечето им пречеха и бирените коремчета, и кльоцавите крачета с изпъкнали колене. Жените, без оглед на възрастта и телосложението, носеха помалко парцалки и от балерини на сцена. Всяка се стремеше да поразии въображението на околните: коя с голите си луничави рамене, коя с мержелеещи се под тънкия плат попровиснали млечни жлези, коя със задник, който едва се побираше в тесните шорти. И всички курортисти гледаха с известно недоумение случайно попадналия на този балмаскарад официален костюм.

На Громов му се искаше по-скоро да слезе от сцената. Още повече че не обичаше маскарадите.

След кратки преговори на рецепцията му предложиха да си избере която стая си иска и той реши да отседне в 713-а, където съвсем доскоро беше живял гражданинът Болосов. Това не му даваше никакви предимства, разбира се, но все трябваше да почне отнякъде и той реши да почне оттам.

Изненадващо, но стаята му хареса. Голям хладилник, който на практика нямаше с какво да пълни, нови мебели, телевизор, който най-прилежно показваше всички налични в природата цветове освен синия. След като погледа две-три минути една непринудено почесваща се водеща на младежка програма, Громов си съблече костюма и влезе в банята.

Скоро, освежен след душа, гладко избръснат и надлежно сресан, той стоеше на балкона, обут в удобни сини джинси, пушеше и гледаше прострелия се под него плаж.

Слънцето вече клонеше към залез. Малки тъмни като мравки мъжки фигури извличаха на брега надувни банани, джетове и ски — вече беше късно и нямаше желаещи да се возят — и си прибираха инвентара в ламаринен павилион, украсен с изображението на Мики Маус, който поне отдалече много приличаше на свирепа хималайска мечка. Пак тук почиващите влачеха плажните си чадъри и дървените скари, с чиято помощ стоически бяха успели да изкарат още един ден от отпуската си на плажа.

Громов отдавна не беше идвал на Черно море — но пък и нещата не се бяха променили кой знае колко. Основното нововъведение беше почти пълната липса на крещящи голишарчета. Затова пък на плажа се бяха появили десетки еманципирани амазонки и предизвикателно разнасяха намазаните си с крем цици. „Това, че свалиха горницата, не е чак толкова зле — реши Громов след кратък размисъл. — Жалко обаче, че вече не се носят фереджетата. На някои щяха да им отиват“.

В този момент вниманието му беше привлечено от стройна женска фигура, изящно подчертана от тъничките лентички на белия бански. Почерняла, руса, тя изпъкваше сред всички.

Беше с набит мъжага с походка на дюстабанлия и полегати рамене на бивш борец. Красавицата и звярът — все едно точно за тези двамата беше измислено.

Двамата стигнаха до тъмносивия вълнолом, който се издаваше в морето на стотина метра, и тръгнаха по него. Момичето току изоставаше, после настигаше спътника си; уж вървеше с него, но все пак се държеше някак настрана. На края на вълнолома двамата спряха на кейчето; вече почти не се виждаха на фона на сияещото от слънчевите лъчи море.

Громов запали втора цигара. Двойката не се появяваше. „Къпят се“ — помисли той. А може и не само да се къпеха, щом бяха решили да се уединят толкова далече. Пушекът изведнъж му загорча. Наистина всичко нагарча, когато гледаш някоя красива девойка и се сецаш, че вече си минал четирийсетака.

Май трябваше да си вземе още един душ — студен. И тъкмо да влезе, видя по вълнолома да се връща кривокракият — сам, без

момичето с белия бански. С опитното си око Громов дори отдалече прецени, че непознатият върви прекалено бързо за обикновена разходка и прекалено бавно, за да отива някъде по работа. Така ходят хората, които бързат, но не искат да привличат внимание. А стройната блондинка я нямаше — все едно че му се беше привидяла.

— По дяволите!

Громов грабна ризата си от стола и изскочи от стаята.

Ако кривокракият наистина беше удавил момичето, вече беше късно да тича да го спасява. Ако пък си беше жива и здрава, нямаше смисъл да тича натам. Но Громов не вярваше, че някога ще я види пак — в смисъл жива. Прекалено често беше виждал как се държат убийци, току-що ликвидирали жертвата си. И почти не се съмняваше, че обектът — тоест кривокракият — напуска мястото на престъпление.

Без да чака някой от двата бавни хотелски асансьора, създадени сякаш нарочно, за да лаят по нервите на бързащите, Громов хукна надолу по стълбите — взимаше десетте стъпала от площадка до площадка на три скока. На четвъртия етаж насмалко не блъсна един младеж, прегърнал огромна диня. Младежът успя да се дръпне към стената, но изгърва динята. Млясъкът от пръсването ѝ на плочките настигна Громов вече на следващата площадка. Докато си помисли да се обърне и да се извини, стълбището свърши.

Той си пое дъх, закопча две-три копчета на набързо навлечената риза, бутна вратата, мина през фойето и излезе от хотела, като се мъчеше да изглежда безгрижен, дори отегчен.

От плажа към хотела водеха две алеи — минаваха от двете страни на сградата. Громов реши да не слиза надолу, а да изчака мъжа тук.

Защо ли? Беше въпрос на интуиция. До съвсем скоро в хотел „Бриз“ беше живял човек, убит вероятно защото по телосложение приличаше на Аркадий Сурин. Сега Громов — поне така предполагаше — случайно беше станал свидетел на още едно убийство. И в двата случая жертвите бяха удавени — в първия със сигурност. Нима това не стигаше да се заинтересува кой е подозрителният непознат?

Същият се появи след пет-шест минути, пиеше биричка от запотено шише. Беше толкова космат, че приличаше на маймуна, облечена за майтап в човешки дрехи. И походката му беше като на

маймуна. Единствено окосмяването на главата не отговаряше на общия му облик. Защото космати мъже на този свят много, но плешиви маймуни май досега не са известни на науката.

Громов тръгна след непознатия, който зави към паркинга. За щастие не му се наложи спешно да търси кола, за да го преследва — кривокракият очевидно беше дошъл на плажа пеша и пак пеша си отиваше.

Кривокракият вървеше по сенчестата страна на улиците, от време на време спираше пред някоя витрина, един път даже промени маршрута си на сто и осемдесет градуса. Громов обаче беше готов за такива маневри и номерът не мина. Всичко свърши, когато непознатият излока още една бира под един чинар, оригна се удовлетворено, после зави зад ъгъла — и там пътешествието му свърши.

РУМВР — така пишеше на табелата на сградата, в която влезе. Отдолу съкращението беше разшифровано, без особена нужда обаче — милиционерските управления са си милиционерски управления и в Сочи, и в Африка.

Громов мина небрежно покрай сградата. Чудеше се какво става. Да не би непознатият да беше дошъл да се предаде доброволно и да направи самопризнания? Да бе, ще дойде тоя кривокракият да прави самопризнания! Още повече че на влизане се ръкува с един лейтенант, който скучаеше до патрулната кола. Непознатият работеше тук, при това и след работно време — Громов си погледна часовника. И при този ненормиран работен ден явно не само можеше да удави някоя хубавица, но и да започне разследването на смъртта ѝ. Хем удобно, хем без проблеми. В смисъл — сам си пия, сам не си плащам.

„С чуждата пита — помен“ — уточни Громов, докато отминаваше. Беше си посъбрал информация за размисъл за поне най-близко бъдеще. Сега оставаше да намери някой свестен ресторант и да се погрижи за хляба насъщен.

Дежурната администраторка, изрусена блондинка, която в зависимост от настроението си можеше да изглежда ту на трийсет, ту към петдесетте, прие появата на Громов без особено въодушевление, но и без явно неудоволствие. Когато се уединиха в служебния ѝ офис,

изглеждаше към трийсет и пет. Длъжността и възрастта ѝ я задължаваха да изглежда добре. А прозрачната ѝ бяла блузка — да носи сутиен, което в този курортен град изглеждаше почти екстравагантно.

— Пред входа има кола на „Бърза помощ“ и микробус на милицията — каза дружелюбно Громов. — Станало ли е нещо?

— За вашата служба нали няма никакви тайни — отвърна тя и много сполучливо копира усмивката на Мона Лиза.

Громов ѝ прибави наум още пет години и отвърна с не по-малко загадъчна усмивка:

— Приемете го като любопитство на най-обикновен курортист.

— При това положение нямам право да обсъждам с вас такива теми. — Сега не само устните, но и очите ѝ се усмихваха.

Громов помисли да отвърне с шегата, но навреме си спомни каква е причината да е в този офис и нахлузи на лицето си каменното изражение, с което често бе принуден да контактува дори с хора, които му бяха симпатични.

— Аз обаче имам право да обсъждам с вас всички теми, които ме интересуват. Разбрахте ме, нали?

Тя веднага забеляза промяната в поведението му и тутакси стана съвсем сериозна.

— Да.

— Идеално. — Громов мръдна крайчеца на устните си, за да покаже на събеседничката си, че одобрява схватливостта ѝ. — Е, какво стана тук, докато се разхождах из центъра и се запознавах с достойнствата на тукашната кухня?

Администраторката се облегна на стола и скръсти ръце на бюста си.

— Тук — имам предвид хотела — не е станало абсолютно нищо. На плажа обаче е намерена удавница.

— При вълнолома ли? — бързо попита Громов.

— Че откъде да знам? — Администраторката разпери ръце. — Откъде да знам кой се е удавил, къде точно и как? Ако е някой от гостите ни, ще ми съобщят възможно най-бързо. Но засега едва ли ще мога да ви помогна с нещо. Така че довиждане.

— И все пак аз имам някои въпроси към вас. — Громов машинално извади цигарите от джоба си, но веднага ги прибра, понеже

не обичаше да моли за каквито и да било разрешения. Едно е да задаваш въпроси по служба, съвсем друго — да питаш може ли да запалиш.

— Ами задавайте си въпросите. — Не беше казано много любезно.

— Ще се ограничи с два-три — каза Громов примирително. — Все пак всичко зависи от отговорите.

Тя вдигна рамене.

— Значи ще се постарая да са изчерпателни. За да не ви губя скъпоценното време.

Громов не обърна внимание на сарказма ѝ. Интересуваше го информацията, а не променливото като времето женско настроение.

— Има ли сред гостите на хотела стройна млада блондинка? — попита той безстрастно.

Подчертано хлътналите под високите скули страни на администраторката като че ли хлътнаха още повече. Тя също се изрусяваше все пак и също се мислеше за достатъчно стройна. Събеседникът ѝ обаче се интересуваше от *млада* блондинка и това не ѝ беше много приятно.

— Стройните и младите с лопата да ги ринеш тук през лятото — каза тя кисело. Човек можеше да си помисли, че говори за хлебарки, които не можеш да довършиш с никаква отрова.

— Носи бял бански — уточни Громов. — Такъв, нали разбирате... — Запъна се, не знаеше как да опише банския, за да не изглежда като похотлив развратник.

— Прекалено смел? — подсказа му тя.

— Именно — съгласи се Громов с облекчение. — Дори храбър, така да се каже.

— Откровен?

— Да. Наистина откровен.

— И фигурата ѝ е разкошна, така ли?

— Ами... — Громов пак се запъна. Да хвалиш фигурата на една жена пред друга си е опасна работа. Като нищо събеседничката ти може от съюзничка да ти стане зложелателка. При което изобщо не можеш да я накараш да си отвори устата до края на сезона без специални средства. — Фигура като фигура — изсумтя той и се изкашля, за да спечели време. — Спортна.

Въпреки наистина уклончивия му отговор очите на администраторката потъмняха като изтъркани монети, а устните ѝ се свиха неодобрително и от двете им страни се появиха десетки невидими до момента бръчици.

— Слава богу, сред гостите на хотел „Бриз“ няма такива лица — твърдо заяви тя.

— Сигурна ли сте? — Громов понечи да стане, но буквално се тръшна на стола, когато чу продължението:

— Има една тука, от ония, понякога идва на плажа с бял бански и на мъжете ще им изтекат очите. То като си покажеш задника пред всички...

— Не задникът е важен в случая. — Громов пак се изкашля, без особена нужда впрочем, също като преди малко. — Какво друго можете да ми кажете за външността на въпросното момиче?

— Височка, косата ѝ не е нещо особено, обаче е много добре мелирана...

— Тоест?

— Тоест изрусена на кичури — точно като тези, които толкова са ви заинтересували — отвърна администраторката язвително. — Та тази колгърл, или по-просто казано, тази курва, се казва Мила. Е, измислила си е по-ефектно именце — Милена.

— Днес идвала ли е тук? — Въпросът на Громов прозвуча по-високо, отколкото му се искаше.

— Нямам представа.

— Сигурна ли сте, че не сте я виждали днес?

— Не. Не съм сигурна. Може просто да не съм ѝ обърнала внимание. Проститутките, които се навъртат около хотела, изобщо не ме интересуват. С тях си се занимават милиционерите и венеролозите. — Администраторката стисна презрително устни, от което към облика ѝ се добавиха още няколко бръчици, което пък изобщо не я направи по-хубава, да не говорим за по-млада.

— А вие? — внимателно попита Громов.

— Аз не общувам с такива. Моята работа е да посрещам и изпращам гостите, солидни хора, които изобщо не се занимават с... с...

Гласът ѝ беше пълен с негодувание, но дори някой първокурсник в милиционерското училище не би повярвал на думите ѝ. Всеизвестно

е, че персоналът по хотелите печели именно от проститутките. И обстоятелството, че издържаните от тях по принцип мразят издържащите ги, не променя нищо.

— Ще се наложи да си поприпомните днешния ден — въздъхна Громов.

— Смяната ми свършва в осем — капризно заяви администраторката.

— Това изобщо не ме интересува. Както и това колко ви бутат проститутките, за да ги пускате без проблеми в хотела. — За по-голяма нагледност Громов изписа на лицето си абсолютна скука и след кратичка пауза хвърли към събеседничката си светкавичен оглед, все едно я прострелваше от упор. — По-добре ми кажете в колко часа дойде Милена днес.

— Тъъ... Към пет.

— И в колко си тръгна?

— Точно в шест. Тъкмо съобщаваха точното време по радиото.

— В коя стая се качи? При кого?

— Не знам. — Администраторката вече наистина се обърка. — Тя не ми казва. Напоследък ходеше на четвърти етаж, само това знам.

— Кой е на дежурство там? — Громов не откъсваше очите си от нейните, знаеше, че ако отслаби натиска, тя пак ще почне да увърта. И то дори не от страх, а просто за да му противоречи. Жена, какво да я правиш.

— Вербицка. От обяд. До утре на обяд.

Каза го с явно облекчение. Все пак всички обичат да прехвърлят отговорността на чужд гръб.

Громов стана. Нямаше повече въпроси към тази жена, която през последните две минути на разговора им се беше снизала така, сякаш току-що бе разбрала, че вече е бабичка.

Преди да се качи на четвъртия етаж, Громов излезе от хотела и се присъедини към суетнята отвън. Път за коли към плажа нямаше, така че всичко ставаше на площадката пред хотела. Освен милиционерите и екипа на бърза помощ пред входа се бяха събрали цял куп зяпачи — говореха тихо въпреки възбудата, обзела всички при новината, че някой е умрял. Тъкмо качваха носилката с трупа, увит в черен найлон,

от плажа и ако не бяха милиционерите, зяпачите щяха направо да се лепнат за нея. Все пак мнозина стояха по-настрана и гледаха с широко отворени очи.

Докато натикваха носилката в линейката, ръката на удавницата се изхлузи изпод найлона, но не увисна към земята, а остана да стърчи хоризонтално, което пречеше на потните санитарни да натоварят мъртвата. Единият изруга сърдито и почна да връзва ръката за носилката с някакъв невероятно мръсен бинт.

Двама милиционери — цивилни — клечаха малко встрани и оглеждаха един найлонов, плик, вероятно принадлежал на удавницата. Единият вдигна нещо пред носа на другия, подсмихна се и попита:

— Искаш ли да ги пробваш?

Вторият бутна ръката му — първият държеше дамски бикини — и отвърна също уж на шега:

— Малки са ми. Отпред.

— Дай тогава да ги подарим на Зойка от паспортния отдел. Да ни направи едно стриптийзче.

— Бе тя и така ще направи каквото й кажем — заяви другият. — Обаче не и без водка.

— Без водка значи няма, а?

— Няма.

— А без гащи?

Остроумният милиционер изчака приятелят му да загрее шегичката, после и двамата се засмяха едновременно.

Ако кривокракият им колега беше с тях, може би също щеше да се засмее. Громов вече нямаше никакви съмнения, че убиецът е точно той и че на носилката е трупът на младата жена с белия бански. Всичко това наистина беше странно. Ченгетата и проститутките обикновено водеха мирно съвместно съществуване — симбиоза, изгодна и за двете страни. Едните покриват, другите донасят. Какво ли беше станало, за да наруши това равновесие?

Громов се приближи до двамата оперативни работници и без да дослуша вица, с който единият се мъчеше да разсмее другия, попита:

— Коя е починалата?

— Какво?... Махайте се оттук! — каза единият.

И даже стана, за да прогони Громов, но погледът му опря в разгърнатото под носа му удостоверение и той объркано подсмръкна.

Носът му впрочем приличаше на възголям картоф, но пък мустаците, лепнати отдолу, бяха гъсти и черни като на породист грузинец.

Громов ги огледа подробно и каза:

— Чу какво попитах. Кое е това момиче?

— Проститутка — докладва вторият, вече се беше изправил и той. Не знаеше какво да прави с бикините и ги местеше от ръка в ръка.

— Милена ли е? — попита Громов, без да ги гледа, за да не избухне. Гледаше тъмносиньото вечерно небе с розовите облаци и не можеше да определи какво е — дали купол на вселенския храм, или шапитото на чудовищен цирк. — Милена ли е? — повтори Громов малко по-високо, за да извади обърканите милиционери от ступора им.

— Тъй вярно — отвърна вече поокопитилият се ценител на дамско бельо. — По паспорт — Людмила Борисовна Виткова. Това ѝ е името... беше де.

— Лекар прегледа ли я? — Громов адресира и този въпрос към небето, но му отговори попресипнал милиционерски глас, който нямаше нищо общо с висините:

— Да. Обаче той вече тръгна. На Приморска са застреляли трима, сериозен случай. И началниците отидоха там, и прокуратурата.

— А вас са ви оставили да се оправяте тук — уточни Громов.

— Ами... оправяме се — кой знае защо, някак виновно каза приказливият оперативник и разпери ръце.

Громов погледна лъскавите бикини в едната от тях и се подсмихна.

— Установявате номера на бельото на покойната, така ли?

Лицето на милиционера стана червено — почти с цвета на залеза.

— Ами ние... — почна той, но Громов само махна с ръка и тръгна към хотела. Нямаше никакъв смисъл да чака смислен отговор от тези двамата.

Качи се с асансьора на четвъртия етаж, отиде до бюрото на дежурната и без да ѝ се представя, небрежно размаха удостоверението си. После ѝ предложи да седнат на канапето в мъничкото сумрачно фойе. Освен канапето там имаше и огромен фикус в протекло каче. Това беше малка професионална хитрост — когато човек не е на работното си място, с което е свикнал и откъдето дори може да командва, се чувства несигурен и му е по-трудно да лъже. Защото

Громов изобщо не се съмняваше, че дежурната ще се опита да го излъже. Пискливият ѝ глас, стиснатите устни, хитрите черни очички на мургавото ѝ лице му говореха много. Такива хора бяха предпазливи, подозрителни и затворени. И въпреки че сигурно получаваше по нещичко от проститутките, дежурната щеше да отрича до последно, уплашена и за работата, и за репутацията си. Трябваше да подходи потвърдо.

— Значи така, гражданко Вербицка — многозначително почна Громов и закрачи пред канапето. — Как върви търговията с човешка плът?

— К'во? — Ченето на дежурната увисна.

— Имаме сигнал. — Той извади от задния джоб на джинсите си сгънат на четири лист, показа ѝ го, без да го разгъва, и го прибра.

— Си... сигнал? — Вербицка доста трудно успя да раздвижи долната си челюст и когато я върна в изходно положение, зъбите ѝ изтракаха.

— Милена, тоест Людмила Борисовна Виткова — продължи Громов строго. — Познавате я. На кого я пуснахте днес и срещу каква сума? Отговаряйте кратко и ясно.

— Аз? Аз да съм я... пуснала?

Дежурната се опита да стане, но Громов натисна кокалестото ѝ рамо и зловещо каза:

— Вие, разбира се, кой друг. Обърнали сте хотела на бардак! Кои други работят с вас?

— Ама никой не работи с мен, пази боже! — Вербицка бързо се прекръсти отдясно наляво, после на обратно. — Те сами си мърсуват, какво общо имам аз?

— Сами значи? — Громов изхъмка недоверчиво.

— Сами, сами! Вмъкнат се, после се измъкнат, само шарят насам-натам, като вредни бактерии, прости ми, господи. Къде ще ги хвана аз, те са млади, пъргави...

— Ще проверим, гражданко Вербицка, ще проверим — не е сложно. Кажете сега при кого беше Милена Виткова днес от седемнайсет до осемнайсет часа?

— При онзи от четиристотин и четвърта. Обаче той си замина.

— Замина си? — Громов сви вежди в подчертано съмнение. — Как така си замина?

— Ами замина си, плати си човекът и си замина. Нищо счупено няма, вярно, чаршафите са малко мръснички, нито една кърпа не липсва...

— А чашите?

— И чашите са си там — потвърди Вербицка.

— Интересно — проточи Громов с онзи непредвещаващ нищо добро тон, който употребяват катаджиите, докато търсят повод да се заядат. — Чашите са си там, а гостът на хотела се изпарил. Е, нямате късмет, гражданко Вербицка. Били ли сте следствена впрочем?

— Ама как може!... — Дежурната се направи на обидена, но очичките ѝ бяха нащрек. Дори приклещен в ъгъл плъх имаше какво да научи от тази жена.

— Значи не сте били — замислено каза Громов. — Е, значи ще бъдете. Като почнем да търсим този тайнствен гост на хотела из цялата страна, ще ви се наложи да поседите в следствения арест. Там човек си спомня всичко.

— Аз и без това помня всичко.

— И? — Громов заинтересувано вдигна вежда и седна на фотьойла, отделен от канапето с прашна празна масичка. — Какво поточно помните?

Вербицка заговори бързо-бързо, не с две дори, а с цели три думи в секунда, като някой опитен дисководещ:

— Милка, Милена де, сама се събра с оня и ходеше при него. Той е от Ростов, представителен мъж, възпитан. А тя, безсрамницата му с безсрамница, всеки ден се влачи в хотела и си лови клиенти. Днеска например пак се уговори с оная другата да се срещнат тука и...

— Стоп! — Громов се наведе напред и цигарата в устните му така и остана незапалена. — Откъде знаете?

— Ами тя, Милка де, ѝ се обади от моя телефон. — Дежурната кимна към бюрото си, та събеседникът ѝ да може да се увери, че там наистина има телефон. — Викам ѝ: „Не може, вече се плаща“, а тя знаете ли какво ми каза? „Няма да обеднееш от един телефон, дърто!“ Ама много нахална, мира няма от тия...

— За какво говориха? — прекъсна я Громов.

Тя превърна мургавото си чело в нещо подобно на смачкан лист оризова хартия и заговори по-бавно:

— Значи така... Отначало Милка се оплака на приятелката си, че ѝ било притеснено, страх я било... После спомена някакъв рак...

— Рак ли? Болест?

— Не-не, морски, от тия кривите. Намекваше ѝ нещо. Имала важен разговор с някакъв човек за тоя рак.

Громов разочаровано се облегна, щракна със запалката, издуха пушека в полумрака и попита:

— Още нещо?

— Нищо. Милка каза на Лилка, на приятелката си де: „Ще се срещнем в осем в бара“. И си тръгна. Ама как си върти задника — срамота! Гледам я и си викам: ти да ми беше дъщеря, хубавичко щях да те нашибам по дупето...

Громов си погледна часовника, стана и уточни:

— В осем? Да не бъркате нещо, гражданко Вербицка? Защото нали разбирате, това не ви е интервю за някой жълт вестник. Може да се наложи да отговаряте за думите си. Не бива да си измисляте нищо, не бива да правите никакви инсинуации... — Замълча многозначително и добави строго: — Давате си сметка за това, нали?

— Ин...? Инси...? — Дежурната се отказа от опитите си да повтори сложната чуждица и решително тръсна глава. — Давам си. Давам си много хубава сметка аз. Мене животът така ме е очукал, че...

И продължи тирадата си, като за всеки случай се направи на обидена — но старанията ѝ в тази област бяха напразни: Громов вече не я гледаше, нито я слушаше. Дори ѝ обърна гръб, изгубил всякакъв интерес към нея.

Дежурната си спомни за обещания ѝ следствен арест и също стана. С получените от Милена двайсет рубли си беше купила от бюфета две шоколадчета и преди да дойде този сивоокият, замислено ги беше изяла и двете — много бяха сладки. Сега обаче в устата ѝ горчеше.

Громов изчака точно десет секунди, после саркастично попита:

— И тази Лиля никога не сте я виждали и изобщо не знаете коя е, нали?

— Как така да не съм я виждала! — възкликна дежурната и възмутено, и с надежда в гласа. — И кътните ѝ зъби знам на тая въртиопашка!

— Можете ли да я опишете?

— Нисичка, шавръклива. Със сини очи, ама косата ѝ е черна. Отначало си мислех, че е перука. После, като я поогледах по-добре, видях, че си е нейната, хубава, лъскава. Говори пресипнало, като настинала.

— Всичко ли си спомнихте? — студено попита Громов.

Дежурната се стресна, после потвърди унило:

— Всичко.

— А сега го забравете.

И като я остави да стои като вцепенена, Громов тръгна към бара да намери синеоката Лиля с лъскавата черна коса. Нямахше време да се преоблече, но се надяваше, че ще успее да предразположи момичето и по джинси. Все пак важното е да намериш съответното ключе към женската душа, нали?

Онази, загадъчната.

ГЛАВА 7

ЖИВОТЪТ Е КРА...

Лиля устоя на силното изкушение да удари нещо твърдо, взе от бара кутия „Меринда“ и фирмен пепелник „Кемъл“ и седна на масичката в ъгъла. Беше закъсняла с петнайсет минути, но и Милена никога не идваше навреме. Понякога трябваше да се чакат по час, че и повече, но никога не се караха за това — така и така имаха много свободно време.

На входа на хотела настроението ѝ се беше развалило — имаше ченгета, коли със сини лампи, скупчилите се хора говореха тихо, като на погребение. „Пак са пречукали някого“ — реши тя. По принцип лично нея това изобщо не я засягаше, но смъртта си е смърт, винаги действа потискащо. Точно затова Лиля не гледаше никакви други филми освен комедии. Е, обичаше и сериалите, но през лятото какви ти сериали, пък и откъде време за тях? Лятото е време за работа. Каквото посееш, това и ще пожънеш — иначе какво ще ядеш до следващия курортен сезон?

Като прокарваше всяко дръпване от дългата си цигара с глътка студена напитка, Лиля огледа незаинтересовано бара. Публика като публика, нищо особено. Две колежки в другия ъгъл — днес не ѝ се приказваше с тях. Един пиян като талпа мъж тъпо гледаше празната бутилка пред носа си. Малка компания, замезваща шампанското със сладолед. Още една — те пък замезваха водка с шампанско. Истинският лайф още не беше започнал. Музиката беше тиха, бавна. След час обаче всичко щеше да се промени. Музика, високи гласове, таванът нямаше да се вижда от цигарен дим. Курортистите обожаваха да празнуват и пристигането, и заминаването си. Мъжете се разпалваха и почваха да се лепят по момичетата. Точно това беше времето им за работа с Милена.

Обаче къде се бавеше тя?

— Андрюша — подвижна Лиля на бармана, който скучаещо бършеше една чаша. — Милена не е ли идвала?

Той я погледна някак косо, отклони поглед, после пак я погледна. След това я привика с пръст, незабелязано за околните.

— Какво има? — попита Лиля, след като намести дупето си на високия стол с неудобната пречка за краката. — Какви са тия тайни и загадки?

— Не видя ли ченгетата пред входа? — отвърна ѝ барманът с въпрос.

— Е, и какво?

— Заради Милена са тук. Извадиха я от морето. — Той внимателно обърса със следващата салфетка следващата абсолютно чиста чаша, полюбува ѝ се срещу лампата и взе още по-следващата.

— Удавила ли се е? — попита Лиля съвсем пресипнало, сякаш всичките ѝ гласни струни се бяха скъсали наведнъж.

Барманът я погледна някак любопитно и само кимна.

— А как... — Лиля не може да довърши.

— Никой не знае нищо — тихо каза Андрюша. — Ей, не плачи. Гледат те. Ако шефът разбере, че разваляш настроението на клиентите...

— Не плача — каза Лиля, попи очите си с една салфетка, тихичко се изсекна в нея и въздъхна: — Налей ми коняк, Андрюша. Голям. Налей си и на тебе. За бог да прости Милена.

— А, не, аз съм пас. — Барманът поклати глава; пътят му приличаше на белег през черепа. — Вие сте си колежки, вие си пийте за бог да прости. Бе поне един път да бяхте бутнали без пари бе... — И изсумтя възмутено.

— Няма проблем — обеща му Лиля, докато ровеше в чантичката си за пари. — Обещавам. Ти сега ми дай коняк, от най-хубавия. „Камю“ имаш ли? После ще ти платя, сега нямам.

— Имам, разбира се. Ние сме като в Гърция, всичко имаме.

— Налей тогава.

— Разбира се. Обаче първо...

И Андрюша многозначително посочи с очи вратата на клозета — той беше толкова тесен, че и един човек се вмъкваше в него доста трудно.

— Какво? — смая се Лиля. — Сега?

— Сега, ами кога.

— Не разбираш ли, че Милена е мъртва.

— Ха, да ти имам проблема — изпръхтя барманът. — Проблем е, ако имаш трипер или си в мензис... Голяма работа — една курва по-малко.

— Голям мръсник си, Андрюша — кипна Лиля. — Хайде, обслужвай си клиентелата, няма да ти излезе късметът.

Той изведнъж ѝ заприлича на разярения пор, който беше гледала наскоро в едно предаване за животни. Острите му зъби като че ли станаха два пъти повече и той изсъска:

— Е, плащаш ли си коняка? Не? Тогава изчезвай от заведението, мръсно! Върви духни на някой набързо и ела с пари. И не забравяй да си донесеш пластмасова чашка — няма да ти наливам в моите, кучка с кучка!

Не се усети, че повишава глас все повече и повече, и след секунди всички в бара вече гледаха Лиля. Пияният ѝ намигна и се потърка по дюкяна с една навита на тръбичка банкнота. Някой се засмя.

Лиля — искаше ѝ се стане невидима — понечи да слезе от столчето, но в този момент се чу повелителното:

— Спри!

Тя се обърна наляво и видя непознат мъж — появата му беше неочаквана както за нея, така и за смаяния Андрюша. Защото точно в него бяха вперени необикновено светлите очи на непознатия, въпреки че все пак говореше на Лиля.

— Сега младежът ще се поуспокои и ще се заеме с преките си задължения. Какво ще пиете?

— Водка — отвърна тя с някаква зловна решителност. — Чиста.

— Чухте ли, младежо? „Кристал“, литрова бутилка. И минерална вода — пак литър.

— Нещо за мезе?

Непознатият се засмя, все едно е чул най-хубавата шега през живота си.

— Да ви ядем онзиденшните сандвичи с полуразложена съомга? Не, младежо, все още не умирам от глад. — Поклати глава. — Лично аз вече похапнах в доста по-добро заведение, а съвестта ми не ми позволява да предложа на това невинно момиче да се храни във вашето. Виж, може да взема кутия бонбони. Кажете какви, Лиля.

— Откъде ме познавате? — учуди се тя.

— Защо, вие нямате ли желание да се запознаете с мен?

Непознатият я погледна чак сега и ѝ се стори, че очите му са не точно сиви, а с нещо сребристо в тях. Така изглеждаше оловото, което съседските момчета, с които си играеше като малка, топяха в ръждясали консервени кутии. Само че онова олово беше горещо, а очите на непознатия бяха абсолютно студени — макар и също изгарящи. Чак сега ѝ стана ясно защо, докато непознатият говореше на Андрюша, той се свиваше, все едно са му изсипали във врата цяла шепа кубчета лед.

— Не обичам бонбони — каза Лиля след кратко колебание. Но не отказа водката.

На лицето на непознатия не се изписа нито една от познатите ѝ емоции. Той плати, взе двете бутилки с една ръка и кимна към вратата.

— Да тръгваме.

— Къде?

— В стаята ми естествено, къде другаде? — Вдигнатата му вежда показва истинското му учудване от такъв глупав въпрос.

И в следващия момент вече беше обърнал гръб на Лиля и спокойно тръгна да излиза. А тя — още преди да реши да приеме ли това неочаквано предложение — тръгна подире му като на невидим буксир. Или като болонка на каишка, въпреки че това сравнение изобщо не би ѝ се понаправило.

На болонката, разбира се.

Докато се качваха с асансьора, Лиля поглеждаше крадешком непознатия и реши, че дори малко ѝ харесва. Като се имаше предвид, че не беше успяла да види какво има в портфейла му, това не беше добре. Последният мъж, който беше предизвикал у нея нещо повече от професионален интерес, беше останал в далечното минало. Последният — и първият всъщност. Тя отдавна се беше примирила с това и смяташе, че нещата трябва да стоят точно така. Приказката ѝ се беше оказала съвсем късичка. А в други приказки Лиля не вярваше — свършило беше времето на приказките.

И все пак у непознатия имаше нещо, което я караше пак да се чувства като малко наивно момиченце, което се надява на нещо хубаво в този живот. Глупости, разбира се. Така че за да не се поддава на

глупави чувства, тя избягваше да поглежда привличащите я очи на непознатия, а се втренчи в тежката тока на кожения колан на кръста му. Бедрата му бяха тесни като на юноша и я впечатляваха почти колкото несъмнено мъжките му рамене, на които наистина ѝ се искаше да се облекне доверчиво.

Сините джинси на непознатия, небрежно разкопчаната на врата синя риза — всичко беше чисто и свежо. Без нито едно петънце. И никакви изкуствени аромати. За сметка на това пък и никаква миризма на пот, както установи, след като подуши въздуха. И като завършек на всичко това — гладки мускулести гърди без нито едно косъмче. Лиля си помисли, че ще е последната глупачка, ако не ги поцелува поне мъничко.

В този момент асансьорът звънна да им каже, че са стигнали на етаж. „Това ти е седмото небе, драга“ — помисли си Лиля. И вече беше готова да се усмихне на тази мисъл, но си спомни, че без Милена вече е сам-самичка на този свят. И очите ѝ се прехвърлиха на бутилката „Кристал“ в ръката на непознатия, който вече уверено крачеше по коридора. Той и водката — това можеше да ѝ донесе забрава, поне за тази вечер. „Ех, да можех да остана с тебе до сутринта“ — помисли си Лиля и попита високо:

— Как се казвате?

— Я дръж. — Той ѝ пхна бутилките в ръцете, отвори вратата, влезе и каза вече отвътре: — Как предпочиташ? По собствено и бащино или на фамилно?

— Само на малко име не може ли? — Лиля влезе във вече ярко осветената хотелска стая и първата ѝ работа беше да я огледа, въпреки че на двайсетгодишната си възраст вече бе виждала стотици такива стаи. Погледът ѝ беше самоуверен и в същото време малко уплашен — като на зверче, което са преместили от една клетка в друга.

Мъжът ѝ посочи да седне на масата, седна срещу нея и чак след това каза:

— Стар съм вече да ме наричаш на малко име. Казвам се Громов.

— Громов — Громов — съгласи се Лиля. — Обаче изобщо не сте стар.

— Защо, млад ли съм? — Той се засмя, наля водка, после отвинти капачката на минералната вода.

— Е, не че сте съвсем млад. Но сте... добър.

Това неочаквано изтръгнало се от устата ѝ признание стресна самата нея и тя сведе очи и реши да не ги вдига дотогава, докато изчервяването ѝ не мине. За нейно облекчение Громов не позволи на паузата да стане тягостна.

— Грещиш, малката — каза той с усмивка, която плъзна само по лявата половина на лицето му. — Добри хора няма, от мен да го знаеш.

— Защо, всички ли са лоши? — Тя запърха недоверчиво с мигли.

— И лоши няма. — Без да вдига наздравица, Громов спокойно си изпи водката, отпи и глътка минерална вода и най-последно довърши мисълта си: — Като правиш добро на едни, неизбежно правиш лошо на други, това е то.

Лиля обърна чашата на екс, после вдигна бутилката с водата. Когато заговори, гласът ѝ звучеше още по-пресипнало от обикновено.

— Как тогава да различаваме хората?

— По постъпките им — отвърна Громов. — Ако някой се държи добре с хората, които ти харесват, дръж се за него. И обратното. Това е то цялата философия.

Лиля измъкна с дългите си нокти цигара от подадената ѝ кутия, допря крайчето ѝ до пламъчето на щракналата под носа ѝ запалка, дръпна няколко пъти и каза тъжно:

— Вече няма на кого да разчитам освен на себе си. Имах си приятелка — и вече я няма... Милена. Приятелки сме от малки. Днес се удави.

— Не е — каза Громов, докато пак наливаше чашите.

— Какво? — ахна Лиля. — Как така?

— Приятелката ти не се е удавила — каза Громов.

— Значи... Значи е жива?

— Не, мила. Мъртва е.

— Но...

— Но не се е удавила. — Громов я погледна право в очите. — Удавили са я. Почувствай разликата, както казват в оная тъпа реклама.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно.

— Но защо... И кой?

Страхът се запромъква в сърцето ѝ като лед.

— На този въпрос ще ми отговориш ти — каза Громов. — Затова те доведох тук. Какво е искала да каже — и на кого — Милена днес? И

какво общо има ракът?

Лиля се ококори.

— Откъде знаете за рака?

— Знам. — Громов ѝ наля още водка, но не и на себе си; гледаше я внимателно.

След няколко секунди ѝ се стори, че всичко около нея изчезва — и този загадъчен мъж, и стаята. За миг всичко се забули в трепкаща безцветна мъгла, в която плуваха сребристите очи на събеседника ѝ. Тя наведе глава и тихо помоли:

— Загасете лампите, моля ви. Болят ме очите. И освен това не обичам да ме гледат така...

И щом Громов загаси лампите, тя, без сама да знае защо, започна бързо да разказва — на първия срещнат всъщност — всичко, което знаеше. Каза му за младежите от стая 260 и как се бяха гаврили с Милена, каза му, че единият, по-нисичкият, се казва Гога, а вторият... не можа да се сети.

— Магога? — В гласа на Громов се долавяше някаква неясна за Лиля ирония.

— Защо да е Магога? — Тя пак обърна чашата. Чувстваше се съвсем пияна, може би дори не от водката, а от втрещените очи на мъжа срещу нея, усещаше ги дори в тъмнината.

Когато Лиля свърши, Громов известно време не каза нищо. Рубиненото огънче на цигарата му чертаеше плавни линии в тъмнината. Лиля не знаеше какво друго да каже или да направи и само следеше рисунките му в мрака.

— Мъка — каза накрая Громов.

— Да, наистина мъка — потвърди Лиля и понеже събеседникът ѝ не ѝ наливаше, взе бутилката, като насмалко не я изпусна.

— Не ме разбра, момиче. Мъка — така се превежда името на Журба от украински.

— Вие украинец ли сте?

— Пази боже. Просто съм ходил на много места. Знам например как е „мъка“ на португалски, на английски и дори на пуцу. — Громов се усмихна криво. — Мъката е универсално понятие. Известно във всяка точка на земното кълбо.

Лиля стисна очи и обърна чашата — и изхлипа. После попита малко завалено:

— И сега какво?

Громов стана.

— Сега ще те оставя за малко самичка и ще отида да направя някои справки за Гога и Магога.

— Не е Магога. Кузя се казва.

— Кузя ли? Така кръщават котарациите. Е, пошегувах се.

— Ха, ха, ха. Много смешно!

Громов постоя още миг — гледаше я отгоре, — после излезе, без да каже нищо. Тя си наля пак, запали и смъкна фланелката си. Би трябвало да направи обратното — първо да се съблече, а после да запали. Сега огънчето падна между гърдите ѝ и тя изсъска като змия.

След фланелката на стола се просна велурената поличка, а след нея и последната подробност от тоалета ѝ — докато я събуваше, Лиля сумтеше и риташе, понеже беше забравила първо да си свали обувките. След като най-после успя да се справи и с тази почти непосилна задача, тя напипа в тъмното в чантичката един презерватив, стисна го в юмруче и се мушна под завивката на леглото.

Въпреки че балконската врата беше отворена, в стаята беше горещо — но я лазеха студени тръпки. Лиля лежеше и трепереше — и чакаше да чуе стъпките на Громов по коридора. Зад вратата обаче беше толкова тихо, че чак ушите ѝ звънтяха. А може би бяха щурците отвън?

Вероятно беше заспала, понеже се сепна чак когато вратата се отвори и в стаята нахлу мъртвешки бледата светлина откъм коридора. Громов се очерта на прага като черен силует, а когато затвори, стана съвсем невидим.

— Намерихте ли ги ония млади природолюбители? — попита Лиля просто за да каже нещо. Ръката ѝ стисна презерватива като вълшебен талисман.

— Изнесли са се. — Гласът на Громов беше глух.

— Ще ги търсите ли?

— По-добре да не знаеш какво ще правя, момиче. Забрави цялата тази история.

— И Милена ли да забравя?

— Нея на първо място. Веднага.

Лиля понечи да попита защо, но вместо това капризно се оплака:

— Студено ми е. Ела при мен, Громов. — Пресипналият ѝ глас секна.

Той изобщо не реагира, че му говори на „ти“. И като че ли не чу и молбата ѝ да легне до нея. Стоеше неподвижно в другия край на стаята — тъмна сянка на фона на светлите, тапети. „Пън“ — сърдито си помисли Лиля. Струваше ѝ се, че усеща как набъбналите ѝ зърна нетърпеливо надигат тежката завивка. Прокара студената си като лед ръка по също толкова ледените си гърди и я плъзна натам, където се беше съсредоточила цялата горещина на тялото ѝ. Усещането беше като че ли е стиснала тлеещ въглен.

— Ела — повтори тя шепнешком. — Моля те.

— Не бива да оставаш тук.

Бузите ѝ, допреди миг по-студени от мрамор, пламнаха.

— Защото съм проститутка ли?

— Не — изсумтя Громов. — Никога не се интересувам дали някоя жена е проститутка, или не. Е, никога не съм и плащал, разбира се. Сигурно съм старомоден в това отношение, но когато бях млад, слушахме една песен — че не можеш да си купиш любов. Винаги ми е харесвала.

— Не ти искам пари — тихо каза Лиля. — Няма да купуваш любовта ми. Подарявам ти я.

Громов щракна стенната лампа, седна на масата с гръб към Лиля и си изпи водката — а преди малко не я беше докоснал. И все пак в гласа му нямаше никакво нетрезво колебание, а в движенията — дори намек за несигурност. Близо минута Лиля го гледа в гърба, а после той се обърна към нея и повтори дума по дума онова, което беше казал преди малко:

— Не бива да оставаш тук.

— Защо? Какво толкова съм направила?

— Просто живееш днес в тази страна. Само това. — Громов замълча за миг, после попита: — Имаш ли роднини извън Русия?

— Ами... брат ми живее в Севастопол. Защо?

— Защото веднага трябва да отидеш при него. Направо оттук.

— Хайде де! И ще ми нарежда той! Ангел пазител ще ми се пише... — Изглежда го негодуващо и изсъска: — Импотент с импотент!

Отметна демонстративно завивката, отиде до стола, взе си дрехите, седна на кревата и почна да се облича — първо си обу

обувките. Цялата тази сцена трябваше да покаже на този проклет пън Громов каква грешка прави, като я отхвърля. След като свърши с обувките, Лиля се изправи и замислено заоглежда фланелката си, все едно не можеше да реши кое ѝ е предницата и кое — задницата. Брадичката ѝ беше вирната предизвикателно, но тя си знаеше, че ще плаче във възглавницата чак до сутринта. И че ще плаче от яд, не от друго. Много е трудно да преглъщаш такива сълзи, когато си съвсем сама.

— Искаш ли да те намеря в Севастопол? — неочаквано попита Громов.

— Какво? — Лиля се слиса.

— Ще те намеря в Севастопол, момиче.

Момиче. Той май все така я наричаше, но този път сърцето ѝ се разтупка. Момиче! Господи! Странно, но в този момент Лиля, видяла и две, и двеста, подмятана къде ли не от живота и в душата си вече бабичка, изненадващо и за самата себе си повярва на този човек, по-точно — ужасно ѝ се прииска да му повярва. Нямахше значение дали я лъже. Най-вероятно я лъжеше. И то за да я разкара по-бързо от хотела — и от града — по някакви свои причини. Но когато се чувстваш като мъничко изгубено момиченце, си готова да повярваш на всякакви обещания и гальовни думи. Стига да не си сама — и за да не те е страх.

— Сега ще ти напиша адреса... и телефона. — Тя тръгна към масата, но я спря насмешливото му предложение:

— Може би първо да се облечеш?

— Ох, извинявайте.

Лиля не забеляза как пак почна да му говори на „вие“... И как се озова вече облечена на същото място, където преди малко беше разбрала, че не може да се раздели с този странен човек просто ей така... Струваше ѝ се, че е клонка, носена от прииждаща река. Водата я носеше нанякъде, но къде точно — нямаше нито време, нито желание да мисли за това.

— И не ходи в квартирата — тихо каза Громов. — Изобщо не се вясвай там.

Лиля кимна машинално, после възрази:

— Ами пари? Имам само дребни.

Громов си отвори портфейла.

— Не мога да ти дам много, но за път и на първо време ще ти стигнат... На. Хиляда рубли и сто и петдесет долара.

Лиля — вече беше посегнала да вземе парите — си дръпна ръката, все едно се беше опарила. Толкова пъти беше взимала пари точно по този начин — а сега не можеше да го направи.

— Не ми се глези! — Изръмжа ѝ Громов, очевидно разбрал какво става в душата ѝ. — Взимай ги. Смятай, че ти ги дава държавата.

— Да бе, държавата! Държавата на никой не дава.

— Добре де, аз от името на държавата. Няма разлика.

— Има — каза Лиля, докато прибираше парите в чантичката си. — Голяма. — Преметна два пъти едно ластиче през стотачките, за да не се разпилеят, а доларите сгъна и ги пхна в джобчето, отделно. В джобчето държеше и талисмана си — морско камъче с дупчица в средата, — на който от време на време доверяваше заветните си желания. Помисли дали да не сложи там и неизползвания презерватив, но реши, че той няма да е най-милият спомен за най-странната нощ в живота ѝ, така че скришом го хвърли в кошчето и си пожела наум вече никога да не ѝ се налага да използва това нещо, което разделя мъжете и жените дори в миговете на най-пълната им близост.

— Сега се обади на гарата — нареди Громов. — Хващаш първия влак за Ростов. Там се прекачваш и отиваш при брат си в Крим.

Лиля послушно набра справки, изслуша телефонната скоропоговорка и каза:

— Тръгва в три без петнайсет. Пускат половин час преди това.

— Идеално. — Громов ѝ се усмихна окуражително. — Сега викни такси.

— Сама ще се оправя — възрази Лиля. — Всеки частник ще ме качи и ще ме откара за десет минутки. Още имам... имаме време.

— Викни такси — повтори Громов, все едно му беше станало навик да не чува какво му казва. — И поискай номера на колата, това е важно. Когато слезеш, се качваш в нея — в никаква друга.

Лиля покорно изпълни и тази задача. Вярно, все по-засилващото се объркване в ума ѝ ѝ попречи да чуе точно какво ѝ казва диспечерката, жигули, седмица ли, деветка ли, май червено. За да не се изложи пред Громов обаче, тя отсече бодро:

— Заповедта е изпълнена, другарю полковник!

— Другарю полковник... — Той се усмихна, но от това лицето му не стана по-весело, дори напротив, като че ли потъмня, и то не от сенките в стаята. — Няма вече другари, момиче. — Громов се изправи и някак сърдито добави: — Само господата останаха.

Лиля също се изправи и застана срещу него, като че ли очакваше нещо. Громов посегна, погали я по косата, после ръката му лекичко я помилва по бузата.

— Кога казаха, че идва таксито?

— След пет минути — отвърна Лиля унило.

— Значи трябва да слизаш. Тръгвай. Нали ми даде севастополския адрес — ето го. — Громов вдигна листчето пред очите й, после пак го сложи на масата.

— И чакам? — Лиля мислеше да го каже утвърдително, но се получи неуверен въпрос.

— Разбира се. — Той я подбутна към вратата. — Разбира се, че ще чакаш. Защо ни е даден животът, ако не за да чакаме?

— Какво да чакаме?

— По-добри времена, какво друго. — Громов се усмихна толкова криво, все едно лично на него му беше омръзнало до смърт да чака точно това. — Хайде, момиче. Лек път.

Щом излезе в празния коридор, Лиля прехапа долната си устна, за да не се разреве, преди да намери първата възглавница, в която да зарови лице.

От суровия тон на Громов, от сериозните му очи беше разбрала, че е загазила, и то много. Но най-лошото беше, че заминаваше, а никога досега в целия й живот не й се беше искало толкова много да остане.

Чак когато успя да се вмъкне на предната седалка на керемиденочервеното жигули, чиито спирачки изсвириха пред входа, щом тя излезе, Лиля се усети, че се е напоркала до козирката. И тя не знаеше защо — заради Милена ли, заради Громов ли. Нищо не знаеше вече. Както казваше майка й навремето — човек от главата си пати.

— На гарата — каза Лиля на шофьора и неуспешно се опита да види на седмия етаж на хотела онзи прозорец.

— Разбрано, хубавице — каза шофьорът.

Обърна колата и подкара нагоре по безкрайния завой покрай бетонната стена, до която човек се чувстваше като в някакъв лабиринт. Жигулито се тресеше така, сякаш ресорите му бяха от стари пружини на матраци. Двигателят пък ту ревеше, ту кашляше, все едно всеки момент ще се задави и ще умре.

Лиля погледна шофьора и как дърпа скоростния лост и ѝ направиха впечатление първо ръцете му, осветени съвсем слабо от таблото. Не ръце, ами космати лапи. Сигурно когато искаше да си погледне часовника, трябваше да си помага с гребенче.

Той усети погледа ѝ и я попита свойски:

— Свърши смяната, а, хубавице? — И млясна, все едно всмукваше макарон.

Лиля се намръщи.

— Гледай си пътя.

— Леле, колко сме сърдити днеска, да се таковам в таковата! — Смахът му беше неприятен, все едно вряща тенджерата хлопа с капака си.

— Вземи млъкни, а? — изсумтя Лиля и стисна чантичката си толкова силно, че почти си счупи един нокът.

— Както заповядате, мадам.

И пак заклокочи, но в крайна сметка наистина млъкна и запали евтина смърдяща цигара. Колата се напълни с гаден пушек. Лиля бързо свали прозореца за глътка чист въздух.

— Не ти ли харесва, маце? — попита шофьорът и дръпна от вонящата си цигара с още по-голяма наслада.

— Че на коя нормална жена може да ѝ хареса? — язвително се засмя Лиля.

— Ха, жена! — Шофьорът се изкашля, доизсмука хрчката, повъртя я в уста и я изплю през прозореца. — Чудо на природата, моля ви се! Раздвоение на личността и на половите органи, това е то жената. Боклук с финтифлюшки.

Лиля не каза нищо. Мъчеше се да разбере през къде минават. Не беше обърнала внимание къде точно бяха завили в началото и сега не беше сигурна в коя част на града са. А шофьорът продължаваше да мърмори, все по-злобно:

— Не ви понасям това жените! А бе говориш им за важни неща, а те ти плямпат за превръзки с крилца. Ангелчета с крилца, моля ви се,

да ви таковам таковата.

„Тоя е луд — помисли Лиля. — Абсолютно луд. И къде ли ме кара?“

— Спри — каза високо, помъчи се да го каже спокойно и властно. — Слизам.

— Ами гарата? — попита шофьорът с насмешка и зави по някаква алея, която отвърна на нахлуването на колата с възмутеното стържене на чакъл. — Бавно трака влакът в мрака... Какво ще кажеш, малката?

— Казах: спри.

— Щом казваш. — Той спря и изключи двигателя.

— Колко ви дължа? — Лиля си отвори чантичката и чак след това се сети, че трябваше да го направи, след като слезе от колата.

— Колкото кажа.

Думите му прозвучаха толкова зловещо, че Лиля посегна да отвори вратата, но не успя да стигне до дръжката.

— Да не си мръднала! — изрева шофьорът, стисна я за врата и я обърна към себе си.

Лиля успя само да изписка, като мишле, озовало се в ноктите на огромен котарак.

— В очите... В очите ще ме гледаш!

Тя го погледна в очите.

— Точно така — одобрително каза шофьорът. — И не ми се дърпай. Днес ти е четворно критичният ден, обаче ей сега ще ти стане хубаво...

В следващия миг Лиля успя да види как юмрукът му полита към главата ѝ — но нямаше време да я заболи. Имаше само ослепителен блясък, а после — мрак.

Болката дойде по-късно, всъщност болката означаваше, че е жива, но кой знае защо, я болеше не слепоочието, а лявото рамо, затиснато сякаш от някаква неимоверна тежест. Лиля се опита да вдигне ръката си, за да види какво ѝ е, но изобщо не можа да я помръдне. Опитът да седне също не даде никакъв резултат. Тя изстена, обърна глава наляво и видя, че ръката ѝ е затисната от задното колело на керемиденото жигули. Призля ѝ — и от ужас, и от вонята на бензин. А най-страшното беше, че не можеше да си види ръката — върху нея беше метнато нещо черно.

— Стелката — поясни отнякъде над нея гласът на шофьора. — За да не ти останат следи от гумата по ръката. Основи на криминалистиката, маце. Ха-ха!

Лиля смаяно се втренчи в задника на шофьора, който тъкмо се измъкваше от колата; не разбираше какво смешно може да намира в положението ѝ. И чак после осъзна, че жигулито няма начин да е затиснало самичко ръката ѝ. Но наистина едва можеше да мисли. Болката беше непоносима.

— Само не мисли да викаш — предупреди я шофьорът, като видя, че е отворила страдалчески уста. — На секундата те убивам. А ти се живее, нали?

— Да — прошепна Лиля. — Да.

— Е, живей тогава. — Разкопча си дюкяна, пикнята му зашуртя в тъмнината и той добави почти сякаш се извиняваше: — Поизнасилих те, докато беше без съзнание, нали не се сърдиш? Така е според сценария.

Лиля изохка, успя да надигне глава и видя, че е гола, само обувките ѝ не бяха свалени. Затиснатата от колелото ръка я болеше толкова силно, че тя дори не усещаше остриите камъчета и клечки под гърба си. Но и болката вече не беше толкова важна. Какво щеше да стане сега с нея — това беше най-важното.

— Ка... какъв сценарий? — едва успя да попита Лиля. Предчувстваше, че ще чуе вече нещо наистина ужасно.

И точно така стана. Шофьорът изсумтя доволно, изтръска последните капки, после с удоволствие ѝ обясни:

— Значи в района си имаме маниак, сериен. Седем жени вече е изнасилил. Откарва ги на някое скришно местенце, пребива ги, изнасилва ги, и им затиска някой крайник под гумите, да го таковам в таковата. — Шофьорът цъкна огорчено с език, извади от багажника едно шише, отвори го, разкрачи се и почна да полива члена си и да го мие. Замириса на водка, от което всичко се стори на Лиля още по-идиотско.

— Защо? — Шепотът ѝ беше едва чут, но шофьорът имаше прекрасен слух.

— За дезинфекция — отвърна той спокойно. — Знам ли каква зараза може да ми лепнеш... Ух, пари!

— Имам предвид защо този маниак затиска жените с колата? — Успя да зададе въпроса с последни сили, но се опита да говори възможно по-ясно и високо, знаеше, че от отговора ще разбере какво я чака.

— Как така защо? — учуди се шофьорът. — За да не се дърпат. Изпадат в шок и после няма проблеми.

Доизми се с шишето, избърса го с някакъв парцал и го метна в храсталаците. В клоните им се мяркаха светлилки — светулки, а може би звезди. А може би бяха просто искрици от болка, слабост и безкраен ужас. Лиля дори не можеше да потрепери. Беше като парализирана.

Шофьорът се надигна на кривите си крака, дръпна си ципа, пак бръкна в багажника, извади нещо и се наведе над Лиля.

— Та този маниак значи — каза ѝ най-спокойно — реже главите на жертвите си. С най-обикновена струна от китара, както е установило следствието. Няма значение каква — пета, шеста. Ти можеш ли да свириш на китара, маце?

— Не — отвърна Лиля само с устни.

— Е, и аз не мога кой знае колко — призна си ужасният човек, навел се над нея. Косматите му ръце подмушнаха струната под главата ѝ и той продължи: — Обаче си имам китара. От едно време, пеехме с брат ми разни глупости — за алпинистката, нали я знаеш. — Той се засмя. — Значи с шест струни беше, сега е с пет. Няма значение, и без това само прах събира. — Мъжът си сложи нови брезентови ръкавици и продължи: — Днеска си ги купих, от един магазин за строителни материали. Мисля, че маниакът също си слага точно такива, та да не си среже пръстите. Дали пък не беше по-добре да си купя два чифта, за по-сигурно, как мислиш?

— В чантата имам пари — прошепна Лиля, макар вече изобщо да не се надяваше на чудо. Лицето ѝ беше мокро от сълзи, макар да не помнеше кога се е разплакала. — И рубли, и долари...

— Намерих ги аз паричките ти, благодаря — каза шофьорът. — В джобчето при гущерите имаше и някакво камъче — хвърлих го. За к'во ти беше?

— Талисман... за късмет... — Сълзите размазваха всичко пред очите ѝ. Струваше ѝ се, че надвисналото над нея лице прави страшни гримаси. Мъжът беше зад главата ѝ и тя го виждаше наопаки —

брадичката на мястото на челото и под нея — устата. Все едно че над нея се беше навел циклоп с огромно избодено око.

— Е, лош късмет значи — каза циклопът. — Ти си ми първата, така че недей да се сърдиш, ако не стане от първия път...

— Пуснете ме! — беззвучно извика тя, щом студената струна стегна гърлото ѝ.

— Спокойно, спокойно...

Мъжът над нея засумтя съсредоточено и дръпна. Лиля едва успя да стисне очи, за да не види как точно ще стане.

А след секунда се почувства разделена на две части: главата отделно, всичко останало също отделно. Но самата тя вече не беше нито безмълвно зинала глава, нито потръпващо в конвулсии тяло. Беше станала нищо — и това беше най-ужасното, което ѝ се случи в тази последна нощ от живота ѝ.

ГЛАВА 8

ЕКС И ЕКСПЕРИМЕНТ

След като свърши със сутрешните процедури, Громов запали първата цигара за деня, а после, без да гаси запалката, поднесе огънчето към листчето, на което Лиля беше написала координатите си и още няколко набързо надраскани думи.

Поне ти не ме лъжи, Громов! Ако знаеш колко са ме лъгали!

Листчето пламна и след миг стана на черна пепел. Това момиче не беше за Громов. Той също не беше за нея. Просто, изглежда, се беше попрестарал с водката и внушенията си. И Лиля си беше въобразила някакви глупости — пък и той май се беше поразчувствал. Сега трябваше да мисли как да излъже в отчета за парите, които ѝ беше дал. А точно това не понасяше — да увърта. Дори само мисълта за това направо го тровеше.

Беше намръщен — и докато оправяше стаята, и докато миеше пепелника. Извади костюма от гардероба, огледа го отвсякъде, после пак го прибра — реши да мине с джинсите и с любимата си синя риза. Днес го очакваше поход до управлението на милицията, а служителите там бездруго наричаха сътрудниците на ФСС „костюмарчета“, да не говорим за другите обидни епитети.

Неприязната между сътрудниците на МВР и тези на ФСС открай време можеше да се сравни с тази между гвардейците на кардинала и кралските мускетари, въпреки че рядко се стигаше до преки стълкновения. Но пък безкрайните интриги бяха предостатъчно. Ако му предложеха да избира дали да отиде в терариум или в милицията, след час Громов с удоволствие щеше да се любува на всички възможни влечуги и така нататък. Изборът обаче вече беше направен. От самия

него. И затова тази сутрин не му предстоеше среща с някоя змия очиларка, ами с неизвестно кой важен милиционерски шеф.

Намери бюфета по миризмата, напълни подноса, сложи го на омазаната с кетчуп покривка и закуси като за трима — знаеше, че едва ли ще има възможност да обядва.

Когато стигна до кафето без захар, всичко, което беше успял да си изясни през първия ден на командировката си, се подреди във вече относително разбираема картина. Аркадий Сурин, лицето, прехвърлило кредитния транс на МВФ в неизвестно русло, очевидно наистина по някакъв начин беше открит в Сочи. И някой беше много заинтересован следите му да изчезнат точно тук. Този някой — Громов си го нарече Хикс Игрекович — беше организиран убийството на Болосов, виновен единствено в това, че е приличал по телосложение на избягалия столичен хакер.

След като беше подхвърлил на следствието обезобразения удавник, Хикс Игрекович беше решил, че всичко е шито-покрито, обаче беше сбъркал. Двамата му помощници дебили, които бяха изпълнили деликатната задача, от кеф се бяха накъркали, освен това бяха пушили наркотици и се бяха изпуснали за подвига си пред случайна проститутка — Милена. Най-вероятно изобщо не бяха имали представа кого са удавили и защо, това нямаше защо да ги интересува. Но като абсолютни кретени, те бяха взели от местопрестъплението рак, с който бяха решили да уплашат гореспоменатата Милена. Ядосана, тя беше издала двамата си мъчители на някой си Журба от районното управление, след което беше убита. Това всичко ли беше? Не, не беше всичко. Фактът, че няколко часа след това милиционерът беше пратил осведомителката си по стъпките на нещастния Болосов, ако може да се говори за стъпки във вода, говореше на Громов много неща. Журба сто на сто беше удавил Милена, за да предотврати изтичане на информация. Приятелката ѝ Лиля беше извадила късмет, че не беше успял да се добере до нея. Късмет беше извадил и Громов, че го беше видял. След като се запознаеше с него по-отблизо, можеше да стигне и до Хикс Игрекович, който плащаше на придворния си милиционер за тези дребни услуги. Той вече би трябвало да разполага с някакви допълнителни сведения, способни да облекчат издирването на Сурин.

Така че в дневния ред на Громов първа точка се оказва Журба и посещението на местното районно управление беше осъзната

необходимост, за която толкова много говорят класиците на марксизма-ленинизма. Народът отдавна ги беше изпреварил с много най-различни поговорки и изрази от типа: „ела зло, че без тебе по-зло“.

Громов въздъхна, допи си горчивото кафе, захапа една цигара и отиде да се обади в Сочинското УВР.

Началника го нямаше, но щом Громов се представи на един от заместниците му, полковник Балаян, той се превърна във въплъщение на самата любезност и дори прати кола за гостенина — служебно волво, вероятно конфискувано от местните групировки под някакъв благовиден предлог. Пътят до управлението мина бързо — пъпчивият шофьор успя да разкаже на Громов само два-три стари вица за грузинци и да му се оплаче, че не им изплащали заплатите.

Скоро Громов влезе при Балаян, който стана иззад бюрото си и тръгна към него с решителна крачка и протегната право напред ръка. Изглеждаше, сякаш ще се опита да прободне гостенина с нея, но на практика ръкостискането му се оказа вяло и влажно. „Все едно токущо е изстисквал парцал“ — помисли си Громов, докато пускаше ръката му.

След което Балаян започна да му разказва четвърти за деня грузински виц, като се разкикоти още в началото, и това вече разтревожи Громов. От всички досадници най-много отбягваше онези, които почват да те потупват по рамото горе-долу на десетата минута от запознанството, а Балаян започна да посяга към копчето на ризата му още на петата.

Щом улучи удобен момент, Громов избегна съприкосновението с напирания към него тумбак на полковника, отиде до секцията и с нескрит интерес се взря в лъскавите обложки, съседстващи с унилите томове специализирана литература.

— „Бхагавад-гита“ — прочете на глас, навел глава на една страна. — „Шримат-Бхагаватам“... „Източникът на вечното наслаждение“... Та какво отношение има всичко това към криминалистиката и оперативно-следствената работа?

Полковник Балаян се закашля и почервеня, все едно се беше задавил с края на вица.

— Е, това е просто така, за обща култура — поясни малко обидено, докато наместваше задник на работното си място. Премести някакви документи от едната страна на бюрото на другата и добави: —

Тукашните кришнайти направо насила ти ги дават тия книжки. Не можеш да се отървеш от тях, честно ви казвам. — И след като се оправда по този начин, си позволи лошо прикрита атака. — Защо, да няма постановление за забрана на религиозната литература?

— Боже опази! — възкликна Громов, взе едно от лъскавите томчета, отвори го наслуки и почна да чете на глас: — „Гордостта, високомерието, тщеславието, гневът, грубостта и невежеството — тези качества са присъщи на онези, които са демонични по природа, о, сине на Притха“... Много вярно казано! Та като стана дума, аз всъщност дойдох да се запозная по-отблизо с някои от сътрудниците ви, полковник. — И като върна книгата на мястото ѝ, Громов се усмихна дружелюбно и седна на най-близкия до събеседника си стол.

Балаян заприлича на огромен надул се пуяк, ритнат мимоходом отзад. Изобщо не му хареса неочакваният преход от демоничните по природа към сътрудниците на милицията и изобщо не се постара да го скрие, и изсумтя сърдито:

— Какво значи това „като стана дума“?

Громов реши да не нажежава атмосферата. От полковника вече го отделяше огромното бюро, значи нямаше опасност да го тупат приятелски по рамото и да му въртят копчетата, а значи беше изчезнала и необходимостта от специално запазване на дистанцията. Стените пък вече бяха издигнати. Ще рече — време беше да се прехвърлят мостове.

— Така ли казах? — учуди се Громов. — Просто по навик, извинявам се. Между другото, доста опасен навик. Та като стана дума, веднъж, още преди перестройката, един мой приятел значи докладва на шефа си за успешното вербуване на една валутна проститутка и после пита: „Та като стана дума, оправя ли се съпругата ви? Изписаха ли я вече?“

— Сериозно?! — възхити се Балаян и се затресе от оглушителен смях така, все едно не седеше на служебния си стол, ами на електрически. — И шефът какво?

Громов измисляше в движение тая история, за да разтопи леда, и също така спонтанно измисли и края ѝ.

— Значи шефът нарежда да доведат проститутката в кабинета му, оправя я във всички възможни пози и на другия ден казва на

приятеля ми: „Изобщо не си прав. Знаеш ли, жената знае много повече иширети“.

Балаян отвърна с нова порция гръмогласен смях и дори си разхлаби възела на лилавата вратовръзка, за да не се задуши.

— Но най-интересното е тепърва — продължи Громов, поласкан от успеха на историята си. — Знаете ли какво отговорил приятелят ми — всъщност точно затова го уволниха дисциплинарно.

— Откъде да знам... Не знам... Ха-ха-ха!

— Отговорил: „Тъй вярно, знам“.

Полковникът насмалко да падне заедно със стола, че и с шкафчето отстрани, за което успя да се хване в последния момент. Докато го гледеше усмихнат, Громов реши, че си е създал в управлението най-сполучливия възможен имидж: на шегаджия сладкодумец. На човек, който изобщо не може да се приема на сериозно.

— Ей, майоре — изпуфтя Балаян веднага щом успя да си поеме дъх. — Какво ще кажеш да му ударим по едно — на екс. За загревка.

— Не мога в момента. — Громов изобрази на лицето си тежка вътрешна борба с изкушението, после въздъхна. — Имам задача. Трябва ми помощник от вашите милиционери. Достатъчно опитен. Здрав физически. И офицер, разбира се.

— Имаме една лейтенантка за подобни случаи. — Балаян му намигна. — Страхотна е. — Още едно намигане. — След работа с нея все едно си яздил степна кобила. После цяла седмица топките ти са като топчета за пинг-понг. Все едно хвъркаш с делтаплан.

— Да, не е зле да имаш такава партньорка. — Громов се усмихна на дебелия полковник, който, както се оказа, разбираше от различни видове летене, но в следващата секунда замечтаната му усмивка се стопи. — За съжаление са ми дадени строги инструкции. Партньорът ми трябва да е мъж. Твърд, печен, както се казва сега. На възраст... — Прецени на колко е приблизително Журба и каза твърдо: — Не под четирийсет години.

— Такива с лопата да ги ринеш. — Балаян енергично разтърка тлъстия си врат. — Кого ли да ти препоръчам. Трепелец е подходящ, обаче...

— Вижте — каза Громов доверително. — Трябва да си избира партньора сам, отговорността е лично моя, нали разбирате.

— Разбирам, разбирам. Държавната тайна, да я... — Долната устна на полковника провисна презрително. Без да бърза да си я прибере, той продължи да размишлява на глас: — Да беше Денят на милицията, да ти ги строя да си избереш. Обаче... Обаче сега не знам.

Громов отдавна беше престанал да се удивлява на човешката тъпота и спокойно предложи:

— Ами да видя тогава личните дела на соколите ви. Да ми подберат подходящите кандидатури, по-нататък ще се оправя сам.

— Ти виждал ли си такива дела бе, майорче? — със съчувствие попита Балаян. — Ще ти тупнат сто папки, не ти трябва „Война и мир“ с „Ана Каренина“ барабар... Има да ги четеш до есента! Вземи младши лейтенант Савицка, за която ти споменах. Казвам ти го като професионалист на професионалист. Няма да съжаляваш.

— А, не. — Громов поклати глава. — С нея ще взема да си наруша сроковете. И после ще ме стиснат за топките, дето каза, че ще станат като топчета за пинг-понг — и ще ми ги откъснат даже.

— Ха-ха-ха-ха!

Балаян, изглежда, си представи точно как му късат топките и това явно му хареса. Но не настоя повече. Прати Громов в отдел кадри и остана в кабинета си да си разпределя ежедневната норма водка на екскета — с това разпределяше и работния си ден на равни отрязъци.

Колкото до мрачната прогноза на полковника, тя не се сбъдна. Папката, която търсеше Громов, беше седемнайсетата поред. След като се полюбува на черно-бялата снимка на капитан Вячеслав Игнatieвич Журба, заместник-началник на следствения отдел на Сочинското управление, Громов взе делото и пак отиде да лицезре вече леко позачервения Балаян.

Полковникът нямаше никакви възражения временно да прикрепи Журба към сътрудника на ФСС. Понамръщи се, когато дойде ред на въпроса да се отпусне и транспорт, и почна да се оплаква колко зле били с материалната част, неизвестно защо обясни, че напоследък трябвало дори сам да си купува крушките за кабинета. Оживи се обаче, когато, след като прегледа набързо папката на Журба, видя, че той разполага с личен транспорт.

— Ще му платим разходите за бензин — каза с щедростта, присъща на всички южняци. — По държавни цени, разбира се.

Громов си помисли, че Журба едва ли ще се зарадва много точно на това — доколкото можеше да съди, капитанът беше голям скъперник. Дори Милена беше отишъл да удави пеша, не си беше докарал колата поне до хотела.

— Капитанът несъмнено ще е възхитен — каза Громов най-сериозно. — Особено ако му платим и за амортизацията на колата. Пак по държавни разценки. В счетоводството ще му обяснят нещата подробно, включително с индексацията на цените. Според мен след това капитан Журба с удоволствие ще почне да предоставя автомобила си за служебни цели.

Балаян пак щеше да се пукне от смях. Всъщност, като го гледаше, на човек също му се искаше да се разсмее от сърце.

Едва когато си тръгна от управлението, Громов се сети, че така и не му беше казал най-големия майтап.

На езика ибибо, разпространен в северните провинции на Ангола, където през 1976-а година Громов изпълняваше интернационалния си дълг, изразът „бала-яни“ означаваше „маймунски хуй“. Наистина щеше да е голям майтап, ако навремето бяха пратили Балаян поне за седмица-две в някой въстанически отряд.

За закуска Журба лакомо омете четири яйца със сланина и докато отопваше тигана с последните залци, се замисли за живота.

Откакто си беше намерил допълнителна работа, качеството на живота му се беше повишило значително.

Да живееш само на заплата винаги е трудно, а пък ако и навсякъде около тебе има палми, разголени мацки и цяло море всевъзможни напитки, става наистина непоносимо. По курортите им е весело само на курортистите и на онези, при които в крайна сметка попадат паричките им. Хотелите, казината, ресторантите, салоните за масаж, проститутките и наркотиците — всичко това е недостъпно за местните жители. И дългогодишното съществуване сред цялото това великолепие беше докарало Журба до пълна мизантропия, утежнена от хроничен гастрит.

Когато преди месец му предложиха да свърши една работа за групировката на местния престъпен бос Миня, Журба отговори, че трябвало сериозно да си помисли, въпреки че всъщност не се поколеба

дори за минутка. И не сбърка. Само за кратичкото „да“ от страна на капитана господин Минин му даде толкова, че проблемът за бавенето на заплатите в милицията моментално мина на втори, ако не и на трети план.

На преден план обаче се очертаха по-сериозни проблеми.

Всичко започна с разследването на обстоятелствата около смъртта на някой си Сурин, който бе имал непредпазливостта да се удави извън чертите на града и бе открит със съвсем обезобразено лице. Отначало Журба, който ръководеше следствената група, получи нареждане да докладва на Миня за всички подробности по делото и той докладваше. После се наложи да се направят някои манипулации с резултатите от експертизата, да се нанесат някои поправки в протоколите — и това също беше направено както трябва. Но главните трудности бяха почнали вчера. След като говори по телефона с Милена, която беше надушила нещо за някакъв удавник — може би оня, Журба потърси съвет от Миня. Съветът му беше даден в категорична форма, която много приличаше на заповед:

„Запуши й устата на тая курва, капитане, завинаги. С Гога и Кузя аз ще си се оправя, обаче от тая слушалка ни отърваваш ти, лично. Тя е твой човек, значи ти отговаряш за нея“.

Опитите да откаже не доведоха до нищо. Миня каза само, че за информацията е готов да плати хиляда долара, а за Милена — три. И че никой не е карал Журба насила да се включи, така че ако почне да се опъва, парите ще отидат при трето лице. И Журба ще остане без работа — без никаква работа.

„Просто ще си лежиш с ръцете на гърдите и ще гледаш тавана — поясни Миня. — Няма да имаш никакви грижи, ще ги поемат роднините и близките ти. Какви грижи ли? Не ме ли разбра, капитане? Да се направи погребение като хората не е проста работа“.

Журба не искаше да лежи с ръце на гърдите и да чака да го заровят. Напротив, стана дори прекалено активен и енергичен. Щом трябва, значи трябва. Беше убивал и преди. Не може да се каже, че беше професионалист, обаче оная тъпа кучка, Милена, дори не можа да писне, удави я като кученце. Обаче вместо да си седне на д-то и да се радва, че е свършил всичко; Журба реши да поразрови около Милена. Изобщо не беше сложно да разбере къде е живяла и когато научи името и на другата курва, някоя си Лиля, и разбра, че на

сутринта прокуратурата ще я разпитва във връзка със смъртта на гражданката Виткова, много се разтревожи. Като ламп бе — отсечеш ѝ едната глава, изниква ѝ друга. Направо хидра на проституцията. А и жените, особено като живеят заедно и при това са колежки, така да се каже, нямат никакви тайни една от друга. Журба знаеше, че е точно така, затова въздъхна тежко и отиде пред хотел „Бриз“. Казаха му, че Лиля тъкмо се е качила горе с клиент, и докато двамката сигурно се онождаха, Журба седеше в колата си и чакаше. Пропускът си беше лично негов и трябваше да си поправи грешката. Собственоръчно. Без пари. На доброволни начала, така да се каже.

Още преди да излезе от къщи, Журба вече знаеше какво ще направи. За осъществяването на плана му трябваша само брезентови ръкавици и една струна от китарата. Не искаше да дави и тази — това вече щеше да изглежда подозрително. Виж, да се направи на серийния убиец, от който цял Сочи беше изтръпнал, беше хитро. Журба обмисли всичко до най-малката подробност и беше сто процента сигурен в успеха на начинанието си. И чак когато яко пийналата Лиля стъпи на стълбището пред хотела, си спомни, че не се беше сетил да вземе презерватив. Така че се наложи да я изнасили натюр — и на късмет. Това беше единственият спомен, който го тревожеше сега.

И все пак не можеше да се каже, че е съвсем неприятен. Дори напротив — щом Журба си помислеше как трепкаше и се люшкаше под него покорното безжизнено тяло, колко примамливо се белееше в тъмнината, подвластно единствено на него, тутакси му се дощяваше отново да изживее тези вълнуващи мигове.

Облиза мазнината и яйцата от устните си и погледна жена си, която настървено търкаше мивката. Беше яка и жилеста, със сурови, почти мъжки черти, и не ставаше за ролята на безропотна жертва. И все пак Журба помисли дали да не си опита късмета. Понеже нали винаги можеш да затвориш очи и да си представиш, че под тебе не е отдавна изстиналата ти жена, ами нещо по-така, по-интересничко. Това е от полза за всички съпрузи все пак. Журба не знаеше как е с другите, но специално в неговия случай при тоя номер и тъпчеше по-яко, и му ставаше така, че направо дупки да пробиваш в бетон — с диаметър 39.2 мм.

Журба впери поглед в кльошавия задник на жена си под избелялата басмена домашна рокля и невинно попита:

— Какво си се напушила от толкова рано? С гъза нагоре ли стана?

Жена му се извъртя към него — газът ѝ опря в мивката.

— Стига си се правил на идиот!

— Защо, какво е станало? — направи се той на учуден.

— Ще ми ходи той не знам къде си по нощите, а после ще ме пита какво било станало! — Тя се палеше лесно и тогава гласът ѝ почваше да прилича на електрическа бормашинка, чието моторче всеки момент ще изгори.

— Ти случайно да не си забравила къде работя? — попита строго Журба и придаде на лицето си съответното изражение.

— Ха, ще забравя! Само курви и пияници! Не се търпи вече!

Лицето ѝ се смръщи грозно, както винаги, когато се правеше, че ей сегичка ще се разплаче. Доколкото помнеше Журба обаче, беше плакала само веднъж, поне пред него, когато една вечер, пиян, той изпусна служебния си „Макаров“ в новата финландска тоалетна чиния, която тъщата им беше донесла от Черновци, и тя се пръсна на парчета.

Спомни си една статия, която беше чел наскоро — в нея се твърдеше, че хуморът помага да се преодолеят всички житейски неприятности — и каза примирително:

— Стига си вряскала де. Дай по-добре да ти кажа един виц. Значи една жена е недоволна от мъжа си, че не го вдига, и му вика: „Ще ме спукаш!“. „От ебане ли?“ — пита той. „Не бе, от смях“.

— Да бе, да — язвително процеди жена му. — Само за това мислиш, коцкар с коцкар. — И сложи ръце на кръста си, и премина към вече съвсем пронизителна интонация: — Ти само да ми донесеш някоя зараза, посмей само! Веднага се развеждам и те изхвърлям!

Кофти беше, че му напомни за разни венерически болести. Журба се навъси, бавно се надигна от стола и заповяда:

— Затваряй си мръсната зурла!

— Каквооо?! Я се виж в огледалото бе, свиня такава!

Можеше да продължава до безкрай в същия дух, а нервите на капитана не бяха от желязо, особено напоследък. Той замахна и ѝ лепна такъв шамар, че тя излетя в антрето заедно с една поличка за разни джунджурийки, за която опита да се хване.

Журба прекрачи жена си, която изнемощяло се гърчеше на пода, и излезе, като не забрави да тресне вратата с всичка сила.

„Голяма гад, ей — мислеше си тъжно, докато караше морковено керемиденото жигули с непозволена скорост. — Ама вечно ще ми развали настроението още от сутринта. Е как при това положение да се бориш ефективно с престъпността!“

Настроението му се развали още повече към обяд, когато усети приближаването на киселините — почваха да го ядат отвътре като гадно предчувствие.

Едновременно с гастрита се обади и началникът на управлението — повика го, за да му каже, че от момента е на разпореждане на някакво столично конте с джинси.

— Слушам — изсумтя неентусиазирано Журба и добави наум: „Еба ти късмета, да се таковам в такавата! Само ФСС ми липсваше! Какво значи това — да му оказвам съдействие във всичко? Да му бърша задника ли?“

Контетото се представи като Громов, на което Журба отговори с неангажирано свиване на рамене. Името му изобщо не го интересуваше. Както и самият Громов впрочем.

— Задълго ли сте при нас? — попита Журба. Мъчеше се да стъпва нормално. Той всъщност не беше дюстабанлия, беше си счупил краката още на младини, когато скочи от третия етаж — преследваше един крадец. Беше голямо геройство, обаче после костите зарастаха много дълго и както стана ясно, след като му свалиха гипса, бяха зараснали накриво. Журба отдавна беше престанал да се гордее с подвига си, обаче все още се притесняваше от походката си. Е, всеки си плаща за грешките на младостта.

— Засега не знам колко точно — отвърна Громов и изостана половин крачка. — Зависи от най-различни обстоятелства.

„Много обичат тия от ФСС да се правят на загадъчни — сърдито си помисли Журба. — Държавна тайна, та държавна тайна. Решил си да си оплакнеш задника в Черно море, уж си в командировка, това са ти обстоятелствата“.

Гласът му не беше кой знае колко по-дружелюбен от мислите му:
— И какви са планове за днес? Имам много работа.
— Ще се наложи да я отложите до по-добри времена.
— Тоест? — Журба спря и го погледна през рамо.

Громов го побутна в гърба, за да тръгва, и каза:

— После ще говорим.

— Кога после?

Вече бяха слезли на първия етаж и Журба по навик понечи да тръгне към кабинета си, но го хванаха за рамото и го насочиха в противоположната посока — към изхода от сградата. Все едно беше арестуван, а не заместник-началник на следствения отдел.

Журба понечи да каже на Громов да не го пипа с мръсните си кагебейски ръце, обаче видя погледа му и се отказа. Никога не беше виждал толкова светли очи. И докато определяше точно цвета им, желанието му да нагруби майора се стопи.

— Помните ли удавника, у когото са намерени квитанции на името на Сурин, Вячеслав Игнatieвич? — попита Громов; уж го гледаше в очите, но погледът му като че ли минаваше през него.

— Естествено — навъсено отвърна Журба. — Делото е прекратено, тялото е пратено в Москва за сметка на държавата. Нещастен случай, нищо особено.

Помисли да добави, че лично е ръководил разследването, но се отказа. И както се оказа, точно навреме.

— Грешите, Вячеслав Игнatieвич — усмихна се Громов с лявата половина на устата си. — Делото е доста интересно. Върнато е за доразследване. При нас обаче. Сещате ли се какво означава това?

— Какво? — бързо попита Журба.

— Ами че нещата са сложни.

В това нямаше абсолютно никаква информация, но Журба кимна разбиращо.

— Аха. Значи така.

— Именно — потвърди Громов многозначително. Замръзналата му половин усмивка не вещаеше нищо добро. На никого. — Искам да ме откарате на мястото, където е бил открит трупът.

Журба вдигна рамене.

— Няма проблеми.

— Благодаря — отвърна Громов. В тона му нямаше и най-малкия намек за благодарност.

— Трябва обаче да свърша една работа и веднага идвам. Вие отидете при колата. — Журба махна към вратата. — Червена жигула, шестица. Номерът е...

— Знам. Знам и номера на колата ви, и че не е точно червена. Но ще излезем заедно. Така е по-сигурно.

Журба съжали, че досега се беше стискал за мобилен телефон. Това, че не беше почнал да пуши вносни цигари, беше правилно — нямаше смисъл колегите да се чудят откъде пари за тях. Едно мобилно телефонче обаче сега щеше да му е много полезно. Можеше да влезе в клозета и да се обади оттам на Минин, че има вероятност да се осере. Не в буквалния смисъл, разбира се — гастритът вече не му беше главният проблем.

— Веднага ли тръгваме? — попита Журба, все едно няколко секунди забавяне можеха да променят нещо.

— Веднага — каза Громов. — Взел съм всичко. — И кимна към малката, но очевидно тежка чанта в ръката си.

„Оръжие носи — помисли Журба. — Горещо е за сако, а пък дори идиотите от ФСС няма да си затъкнат пицова в джинсите посред бял ден“.

Излязоха от сградата и Журба присви очи — не беше ясно от слънцето ли, или от главоболието, което вече нападаше плоския му милиционерски тил.

Пътуването не беше от тези, след които остават приятни спомени. Журба беше изнервен, бъркаше при превключването на скоростите, бъркаше и при отговорите на въпросите. И когато разбра, че всъщност не може да води смислен разговор, пусна любимата си касета и се направи, че слуша музика.

— Значи харесвате „Мурка“, Вячеслав Игнatieвич? — позасмя се Громов.

На Журба не му се говореше за музикалните му вкусове, така че опипа тила си толкова внимателно, сякаш очакваше да намери там цицина — главоболието му се засилваше по-бързо дори от жегата навън — и предложи:

— Дай да минем на „ти“, майоре.

— Никакви възражения, капитане — отвърна Громов; гледаше асфалта пред колата. — Всъщност съм на „вие“ само със старшите по звание и с хората, които не ми харесват.

— Ще рече, аз ви харесвам, така ли? — Журба се опита да се отпусне и дори май мъничко успя.

Громов мълчеше, все едно обмисляше какво да отговори. Но както стана ясно след малко, просто бе слушал следващата песен, защото изведнъж ни в клин, ни в ръкав каза:

— А бе не мога да разбера защо всички тия песни са все от името на бандитите. Що за привилегии! Една песен не съм чул от името на милиционер. В смисъл: невинен съм, но загазих, прости ми, мила мамо. — И погледна Журба. — Все пак и вас ви вкарват в затвора, в специални лагери. Защо нямате песни?

— Ха, песни! — изръмжа Журба. — И за какво?

Громов като че ли прие това за истински въпрос.

— Как така за какво? Ето ви например една тема, подарявам ви я. Една немоцна милиционерска майчица прехвърля на сина си храна и някоя дрешка през бодливата тел, синът ѝ влиза в полосата, а мръсникът часови го прострелва. Няма ли да стане хубава песен, а?

На това Журба имаше един-единствен отговор: „Разкарай ми се от главата, чекистче гадно“, но го преглътна и изсумтя:

— Трябва да заредя. Бензинът свършва, да му таковам таковата.

— И как ще му таковате таковата?

— К'во? — не го разбра Журба.

— На бензина. Как ще му таковате таковата.

Журба пак си опипа тила, но не можа да измисли достоен отговор. Зави към бензиностанцията и спря толкова рязко, че чак си блъсна гърдите във волана. Спътникът му, колкото и да е странно, почти не се люшна, а дори не си беше сложил колана, и Журба, кой знае защо, го хвана още повече яд на него. Той извади от джоба си десет стотачки, стегнати със зелено ластиче, смъкна го небрежно и го хвърли през прозореца. После стисна банкнотите — не искаше майорът да забележи, че ръцете му треперят.

Но ако в този момент се беше обърнал към Громов и беше видял как го гледа, пръстите му може би щяха самички да спрат да треперят и да замръзнат като посред люта зима. Журба обаче не гледаше майора, така че успя без проблеми да подаде най-горната банкнота на служителя на бензиностанцията.

— Много път ли има още? — попита Громов, когато жигулието пак излезе на шосето, като в последния момент успя да се измъкне

изпод радиатора на един гневно ревящ камион.

— А, не, близо е. — Лявото предно колело попадна в дупка и главата на Журба насмалко да се натресе в тавана.

— Лоши са ви пътищата — съчувствено каза Громов.

— Добри са си те, ама...

Което означаваше: „Пътниците ни са скапани“.

Журба обаче не го каза. И изобщо не каза нито дума повече, докато не спряха.

— По-нататък е пеша — каза той, след като спря на една настлана с чакъл площадка. — До морето не може да се стигне с кола. Може да минем покрай реката — лете пресъхва, — обаче не ми се ще да си разбия жигулката из камънаците. — Журба слезе и нежно потупа предния капак — и за да види колко е загрял двигателят, разбира се.

— Пеша — пеша — съгласи се Громов и преметна чантата си през рамо. — Води, водачо.

— И за к'во я влачиш тая чанта в тая жега? — попита Журба и заслиза по стръмната, бянала се в тревата чакълеста пътечка.

— Моя си е, нося си я — каза Громов зад гърба му. — В нея ми е арсеналът, впрочем.

Журба не успя да се хване за клонката, към която тъкмо посягаше, за да запази равновесие, и падна на една страна в бодливите храсталаци — доста неграциозно, по задник.

— В Сочи има ли цирк? — Громов невъзмутимо го чакаше да се измъкне от трънака.

— Има — отвърна Журба и си пое дъх — нажежен като въздуха. — Защо? — И погледна Громов с подозрение, за да види дали не му се подиграва.

Громов беше олицетворение на сериозността.

— А театър?

— И театър имаме. — Журба пак тръгна надолу, но поспря, за да отупа прашните си крачоли. — Идват какви ли не артисти, на гастроли.

— Да, много добри артисти имаме — каза Громов все така сериозно. — Обаче цирковите взеха да свършват. Особено клоуните.

И след това малко странно изявление изпревари Журба и стъпи на брега пръв.

Морето сияеше под слънцето. Скалите, в които беше намерен удавникът, изглеждаха почти черни на фона му.

— Натам — изсумтя Журба и тръгна към тях.

— Ще ида сам. — Громов го хвана за лакътя и го спря, вежливо, но твърдо. — Ти си почини, капитане. На сянка най-добре.

— Защо?

— Нещо ми се струваш преbledнял.

— Нищо ми няма — обидено каза Журба.

Но Громов все едно не го чу. Вече вървеше към вълните и изобщо не се обърна. Сякаш беше изцяло погълнат от някаква цел, известна единствено на него. Мина покрай прибоа, после спря, после тръгна да се връща. Журба седеше на един камък и тъкмо се канеше наистина да му подремне, когато Громов рязко спря, клекна, взе нещо и бързо го прибра в чантата, като при това обърна гръб на милиционеря, та да не може да види какво е.

Всъщност какво ли беше? И от къде на къде ФСС се интересуваше толкова много от един удавник? Впрочем, както вече се досещаше Журба, покойният беше забъркан в нещо опасно — не току-така Миня държеше всичко да остане в най-дълбока тайна.

И щом си помисли за това, пак се сети за така и некупения мобилен телефон. Триста минути безплатни разговори на месец! Ами че за пет часа той можеше да съобщи толкова полезна информация, че още утре, дето се казва, да се пенсионира. Понеже информацията се купува, докато е още топла-топла, като гевреците. Ако можеше в момента да звънне на Миня и да му каже само две думички за странното поведение на тоя столичен тъпанар... Но нямаше начин да го направи. Никакъв.

Громов вече се връщаше. И се усмихваше доволно. Намигна на Журба и каза:

— Всичко е ажур, капитане!

— В смисъл? — Прозвуча много нащрек.

— Намерих каквото търсех. Вашите хора са подминали важна улика, много съществено свидетелство, но аз го открих.

— Откри го значи?

— Да... — Громов стигна до Журба, пусна чантата на земята и въздъхна удовлетворено. — Утре заминавам. Благодаря ти, че ми помогна. Ще те черпя едно.

— Какво?

— Ей, ама ти си бил голям терк! — засмя се Громов. — Каквото кажеш.

— Не бе. — Журба се намръщи. — Питам те какво си намерил. Каква улика?

— А, не, не питай! — отсече Громов. — Само едно ще ти кажа: някои хора ще се изненадат доста неприятно.

Журба не можеше да го види ясно, понеже морето зад Громов му блестеше в очите.

— Неприятно значи? — тъпо повтори той.

— Да, много неприятно.

И без да доразкопчава ризата си, Громов я смъкна през главата си, пусна я небрежно на плажа и каза:

— Дай да се джурнем.

Беше широкоплещест, мускулист, без нито едно косъмче по гърдите. Журба машинално почеса гъстите косми под яката си и отвърна:

— Не. Имам работа. Наистина бързам.

— Ами тръгвай тогава.

— Да тръгвам ли? — недоверчиво попита Журба. — Сам?

— Ами да — каза Громов. — Моят работен ден свърши. Изпълних си задачата и сега мисля да се попека малко. Ти си върви в службата. — И за по-голяма нагледност махна към града. — Нали разбираш, приятел, такива командировки изпадат рядко. Ще си я оползотворя тук, на плажа.

Журба стана.

— Сигурен ли си, майоре? Да не стане така, че...

— Нищо няма да стане. Ще се прибера и сам довечера, не съм дете. Ако искаш, мини към осем. Аз съм в хотел „Бриз“, знаеш ли го?

— Естествено. — Журба нетърпеливо пристъпваше от крак на крак.

— Е, идеално. — Громов кимна. — Значи ще се видим довечера.

И без да изчака за отговор, обърна гръб на събеседника си и тръгна към морето, като си подсвиркуваше нещо. Журба погледа намръщено след него, подритна чантата — беше подозрително тежка — и тръгна към стръмната пътека и оставената на шосето кола.

ГЛАВА 9

МИНИН И ПОЖАРСКИ^[1]

Господа Минини хапваха в просторната, окъпана от слънцето овална трапезария. На светло леко полюшващите се снежнобели пердета изобщо не напомняха за савани на призраци, както изглеждаше обстановката нощем. В средата на масата имаше ваза с тъмночервени рози. Почти същите растяха и под прозорците, но в семейството беше прието на масата да се слагат купешки, дори вносни — от Израел. В това имаше някакъв изискан шик, недостъпен за съотечествениците на господата Минини.

Минин-младши, от два дни във ваканция, нагъваше овесена каша и обясняваше подробно прелестите на английските пудинги. Беше наистина вещь и в двете. Учеше в Итън, рядко се прибираще в Русия и наивно вярваше, че татко му е собственик на процъфтяваща строителна фирма.

Отчасти всъщност си беше точно така — фирмата си бе изградила бизнес. Много доходен — включително градеше пирамиди, но като цяло предлагаше „закрила“ на най-различни бизнесмени и бизнес структури. Татко Минин много обичаше сина си и се гордееше, че му дава истинско образование. Самият той беше завършил висше по затворите — и първо, и второ, че и трето, но не обичаше да говори за това: не беше толкова престижно, въпреки че и там ги хранеха с каша.

Дъщерята Минина изживяваше поредната си душевна травма и наблягаше най-вече на съомга и черен хляб — завиваше всяка хапка с хрупкаво листенце зеле. „С две пръстчета си ги хапва, обаче на бодигардчетата им ги лъска с шепи“ — ядосано си мислеше Минин. Дъщерята Минина не беше радост за родителите си, въпреки че — и може би тъкмо защото — доставяше и радост, и наслада на всичко мъжко, което ѝ падне. Трябваше да ѝ сменят бодигардовете през месец,

най-много два. За огромно съжаление на Минин-старши дъщерите не подлежаха на рекламация.

Съпругата му вече беше „опитала“ и петте салати на масата, за да види дали пък някоя няма да ѝ хареса, та да „похапне“, и сега сърбаше супа от есетра и дъвчеше четвърта пирожка. Лицето ѝ беше толкова мазно от подхранващ крем, че всички се мъчеха да не я поглеждат.

— Виното пак не струва — каза тя и чукна чашата си с нокът. — Не е елзаско, а токайско, при това долнопробно. Знаеш ли, Евгений, наскоро четох в едно списание, че в изисканите домакинства трябва да има сомелие.

— Сомелие ли? — попита саркастично Минин. — „Дом Периньон“ не върши ли работа?

Всъщност му се искаше да ѝ каже: „Няма ли да млъкнеш ма, краво такава!“

— Сомелие не е вино — каза съпругата му малко обидено и устата ѝ заприлича на кокоша трътка: десетки бръчици и гънчици с дупчица по средата. — Сомелие е специалист по вината.

Минин по някакъв начин не успя да отклони поглед от наклепаната ѝ с крем физиономия и апетитът му се развали окончателно.

— Бе що за дрисня сте ми дали да ям? — Кръглото му лице, измръзвало на два пъти през бурната му лагерна младост, стана съвсем червено.

Минин много добре знаеше какво му е сервирано — сациви с орехов сос, приготвено собственоръчно от съпругата му. И именно затова му изчезна апетитът. Напоследък дори без да е намазана с крем жена му го докарваше до бяс.

— Евгений, как може да се държиш така на масата? — възмути се тя и гласът ѝ трепна. — И то пред децата!

— Щом казвам, че е дрисня, значи е дрисня!

— Толкова се старах да ти сготвя, а ти...

— Старала се тя! Изсрала ми се в чинията — това ли ти е готвенето?

Трътката-уста се разтрепери.

— Държиш се като последен...

— Какъв последен! А? Какъв последен?! — Минин хвърли вилицата на масата, стана и изгледа жена си кръвнишки.

Тя наведе глава, примигна два-три пъти и се посвети на рибената чорба, въпреки че едва я преглъщаше. Минин-младши скри ехидната си усмивка в сока от грейпфрут. Дъщерята деликатно си взе следващото зелено листенце. Минин се наслади още миг-два на тази семейна идилия и излезе.

Синът му все обясняваше, че англичаните си имали една поговорка: „Моят дом е моята крепост“. Колкото до Минин, той би предпочел сравнението със затвор. И то затвор, който си иззидал със собствените си ръце.

Апропо, бачкаторите тъкмо зидаха стените на бъдещата къща за гости. Наглеждаше ги едно от яките борчѐта — Минин изобщо не му помнеше прякора, пък и защо да го помни? Да не му е куче? Буца мускули и мас — и толкова.

Щом видяха господаря, работниците се разбързаха като на стар филм. Минин фиксира един с поглед, сугестира го и го привика с пръст.

— Ком цу мир, писателчето.

Беше си съвсем истински писател, автор на съвсем истински книги, и Минин даже си беше купил една просто от любопитство, но изобщо не я беше отворил, нямаше време. Беше забравил даже как се казваше, както всъщност беше забравил и името на писателя. Че какво толкова! То пък един писател — да тръгне да си вади хляба по строежите. Боклук.

— Добър ден — каза писателят. Беше почернял от слънцето, косата му беше избеляла като коноп. Изглеждаше така, сякаш от предния ден на обяд е пил на гладно, а после цяла нощ са го били и са го ритали в ребрата. А бе — живи мощи, истински срам за човечеството.

— Изпълни ли поръчката? — попита недоволно Минин. Винаги се чумереше, когато получаваше от другите каквото иска, за да не си въобразяват много-много. Те бяха родени да дават, а той — да взима. Така беше устроен светът и Минин беше доволен от това положение на нещата.

— Поръчката ли? — Писателят се почеса по пооплешивялото теме и зарея поглед в небето. Ирисите му плуваха в розовееща мъгла. Май беше пил на гладно чак до зори, след което вече защо да го бият и ритат.

— Тука ще ме гледаш. — Минин лепна показалец на междувеждието си. — Нали ти казах, че утре шефът на данъчните има рожден ден и че искам да го поздравя със стихотворение. Забрави ли?

— А, да — каза писателят и кимна, все така обаче без да гледа Минин. — Не съм.

На Минин нещо в гласа му изобщо не му хареса.

— И какво? — попита той с тон, който не обещавахе нищо хубаво.

— Ами... — Писателят вдигна рамене. — Готов съм...

*Пред тебе пътищата са открити,
ходи навред, надлъж, че и нашир,
събирай данъците си и със парите
живей охолно и богато в мир...*

Минин размърда умислено челюсти, все едно пробваше чутото на вкус. А бе имаше нещо в тия стихчета, някакъв номер, нещо гадничко. Все едно ядеш крокодилско печено — наглед нормална пържола, обаче има и нещо... нещо като че ли понамирисва.

— К'во значи това „данъците си“? — изръмжа Минин.

— Ами данъците. — Писателят изписа на лицето си невинно учудване. — Нали той ги събира?

Именно изписа, а не „на лицето му се изписа“. Минин го видя съвсем ясно и се намръщи още повече.

Яката буца мас усети яда на господаря си и пристъпи зад гърба на писателя. Минин изобщо не го погледна. Цялото му внимание беше съсредоточено върху събеседника му.

— Ти, писателче — почна той, — го изкарваш, все едно рожденикът събира данъците само за себе си и си живее като цар.

— А не е ли така? — Писателят се оригна на съвсем гладно — разнесе се гадна воня — и погледна въпросително Минин.

Той изхъмка, после присви очи и попита:

— Добре де. Продължение има ли?

— Разбира се.

— Давай да го чуя.

И чу.

*— И в този ден ний всички ти желаем
да ти се сбъднат всичките мечти,
да събереш и на жените урожая,
но да си жив и здрав да си ни ти.*

— И здрав да си ни ти — машинално повтори Минин и изведнъж изръмжа: — Тия жени и това но... и здрав... ти сифилис ли имаш предвид бе?

— Не, защо. Просто да е жив и здрав. — Писателят вдигна рамене. — Болести всякакви.

Буцата мас зад него се размърда, стисна юмруци, после ги отпусна. Гледаше умилно като куче, което чака командата „дръж“.

— Виж какво, момче — бавно каза Минин. — Не ми се прави на умряла гугутка. Ясно ми е какво намекваш. Ще се подиграваш на шефа на данъчните, а? И на мене?! Ще ме излагаш?!

— Няма такова нещо — опита да се защити писателят. — Той даже ще се зарадва, ще видите.

— Там ще се съберат важни хора. — Нещо в гърлото му заклокочи. — Искаш да се изложи, така ли? Искаш да ме прецакаш? Да ми се смеят всички?!

Писателят, изглежда, си представи сцената, защото за част от секундата се усмихна с крайчеца на устните си.

Минин също се усмихна — с цяла уста и злобно.

— Ти съвсем ли си си изгубил акъла бе? — „Съвсем“ прозвуча като съскане.

— Вече не ми трябва акъл — изсумтя писателят. — Изкарвам си хляба ей с тия двете. — И вдигна мазолестите си, оцапани с вар ръце.

— Изкарваше го — каза Минин.

Писателят изобщо не се учуди.

— Значи ме гоните? Е, ще си намеря работа и другаде.

— Няма да си намериш! — Минин изгледа буцата мас с пламнали от яд очи и нареди: — Щом тръгна, ще му счупиш едната ръка.

Обърна се и докато се отдалечаваше, подхвърли през рамо:

— И двете.

И като чу как се разбързаха мистриите и с каква стръв се забиха лопатите в хоросана, Минин си помисли, че толкова бездарно започналият ден може да излезе и хубав. Е, един тъпак може и да пукнеше от глад в някоя канавка, но пък останалите седмина щяха да работят с пот на челото. За да властваш над хората, трябва да ги е страх от теб.

Минин впрочем не броеше околните за хора. За него всичките до един бяха тъпаци.

Минин седна отзад в белия си джип „Блейзър“. До вчера се возеше в тъмносин „Форд Експедишън“. Ако също толкова лесно можеше да смени и омръзналия му вече часовник „Картие“ с възделения „Даймънд Ролекс“, настроението му сигурно щеше да е много по-добро.

— Здравейте, шефе — каза шофьорът с уважение. — Къде ще ходим?

Тилът му беше едно с врата и раменете, все едно при раждането специално го бяха натискали на пода.

— В базата — късо нареди Минин на суперплоския тил.

„Базата“ беше развлекателният център „777“, построен съвсем наскоро на входа на Сочи. Вдигнал го беше един внезапно отишъл си от този свят бизнесмен и сега го въртеше Минин — беше приспособил една трета от сградата за своя щабквартира. Там, на километър и половина разгърнатата площ, имаше място и за увеселения, и за сериозна работа. Много добра придобивка беше този център. Още повече че му беше излязъл дори по-евтино от новия „Блейзър“. Когато най-скъпите неща са нефтът, алкохолът и наркотиците, човешкият живот не струва почти нищо.

Щом джипът се отдалечи достатъчно от дома му, Минин нареди:

— Спри. Викай „Бърза помощ“.

Шофьорът го погледна объркано, но спря.

— „Бърза помощ“ ли, шефе? Защо?

— Не ме ли чу бе? — кипна Минин, но после се сети, че шофьорчето е ново и не знае някои особености на дневния му режим, така че добави по-кратко: — Обаждай се и без въпроси. Кажи им: шефът има сърдечен пристъп.

— Ей сега ще видя какво има в аптекката, шефе. — Шофьорът наистина се притесни.

— Обади се, казах — изсумтя Минин. — Като дойдат, ще слезеш. И никакви въпроси повече. Не обичам въпросите.

Скоро се чу вой на сирена и иззад ъгъла изскочи линейка, и спря зад джипа. Лечебната процедура отне съвсем малко време. Лекарят получи от пациента обичайния си хонорар, би му морфин и линейката потегли.

„Шишенцето“, както се казваше на жаргона на Минин ампулата, струваше петдесет долара. Ежедневно той харчеше за наркотици по двеста. Можеше значително да намали разходите си, ако минеше на самообслужване, но го беше страх да си бие инжекциите сам, а не вярваше на охраната си.

— Мина ли, шефе? — попита разтревожено шофьорът, щом се върна в колата. И като се сети, че не бива да задава въпроси, подсмръкна виновно.

— Мина. — Минин махна с ръка и движението му му се стори възхитително плавно. На периферията на полезрението му, отляво и отдясно, се полюшваха две пъстри като дъгата мъглявини — вярно, щом се помъчеше да ги погледне по-внимателно, веднага се стапяха. За да не се мъчи с тях, той затвори очи и каза: — Карай, приятелю.

Удоволствието, което му доставяше морфинът, беше по-голямо от всички въобразими и невъобразими женски ласки. Понякога Минин си мислеше, че може би вече попрекалява с наркотиците, но всеки път тези мисли свършваха с обаждане на доктора.

— Добрият доктор Охболи — прошепна Минин; изобщо не чу гласа си — ще ви помогне, ще ви изцели.

Шофьорът сви глава в раменете си като костенурка и даде газ. Плоският му тил изглеждаше напрегнат, сякаш очакваше всеки момент да го зашлевят. Минин се засмя тихичко, доволен от звучния си мелодичен глас.

Телефонът запиука, но той не вдигна веднага — отначало реши, че е антирадарът. След секунди обаче се стегна и когато натисна копчето, в гласа му нямаше нищо друго освен желязна твърдост и непоклатима увереност.

— Да!

— Радвам се да те чуя, приятелю — приветливо каза телефонът. — Как си? Мойте момчета помогнаха ли ти да си решиш проблема?

Обаждаше се Паша Самсона, шеф на една от многобройните киевски групировки. Навремето — лежах на съседни нарове — Миня и Самсона бяха готови да си разделят и последния залък (чужд залък естествено), а сега, тъй като живееха и действаха далече един от друг, нямаша никакви конфликти на интереси. Сега, на свобода, нямаша какво да делят, пък и си имаха всичко, така че просто си правеха различни приятелски услуги, никоя от които в крайна сметка не оставаше неплатена. Този път задълженият беше Минин, понеже си беше поръчал Самсона да му прати две килърчета, та местните да не си врат носа където не им е работа.

— Благодаря за съпричастието, Самсон — сдържано каза Миня. Въпреки че говореха по сателитна връзка, все пак предпочиташе да се изразява иносказателно. — Да, твоите хора ми помогнаха с едно проблемче, обаче ми създадоха два нови. Не обичам да излизам на минус.

— Сериозно ли говориш? — В далечния Киев се възцари недоверчива пауза. — Гога и Кузя са печени момчета, работил съм с тях. Наистина ли си недоволен? Към мене никакви претенции имаш ли? — Гласът на Самсона изтъня и към края заприлича на мяученето на мартенски котарак.

— Не, приятелю — отвърна Минин с мъркането на хищник, готов да скочи. — Лично към тебе нямам никакви претенции. Обаче твоите печени момчета се осраха като пълни некадърници. Събрали се с две цепенячета и им изпели всичко за подвизите си. Много съм им сърдит, приятелю. Не се работи така.

На Самсона не му отне много време да осмисли чутото.

— При това положение аз съм ти задължен, приятелю — каза той. — Гога и Кузя да се прибират, ще си получат заслуженото, можеш да ми вярваш.

Вместо да се зарадва от постигната победа, Минин усили натиска. Това си му беше златното правило, от много отдавна — никога да не се ограничава с частична победа там, където може да получи пълно превъзходство. Ако някой почне да отстъпва, бльскай го в пропастта. Ако се огъне — счупи му гръбнака.

— Готов съм да ти ги пратя веднага — бавно почна той, натъртваше на всяка дума. — Нямам причини да се съмнявам, че ще си получат наказанието. Каза го и те чух. Обаче все пак се тревожа, приятелю... Какво ще правим, ако по пътя Кузя и Гога пак се напият и се раздрънкат? Кой може да ми гарантира, че няма да стане така? Дай да се разберем сега, та да си нямаме неприятности.

Самсона имаше няколко варианта, всички обаче губещи. Затова пак отстъпи, като човек, нагазил в тресавище.

— Те къде са сега?

— Извадих ги от хотела, за да не изпортят работата още повече — отговори Минин и се усмихна победоносно, без това обаче изобщо да се отрази на интонацията му. — От вчера са на сигурно място и чакат да се видят с мен и да им платя. Ако одобряваш, ще им платя — до последната копейка. Или си ги искаш в Киев?

Самото това „си“ намекваше доста твърдо, че Гога и Кузя са хора на Самсона и че на практика той е отговорен за действията им. Всъщност си беше чист упрек, който във всеки момент можеше да се превърне в обвинение... и в присъда.

— А, не, за чий ми са! — възмути се телефонът.

— Прав си, Самсон, абсолютно си прав — каза Минин, за да подчертае, че решението все пак е взето от събеседника му, а той само го е одобрил. — И аз мисля, че такива леваци не ти трябват. Забрави ги — все едно никога не ги е имало.

— Кои бе? — засмя се Самсон. — За какво става дума? Не познавам такива типове.

Поговориха още малко — просто любезности, да разберат кой в какво настроение е, и се сбoguваха, като цяло доволни от резултата на състоялите се преговори. Но ако Самсона се радваше единствено на това, че се беше отървал от обвинение, че момчетата му са се раздрънкали, Минин празнуваше истинска победа. Мъртви Гога и Кузя му бяха много по-изгодни, отколкото живи. Дори ако не се бяха разплямпали, пак трябваше да ги ликвидира по един или друг начин,

та кой кой да не научи какво са правила в Сочи. Сега необходимостта да се чуе кога и как точно да го направи отпадна сама.

Минин набра един номер и без да губи време за поздрав и любезни усуквания, заповяда:

— Пожарски? Идвам. Покани гостите в банята да се понапарят. Имат въшки.

---

[1] Организатори на борбата срещу полско-шведската интервенция в Русия в началото на XVII век, народни герои. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

ЧЕСТИТА БАНЯ!

— Какво? — недоволно каза Кузя, беше се изтегнал на кревата. — Да не сме мръсни? Нали се къпем. Каква ти баня в тая жега бе! По-добре да се поплацикаме в басейна с три-четири мацки.

— Пожарски каза, че ще има и мацки — отвърна Гога; току-що беше дошъл от билиардната, където мързеливо беше играл с въображаем противник. — Обаче в банята. Турска баня, брато! Чувал съм за турски бани, обаче не съм виждал, да ти кажа.

— На мен ми е през оная работа турска ли е, шведска ли е. Гледай бе, виж ме какъв съм бял! — Кузя изпъчи обраслите си редички дълги косми гърди: космите упорито отказваха да се навият мъжествено на колелца. — Момчетата ще кажат: вие на море ли ходихте бе, или в гъза на някой негър? Седиме тука като концлагеристи в Бухенвалд... — Той изпсува, отметна долния чаршаф и се изсекна под кревата, като затискаше ноздрите си пръст — целеше се в мокета.

През това време Гога си обу банския и започна да се любува на отражението си — надуваше перки пред огледалото.

— И Миня е обещал да дойде — каза, след като зае най-ефектната поне според него поза. — Сигурно да ни плати. А може и друга работа да ни даде. Лично аз нямам нищо против. — Гога си прибра корема и се заобръща пред огледалото ту с едното рамо, ту с другото.

— Да те таковам в Шварценегера — изсумтя Кузя. — Вземи си навий мръсните чорапи и си ги тикни в банския за по-конкретно. Всички булки ще те се лепят като мухи.

— По-добре да тикна пачка долари. — Гога се усмихна самодоволно.

— Рака пъхни. — Кузя се изсмя и запя подигравателно: — Връщам си се у дома, а сестра ми е сама. Викам: я ела ма, курво, глей какъв съм го надървил...

Гога не му обърна внимание, а влезе в банята и викна оттам:

— Ей, добре че ми напомни! Ще го взема с нас. Да видим какво ще прави на топло. И без това хич го няма, обаче ми е жал да го хвърля.

— Бе какво си се влюбил в тоя рак — отвърна Кузя. — Много е гаден.

И въпреки това стана и отиде при приятеля си, щом той влезе в стаята и вдигна към прозореца един пълен с вода найлонов плик. В него ракът изглеждаше още по-голям. Опита да се дръпне от светлината, опря в найлона и спря — неподвижен като камък. Може би знаеше, че днес му предстои да умре, да се свари жив в черупката си. Но раците не се страхуват и не скърбят. Най-добре могат да чакат — било нечия чужда смърт, било собствената си. Отначало ти ядеш нещо, после то те яде. Смисълът на живота по нищо не се различава от смисъла на смъртта. Поне от гледна точка на раците.

Турската баня беше в сутерена. Тук всъщност имаше няколко бани — според вкусовете на клиентите — и в тях се влизаше от голямо помещение със светла дървена ламперия.

— Дъб, а? — попита Гога и чукна с нокът дървото.

— Естествен — потвърди човекът, който ги бе довел тук, и се засмя малко гадно.

Едната половина на лицето му беше цялата, ужасен белег от изгаряне. Окото му по някакво чудо беше оцеляло, но от ухото му беше останало само сгърчено парченце. Когато Пожарски, както го наричаха тук, обръщаше обгорената си половина към Гога и Кузя, те бързо-бързо поглеждаха настрана. Розовата кожа на черепа му изглеждаше така, сякаш са я дъвкали часове и после са я изплюли. Рядката коса, с която Пожарски се опитваше поне отчасти да прикрие обезобразената си глава, само подчертаваше ужасната гледка.

— Сядайте ей там — той кимна към пейката отатък малкия басейн, — а аз ще отида да викна масажистките. Вие какви предпочитате, блондинки или брюнетки?

— Блондинки! — Кузя изпревари Гога с цяла сричка, след което уточни с вид на познавач: — Ама навсякъде да са блондинки. И тук — той посочи главата си с пръст, — и тук. — И свали пръста си доста по-надолу.

— Без много претенции — спря го Пожарски. — Едната ще е блондинка, обаче изрусена. Втората си е чиста брюнетка. В момента други няма, спят.

И без да чака каквито и да било възражения, остави гостите да си чакат поръчката и излезе през някаква врата.

— Не ми харесва тоя — изръмжа Кузя; ехото разнесе недоволния му глас из цялото помещение. — И защо дойдохме тука? Хем мокро, хем вони на хлорна вар. Можехме и в стаята да ги изчукаме курвите.

— Обаче не ни ги пратиха там, ще ни ги доведат тук — разумно отвърна Гога и тръгна да обикаля басейна: докато вървеше, плюеше в него.

Кузя тръгна след приятеля си. Нещо го притесняваше и не му се стоеше сам.

Тръгна бос отначало по студените хлъзгави плочки, после по влажната постелка, подритна нечия забравена хавлия и спря до минибара, направен като бъчвичка.

— „Хайнекен“ — каза високо на приятеля си. — Искаш ли биричка, Гога?

— Метни една — оживи се Гога.

И хвана премятащата се във въздуха бутилка с една ръка, понеже с другата държеше плика с рака. Смъкна капачката със зъби, изля половината шише в гърлото си, изпъшка от удоволствие и каза замечтано:

— Сега да имаше едно джойнтче...

— Ще изчакаш да се приберем — изсумтя Кузя.

— Ха, ще чакам аз. Навсякъде е едно и също, брато, стига да ти е пълен джо... — И още преди да завърши мъдрата си мисъл, Гога се ококори и възкликна: — Хоп-ааа!

Кузя се обърна и видя две момичета да излизат от една врата — зад тях от нея излизаше пара. За да им се харесат, момичетата се въртяха съблазнително, почти танцуваха на място. Черничката беше увита с жълта хавлия, а приятелката ѝ носеше платнена плажна шапка с обърната назад козирка — и нищо друго.

— Мом-че-та! — палаво викна тя. — Време е за лечебни процедури!

Кузя веднага загрея, че това ще да е обещаната изрусена блондинка, въпреки че косата ѝ беше скрита под шапката, а други

косми по тялото ѝ изобщо нямаше. Изсекна се старателно и тръгна към нея, като предупреди приятеля си:

— Тая е за мене.

— Защо? — възмути се Гога.

— Щото питаш.

Кузя се приближи до момичетата и без да обръща никакво внимание на примамливите движения на брюнетката с жълтата хавлия, попита прегракнало другата:

— Как се казваш?

— Вика.

— Я ми ела тука, Вика.

— Чакай бе! — изписка тя, когато той я натисна на дъбовата ламперия и сграбчи задника ѝ с такава стръв, сякаш искаше да го разчупи на две половинки като ябълка. — Първо масажът!

— Това е то масажът — успокой я той и смъкна банския си до коленете си. — Вътрешен.

Стисна я още по-силно, проникна в нея, задиша запъхтяно и след двайсетина секунди я пусна.

— Толкова бързо? — невярващо попита тя.

— Продължението следва — обеща ѝ Кузя и се огледа. — Къде ми отиде приятелчето?

— Мойта приятелка го заведе вътре да го изтърка.

— И как се казва тая твоя гъба?

— Не е гъба. — Вика се нацупи. — Лиза се казва.

— Гъбата Лиза — поправи я Кузя и влезе в турската баня.

Помещението беше забулено в бяла пара, толкова гъста, че да я разбуташ с ръце. И беше страшно горещо. Кузя подсмръкна, изсекна се, за да разбере на какво точно мирише, и попита Вика, която беше някъде до него, но почти не я виждаше от парата:

— На к'во смърди тука? Като в болница.

— На евкалипт — каза тя. — И на ароматични соли. На мен специално ми харесва.

— Знаеш ли през къде ми е какво ти харесва? — отвърна Кузя, после повиши глас: — Гога, къде си бе? Нищо не виждам...

— Тук съм... идвай.

Кузя присви очи, прекрачи хвърлената на пода жълта хавлия и видя право отпред нещо като високи пейки от лакирани дъски. По тях

бяха нахвърляни шарени рогозки и смачкани чаршафи. На най-горната пейка се бяха сплели две човешки фигури — да се различи тази на Гога не беше лесно. Или той шибаше яко гъбата Лиза, или тя него — не можеше да се разбере. Кузя обаче усети, че банският пак му отеснява, и се обърна.

В първата секунда лицето на Вика, която стоеше точно зад гърба му, му се стори напрегнато и дори злобно, но в следващия момент тя вече се усмихваше до уши.

— Не можа да ги видиш какво точно правят, а? — Вика палаво вдигна вежди.

Бяха гъсти, плавно извити, като криле на птичка на детска рисунка. Чипото ѝ носле беше покрито с мънички капки пот.

— Ти без бански се печеш, а? — попита Кузя, като я изгледа изучаващо. Беше му все по-горещо, ушите му пламтяха, парата задръстваше гърдите му.

— Ами зависи. — Вика се усмихна многозначително.

— Ела тука. — Кузя протегна ръка към нея и я помами с пръсти, пръстите му докоснаха щръкналата ѝ гърда. Той стисна набъбналото зърно и попита недоволно: — За чий ти е тая тъпа фуражка? Я я свали!

— Защо?

— Щото така. — Той стисна по-силно и завъртя, все едно пробваше колко е твърдо.

Усмивката на Вика стана малко крива, но тя все още се мъчеше да говори палаво.

— Според мен много даже си ми отива шапчицата. — Завъртя я на сто и осемдесет градуса и си я нахлупи над очите. — Така по-добре ли е?

Сега изпод козирката се подаваше само потрепващата ѝ брадичка и на Кузя изведнъж му се дощя да я чука точно така, без да вижда никакво лице, а само тялото ѝ. То вече бе лъснало от пот като на мацките от шарените списания — разглеждането им заместваше за Кузя четенето. Той неохотно пусна зърното ѝ и каза малко прегракнало:

— Добре де, остави си я фуражката. — И посегна да си свали банския. — Обаче ако ми лепнеш нещо гадно, ще те...

Не успя да довърши, понеже отгоре се разнесе страдалческият възглас на Гога:

— Мам’ти да...

Кузя се обърна. Гога вече беше с гръб към него и кой знае защо, на по-долната пейка. И седеше в някаква странна поза, все едно всеки момент ще се изтърси оттам.

— Внимавай бе! — викна машинално Кузя и чак след това му направи впечатление още по-странната поза на Лиза.

Обгърнатата в гъстата пара, тя сякаш бе надвиснала над Гога, на един крак, като чапла — но това беше само за миг. Лиза изкрещя пронизително и светкавично натресе Гога с пета право в главата.

Без да издаде нито звук, Гога полетя надолу, удряше се във всички пейки поред — бух... бух... бух... И накрая си фрасна тила в пода — ама толкова силно, че се чу как му изтракаха зъбите.

Кузя машинално проследи с поглед падането му, после вдигна очи към слизащата към него брюнетка. Беше толкова потресен от гадния ѝ номер, че не се сецаше дори за подходяща псувня и от гърлото му се изтръгна само някакво ръмжащо „ъ!“, по-скоро обаче смаяно, отколкото заплашително.

Лиза стъпи на най-долната пейка и той посегна да я хване за глезена, та да я тръшне по гръб и като за начало да ѝ размаже нахалната физиономия. Разперените му пръсти обаче стиснаха само белезникавата пара — брюнетката се отгласна от високата половин метър платформа, превъртя се във въздуха — ѝ прескочи смаяния Кузя. Той гледеше зяпнал как прелита над главата му, забравил, че е приклепнал и все още стиска с едната си ръка смъкнатия си до коленете бански.

Лиза ловко стъпи на пода, приклепна и веднага се обърна към него. Гърдите ѝ бяха колкото свитите ѝ юмручета и между тях спокойно можеше да се побере още един юмрук — голям, мъжки. Всъщност тя някак приличаше на як младеж, а не на девойката, която само допреди малко се гънеше съблазнително под хавлията. Това озадачи Кузя почти толкова, колкото и светкавичната ѝ разправа с Гога.

От вцепенението му го извади издевателският смях на Вика.

— И в това ли не те бива, зайко? — Беше си свалила шапката и макар фигурата ѝ да беше доста по-добра от тази на приятелката ѝ, тя също изведнъж му заприлича на мъж. Късата ѝ коса стърчеше войнствено, гледаше го изпод вежди, по корема ѝ играеха мускули.

Кузя изобщо нямаше да се изненада, ако видеше между краката ѝ член. Изненада се всъщност, че няма.

— Хайде, зайко — продължи Вика. — Я ни покажи как се биеш. Надявам се, по-добре, отколкото се чукаш.

— Ей сега ще видиш — изръмжа Кузя.

— Сериозно?

И преди той да пристъпи напред, та да ѝ избърше нахалната усмивка от физиономията с пестник, Вика заплашително вдигна коляно. Кузя автоматично, като боен робот, прикри с една ръка слабините си, а с лакътя на другата предпази лицето си.

С пронизителен боен кръсък Вика скочи, опънала десния си крак толкова високо, сякаш мислеше да прави шпагат във въздуха. Петата изобщо не закачи приклекналия Кузя — но пък и той дори не успя да се зарадва на това, понеже след като профуча над главата му, петата тутакси се върна и се стовари върху незащитения му тил. Той залитна напред — краката му се омотаха в банския — и рухна на пода. Единственото, което успя да направи, беше, докато пада, да се обърне на една страна — като спънат кон.

А после върху него се стовариха толкова светкавични удари, че дори не успяваше да различи болката от всеки — болката беше огромна, отвсякъде и навсякъде. Някъде встрани пищеше Гога — него пък го обработваше Лиза. Письците му идваха ту отляво, ту отдясно, ту отзад: вероятно защото Кузя се гърчеше и се въртеше на пода, за да се отърве от ритниците на Вика — но не успяваше. От сцепената му вежда течеше кръв и всичко пред очите му беше червено, главата му бучеше, изметнатото му рамо хрущеше отвратително при всяко движение и го пронизваше ужасна болка.

Той хвана лакътя на осакатената си ръка и се надигна на коляно, за да се оттласне от пода, да се изправи и да даде на гадните мръсници достоен отпор. И отникъде го връхлетя босо стъпало — не стъпало, жълтеникав напукан мазол. За миг Кузя го видя в близък план, после зад очите му избухна истински фойерверк и устата му се напълни с кръв.

Чак сега, проснат безпомощно на пода, Кузя разбра, че тия гадни кучки просто ги убиват, и него, и приятеля му, че наистина ще ги убият, ако не ги спрат по някакъв начин. Изтика с език кървавата каша

на строшените си зъби от устата си, изкрещя и успя да стане, протегнал напред здравата си ръка.

Първото, което напипа, след като осъзна, че градушката страшни удари е свършила толкова внезапно, колкото беше започнала, беше парата, гъстата пара. С едното си око я виждаше бяла, с другото — червена... но в парата нямаше никого. Войнствените женски крясъци, огласяли помещението, докато двете кучки ги бяха пребивали, бяха секнали. Ако не се брояха стенанията на Гога и собственото му хрипливо дишане, беше съвсем тихо. Е, и парата съскаше от решетките на тавана, но Кузя изобщо не ѝ обръщаше внимание.

Докуцука до вратата и я натисна със здравето си рамо. Тя не помръдна — отваряше се навътре, а не навън. Нямаше обаче дръжка, Кузя видя само дупки от извадените винтове. Опипа ги и изведнъж му стана още по-страшно, отколкото преди малко, когато оная побъркана мръсница Вика го риташе, все едно е неодушевено чучело.

— Мръсници мръсни — плачливо изсумтя той и блъсна вратата с коляно. — Ама наистина големи мръсници бе!

— К'во им стана бе, брато? Побъркаха ли се?

Кузя се обърна. Гога седеше на пода и облизваше стичащата се от носа му кръв. После изпъшка и стана — и вече се виждаше само долната му половина: останалото изчезна в сгъстяващата се пара. Парата наистина беше прекалено много и прекалено гореща, направо изгаряше дробовете.

— Турска баня, а? — изхриптя Кузя. — На ти сега турска баня с мацки.

— Ей сега ще отворят де — неуверено каза Гога; Кузя вече едва го виждаше в парата. — Иначе живи ще се сварим! Термометърът вече е на седемдесет.

— Какъв термометър? — попита Кузя и се облегна на вратата. И тя беше гореща — все едно не дърво, а нажежено желязо.

— Ами този тука — каза Гога. — Дълъг такъв...

— Колко градуса мери?

— Най-горе пише двеста.

— Водата ври при сто — прошепна Кузя и стисна очи.

— Какво си мърмориш бе?

— Първо ще се спуска термометърът, после ще ни се спукат очите... — Кузя се разкашля и се хвана за гърдите. Другата му ръка

висеше безсилно.

— Ами блъскай по вратата! — възкликна Гога. — Дай да викаме за помощ!

— Кой бе?

— Ами тях.

— Кои тях бе, тъпак с тъпак! — Кузя клекна: до пода беше мъничко по-хладно. — Не загрея ли, че всичко това е нагласено?

— Но Миня обеща...

— Ти да не би да си изпълняваш обещанията?

— Е, къде ме слагаш мене! — възмути се Гога. — Мене никой не ме брой за слива. А Миня е шеф. Трябва да си държи на думата.

Унилият смях на Кузя размърда млечнобялата пара пред очите му.

— А бе, брато, той затова е шеф — понеже лъже и маже. Не трябваше да му вярваме на този тип. — Блъсна вратата с глава и изстена отчаяно: — Тъпак с тъпак!

— Ти пък да не си много умен! — не го разбра Гога и запълзя към него: вече наистина беше невъзможно да се стои прав в горещата пара.

— Аз съм тъпакът бе — глухо се обади Кузя и се килна на една страна. — Можех да си завърша техникума, да почна работа. А сега жив ме варят. Край, братче.

— Бе сигурно се майтапят — с надежда каза Гога, седна и заблъска с крака по вратата. — Стига с тия номера бе, ей! Отворете! От-во-ре-те!!!

Кузя видя как на почервенелите му рамене се издуват белезникави мехури и си помисли, че и той сигурно е същият. Плю на пода и плюнката засъска.

— Кипи — тихо каза той.

Гога веднага разбра за какво става дума, зави като звяр и хукна из помещението. Грабеше чаршафи, хавлии и рогозки и ги хвърляше нагоре, като че ли можеше да запусти с тях дупките, през които свистеше парата. И крещеше като побъркан:

— Не искам! Не искам!!!

Това беше последното, което Кузя виждаше и чуваше, докато не ослепя и не оглуша от болка. Нажежената пара го изгаряше и отвън, и отвътре и той вече искаше само да умре.

Гога извади късмет — сърцето му отказа и той падна до найлоновия плик, който беше донесъл.

Водата в плика кипя и кипя и накрая пликът се спуска. Ракът остана да лежи в локвичката вода — на цвят беше същият като двамата живи сварени мъже.

ГЛАВА 11

ВЛАСТ И СЛАСТ

Красавицата с пожарникарски шлем и широко червено яке излезе най-издръжливата. Останалите пет не бяха проблем, обаче тази, шестата, се опъваше, щом се стигнеше до най-интересното.

Играта вървеше добре — Минин имаше добри карти, ту два чифта, после три десетки, малко след това абсолютно непробиваем флош. И мацката — не че се притесняваше особено — заявяваше:

— Ако загубя и сега, ще трябва да събуека нещо...

Точно така го казваше: събуека. И точно това разпалваше Минин повече от всичко.

— Ще съблечеш — мърмореше той, — ще съблечеш, разбира се. И не само нещо, а всичко, до последното парцалче. И после ще ми танцуваш голичка, няма да ми се отървеш ти...

Мацката го гледаше лукаво над вдигнатите пред лицето си карти, въздишаше кокетно, събираше картите и покорно се събличаше. Първо изчезваше лъскавият шлем, след това широкият колан над дрехата, след това самата дреха... ботушките... черното трико... За да остави противничката си и без бельо, трябваше още съвсем мъничко, но всеки път Минин забравяше за всякаква предпазливост и тръгваше с рогата напред — и се оказваше с две десетки срещу две валета например.

— Съжалявам, маукият — смееше му се противничката му. — Май ти е раничко да си играйкаш с какички.

И дрехите ѝ се връщаха по местата си в обратен ред, и всичко почваше отначало: обещаното събуека, събличането, новите раздавания, бавното обличане.

— Нещо май не ти върви днес — невинно каза мацката, сигурно за двайсети път от сутринта.

— Изнервяш ме с твоите номерца! — кресна Минин; едва се съдържаше да не извади шибания диск от компютъра и да го натроши на лъскави парченца, дори със зъби, както като млад дъвчеше чаши — и на бас, но най-често за да покаже, че за него няма нищо невъзможно.

Мацката в монитора продължаваше да му се усмихва безметежно и да заема поред всички пози, зададени ѝ от програмиста. Странно, но Минин, който можеше да си свика когато си ще цял кордебалет от истински, реални хубавици и да ги накара да правят всичко, което му щукне, искаше точно тази, компютърната.

Трябваше на всяка цена да я подчини на властта си. Целият смисъл на живота му беше в това да налага волята си. Да преодолее съпротивата на другия, да съсипе противника си, да го смаже, да го стъпче като боклук. И да продължи, като си остърже обуцата в паважа. Да спре или да заобиколи за него означаваше него да стъпчат. А от това Минин се боеше повече дори отколкото от смъртта. Защото вече го бяха унижавали. А никога досега не беше умирал.

Смъртта винаги беше чужда смърт. Всеки път, когато се сблъскваше с нея, Минин особено силно усещаше, че е жив и че дори може би — казва ли ти някой — е безсмъртен. Точно затова, когато му докладваха, че киевските борчѐта вече са оправени, той слезе долу да се убеди в смъртта им собственолично. Поредните бяха мъртви. Той продължаваше да е жив. Е, как да се откажеш от удоволствието да се порадваш на това?

Но днес още от сутринта всичко беше тръгнало наопаки, направо на ебем страна. Вместо да изпита познатото удовлетворение, когато видя двата сварени трупа — бяха ги извлекли на чаршафи от банята — Минин усети някаква тревога: подпираше го под сърцето, вледеняваше го и се качваше чак към гърлото му; и не можеше да я прогони, все едно е досадна муха.

От отворената врата на турската баня все още лъхаше горещина, парата се измъкваше като облак, вдигаше се към тавана, разстиляше се като мъгла над басейна.

На цвят мъртъвците приличаха на непредпазливи курортисти, лежали целия първи ден от почивката си на слънце. На места кожата им се беше смъкнала, на други беше цялата на мехури. Минин забеляза, че единият труп е с откъртени нокти на едната ръка, и бързо отклони поглед — всъщност го вдигна към останалите присъстващи.

Пожарски, преданият му служител вече от десет години, замислено си пиеше биричката и гледаше безизразно. Лиза и Вика, бившите бездомни курвета, за съвсем кратък срок превърнати в истински дяволици, способни да удушат родните си майки за пет

рубли — стига да имаха майки, разбира се — тихичко обсъждаха какво ще правят довечера. Лиза беше захапала една фиба и си връзваше косата. Вика беше зяпнала като риба и се червеше — червилото ѝ беше в тон със сварените трупове в краката им.

— Завийте ги с нещо тия педали — ядосано каза Минин. — Това да не ви е цирк?

Пожарски се вмъкна в банята и след миг изскочи, като ругаеше жегата — носеше голяма жълта хавлия. Лиза свали чаршафа, с който се беше увила, за да покрие втория труп. Стана още по-лошо, отколкото беше допреди малко. Някаква си карикатура на погребален обред. „Обезобразен грозник и две кискаци се курви. Идиотщина!“ — помисли Минин; и сам не знаеше какво има предвид — живота или смъртта.

И освен това си помисли, че вижда тази компания в пълен, състав за последен път, и стомахът му се сви от болезнено предчувствие. Значи и той стоеше пред тримата за последен път. В чий живот? В неговия ли?

Успя някак да се качи в кабинета си и се заключи, та подчинените му да не забележат срамната му слабост. Докато стигне до клозета, си прехапа палеца до кръв — вече едва се сдържаше. Не отвращението, страхът, от който му се гадеше непоносимо, го накара да повърне в чинията и напълни очите му с лютивии сълзи. Киселият вкус още беше в устата му и Минин си мислеше, че може би няма да се отърве от него чак до смъртта си.

„Е, малко ти остана“ — язвително се обади вътрешният му глас. Усмивката на мацката в монитора стана ехидна, все едно и тя го беше чула.

— Не бързай да се хилиш, мръсницо! — изсъска Минин ѝ посегна към мишката на компютъра. — Ще те науча аз тебе! Всички клякат пред мене, и ти ще клекнеш...

Червеното му като цвекло лице избледня до нежнолюляково, устните му се стегнаха в права черта, която приличаше на белег, мускулите на челюстите му заподскачаха. Реши, че ако успее да съблече противничката си от раз, значи лошите му предчувствия са лъжливи и няма да им обръща внимание. В момента глупавата му победа означаваше за него повече отколкото истинска печалба в казиното.

Телефонът иззвъня в момента на кулминацията: виртуалната красавица танцуваше прилежно, както я е майка родила, а Минин я гледаше, чумереше се и се чудеше защо като си постигнеш целта, тя вече не те вълнува така, както преди.

— Да? — изръмжа той в слушалката и малко ядосано изключи компютъра, който така беше излъгал очакванията му.

— Ало? Евгений...

Беше капитан Журба — познаваше го не само по гласа, но и по запъването след малкото му име — явно направо отвътре му напираше да му заговори на „вие“ и да се обръща към него със собствено и бащино име. Това беше добър признак. Ченгето вече беше започнало да го уважава. Оставаше да го дресира и да се подмилква. Не беше кой знае колко сложно.

До вчера Минин се обръщаше към него с „Вячеслав“. Днес почна пренебрежително:

— А, Славик! Какво има? Само не ми казвай, че пак имаш проблеми. Напоследък си затънал в проблеми като в говна.

По време на тази тирада невидимият капитан сумтеше, но не го прекъсна. Това означаваше, че се е примирил с необходимостта да преглъща горчивите хапове. „Приятен апетит, ченгенце — мислено му пожела Минин. — Още изобщо не си представяш какво съм ти приготвил за десерт!“

— Имам информация — тихо каза Журба, когато разбра, че най-после вече има възможност да се изкаже. — Важна.

Лесно беше да си го представи човек в този момент: как е затулил слушалката с ръка, изгърбил се е и гледа вратата — да не би някой да го изненада, че говори по телефона с боса на престъпна групировка. Минин се ухили.

— Я не ми мънкай и не ми се прави на конспиратор! Вземи си купи клетъчен телефон най-после. Не ти ли плащам достатъчно?

— Не е за по телефона! — бързо отвърна Журба.

В тона му имаше някакви нотки, които изобщо не се поправиха на Минин. Сърдити като че ли.

— Не е за по телефона ли? — повтори той високо. — Е, хубаво. Ела да се видим тогава. Може и да се понапариш в турската баня.

Макар че... — Минин се подсмихна на зловещия подтекст в думите си — макар че е още малко раничко.

— Как така да дойда? — попита объркано Журба.

— Защо, срам те е да се отбиеш при стар приятел ли? — засмя се Минин и после попита сериозно: — Или вече не сме приятели?

Зададе въпросите си така, че Журба да не може да каже нито „да“, нито „не“. И точно така стана. Журба помълча, после каза объркано:

— Не мога точно сега, Евгений. Разбери ме. Няма начин.

Минин беше наясно със затрудненията на придворния си милиционер, но все пак се учуди — малко пресилено:

— Какво значи „няма начин“? Защо да не можеш? Много добре знаеш къде съм по това време на деня. Всичките ви боклуци знаят. — Довършваше събеседника си равнодушно, дори съвсем небрежно. — Освен това разговорите ни, капитан Журба, се записват още от самото начало, така че не ми се прави на света вода ненапита. Страх те е да не си оцапаш ръчичките ли? Та ти вече до лактите си ги оцапал. И да ти кажа ли кога точно? — Въпросът беше пълен с отрова.

— Не! — викна Журба, но се стегна и добави почти едва чуто: — Аз такова... Ще се обадя пак.

— Няма да се обадиш — твърдо каза Минин. — Идваш при мен. Дори не идваш — тичаш при мен. Веднага. — Всяка дума беше тежка като камък. Като буца пръст по капака на ковчега, в който всеки, имал някога работа с бандитите, трябва да погребее надеждите си за независимост.

Журба цъфна след петнайсет минути — след тринайсет и половина, ако трябва да сме точни. Въведе го огромният бодигард, когото Минин държеше специално за такива случаи. Когато влизаха в кабинета му, всички трябваше да се чувстват мънички, жалки и слаби. Ако се съдеше по потиснатия вид на капитана, той се чувстваше точно така. Много приятна метаморфоза.

— Влизай, Славик, сядай. — Сега Минин нарочно се правеше на гостоприемнен домакин. — Ще пийнеш ли нещо? Или ще ми откажеш?

Пак говореше така, че нито да се съгласи човек, нито да му откаже.

— Имам гастрит — измърмори Журба. — Може и язва да е, не знам. Ей тука боли...

Хвана се с ръка за корема и влезе с толкова скована походка, все едно вместо яйца имаше трикилограмова гира. Или пък му бяха натикали в задника лимонадено шише.

Минин изчака капитанът да си нагласи същия този задник в големия мек кожен фотьойл, наведе се към него над стъклената масичка и загрижено предложи:

— Мога да ти намеря много добър лекар, Славик. Човек трябва да си пази здравето. Нали е едно. Като живота.

Облегна се назад и доволно загледа как милиционерът се чуди дали това е заплашителен намек. Тъпо. Естествено, че беше намек. В средите, в които се въртеше Минин, във всяка фраза, дори най-незначителната, се криеше подтекст. Онези, които не можеха да го разчетат, не оцеляваха дълго.

Журба се поусуква малко под изпитателния поглед на събеседника си, смени няколко пози, всяка все по-напрегната, и накрая реши да мине направо по същество.

— Не ми е до доктори сега, Евгений. От Москва се изтресе един от ФСС, не знам защо, обаче се интересува много яко от случая с удавника... С оня... Сурин.

— И? — Очите на Минин станаха стъклени, немигащи.

— И шефът ме командирова към него. Днес го карах на място... там де, разбираш.

— И? — По-заповедно би прозвучал само плясък на бича в ръцете на звероукротител.

Журба продължи забързано:

— И той значи почна да обикаля, и аз не знам какво търсеше, и взе че вдигна нещо и каза: всичко е ясно, ето я уликата.

— Каква улика? Какво нещо?

— Откъде да знам? Костюмарчето си го прибра в чантата, не ми го показа.

— Какво костюмарче? — Минин затропа с пръсти по коляното си с такава скорост, че изглеждаха размазано.

— Така им викат на тия от ФСС — отговори Журба, взрян в подскачащите пръсти.

— Кой им вика така?

— Ами ние, милиционерите.

— Аха, куките значи. Ченгетата. Ушевите. — Минин кимна разбиращо, без да откъсва пронизващия си поглед от неспокойния си събеседник. — Ясно. И какво стана после?

— Ами после тоя столичен задник каза, че щял да остане на плажа чак до вечерта. Бил си свършил работата и можело да се попече. — Журба премина към съскащ шепот. — Там няма жива душа. Съвсем самичък е.

Минин стана, отиде до бюрото и вдигна телефона — бореше се с изкушението веднага да викне „Бърза помощ“. Вълшебната игличка на доктор Охболи — точно това му беше страшно необходимо точно в този момент. Значи предчувствията му не го бяха излъгали. Ставаше нещо кофти, нещо неясно — и следователно много опасно.

Мина по китайския килим с втъканите летящи в кръг жерави и спря зад фотъйола на гостенина си. За да не го изпуска от поглед, Журба трябваше да извърти глава — което пък си е допълнително напрежение за хора, които лъжат или крият нещо. Взрян в подбелените към него очи, Минин попита:

— Уликата, за която е казал чекистът — тя у него ли е?

— Да де, да се таковам в таковата! — оживи се Журба. — В чантата му е. Обаче той носи и оръжие в нея. Точно така каза — арсенал.

— Арсенал — замислено повтори Минин и пак си седна на мястото. — И какво искаш от мен? Да ти намеря нерегистрирано дуелно пищовче? Имам, имам. Имам един токарев, за мои си нужди си го пазех, ама от мен да мине — ще ти го дам.

— За чий ми е твоят токарев?! — възкликна изнервено Журба, забравил за миг, че човек трябва да е предпазлив, когато говори с босовете на света.

Минин присви злобно очи.

— Тогава за к'во ми се изтърси тука?

— Аз?! — Журба чак се задъха от възмущение. — Нали ти ме повика! Можех и по телефона да ти кажа всичко и да... — Насмалко да каже, че трябва й да му платят, но се усети и млъкна. И много правилно.

— Това не е информация. — Минин бавно поклати глава. — Това е нов проблем. Твой впрочем, Славик. Вече те предупредих — не ми създавай проблеми.

Капитанът понечи да се изправи и да се направи на обиден, но Минин чакаше точно това и ревна:

— Седни!

И блъсна ниската стъклена масичка така, че удари Журба в коленете.

— Ох! — възкликна Журба и се стовари на фотьойла. — Ох! — И се изпоти, макар че в стаята беше дори хладно от климатика, и пребледня, дори устните му побеляха.

— Нали ти казах, че трябва да се грижиш за здравето си — назидателно почна Минин. — Казват, че краката ти били чупени и затова ходиш така патраво. Обаче има един начин, Славик... — И внезапно викна: — На тебе говоря бе!

— Какво? — Журбин го погледна страдалчески; държеше ударените си колене. — Какво искаш от мене?

— Аз? — Минин се тупна с пръст по гърдите и поклати глава. — Аз да искам нещо от тебе? Ха! Ти обаче — пръстът му се насочи към събеседника му, — ти зависиш изцяло от мене заедно с всичките лайна, в които си затънал до гуша... Два леша ти висят на врата, гражданино милиционер, не го забравяй. И всичките ти подвизи са заснети. — Минин се усмихна самодоволно. — Десет години трябва без пари да ми бачкаш, за да го откупиш този запис, Славик. Виж, краката ти мога да ги оправя безплатно. Ще кажа да ти ги счупят и да ти ги гипсират после. На обратно. На скакалец ще ми заприличаш, момченце.

И се разсмя високо. Потресен от такова коварство, Журба само го гледаше със смесица от омраза и страх. И за броени секунди под очите му се очертаха тъмни кръгове, все едно не беше мигвал цяла нощ и не се надяваше да мигне и тази.

Минин внезапно спря да се смее и рязко попита:

— Да нямаш никакви възражения?

Журба наведе очи и изсумтя:

— Защо се държиш така? Аз само исках да помогна. Нищо лошо не съм направил.

— Трябваше всичко да е шито-покрито, а какво излезе? — Минин не дочака отговора, понеже и без това го знаеше. — Идваш тук и ми заявяваш, че някакво си столично типче минало по плажа и

веднага намерило улика — а ти и тъпанарите ти сте я пропуснали! И мислеше и пари да ми искаш, а?

Точно това си беше мислил Журба. И сега крушението на светлите му надежди беше толкова болезнено и драматично, все едно скачаш с главата надолу... от четиринайсетия етаж например.

— Добре де, стига — смили се Минин, като видя колко е смачкан фасонът на капитана. — Било каквото било. Само не ми се репчи и всичко ще е тип-топ. Не съм толкова лош все пак, не съм прокурор, нали? Бягай си в управлението, пиши си отчета и не си го туряй на сърце.

— Отчет ли? — Журба го изгледа недоверчиво. — Какъв отчет?

— Че де да знам аз? — Журба махна небрежно с ръка. — За разкритите престъпления, за проведените оперативни мероприятия, за профилактиката на правонарушенията ако щеш. Все ми е тая.

— Ами...

— Твоя проблем ще го решат други. Нали сме екип, трябва да си помагаме. — Минин замълча за миг, после се понамръщи и попита: — Как му е името на твоя любопитен чекист все пак? Не е възпитано да трепеш хора, без дори да им знаеш името, нали?

— Громов. — Журба се напрегна. Беше забравил цялото име на Громов и сега се притесни, че това ще даде нов повод на Минин да се разкрещи й да почне да блъска масички. Стигаше му и първият път, да го такова в таковата!

— Громов. — Минин помляска, все едно пробваше името на вкус, и то като че ли не му хареса много. — Гръм от ясно небе. — Огледа се за пепелника, видя, че е доста далече, така че плю направо на килима и после уморено махна с ръка. — Хайде, бягай, Славик. Свободен си. Ако ми потрябваш, ще те повикам.

Щом остана сам, Минин се обади да извикат Пожарски, а после набра 03 — съжаляваше, че доктор Охболи ще се яви по-късно от верния му ординарец. Единствено морфинът можеше да намали страха, с който му беше все по-трудно и по-трудно да се справя.

Когато се съгласи с предложената му от столичния бос Зубан далавера, Минин изобщо не предполагаше, че нещата ще се усложнят чак толкова. На пръв поглед беше съвсем елементарно: да удавят някакъв тип, да го представят за друг и да се погрижат да не изтече никаква информация за цялата тая работа.

И го направиха в Сочи по простичката причина че Сурин наистина бе дошъл тук, преди да изчезне. Докато Зубан преравяше цяла Оендевия, именно Минин се беше отличил, като му беше подхвърлил правилната насока. Една от бригадите му — контролираше автоборсата — беше забелязала подходящ на описанието мухльо: обикалял и търсел сярна или солна киселина. На момчетата им направи впечатление и необичайната стока, и дебелият портфейл на джуджето. Даже бяха признали на Минин, че мислели да си го пребарат тоя богат Буратино, но той успял да се скатае в тълпата, което не беше чудно, като се имаше предвид дребничкият му ръст.

Зубан се зарадва на получената информация като на най-големия подарък. Спомена, че от избягалия от Москва в Сочи Сурин се интересували някои много сериозни хора, но че най-заинтересованият бил самият той. И с цел да заблуди конкурентите си предложи на Минин да се включи, като направи инсценировката с удавника, дето приличаше на Сурин.

Това беше. Минин не беше посветен в никакви подробности, пък и не държеше да знае повече, отколкото му се полагаше. Колкото по-малко знаеш, толкова по-лесно се живее — ако държиш да живееш, разбира се. В момента обаче това любимо допълнение на Зубан му звучеше наистина заплашително. И парите, които му беше дал, вече не му изглеждаха нито толкова лесно спечелени, нито чак толкова много. Виж, тягостната надвиснала тревога наистина му идваше много. Всъщност беше толкова силна, че Минин твърдо реши да почне сам да си бие инжекциите.

ГЛАВА 12

ВЪРБАТА ВРЪЗВА КРУШИ

— Купуват ли ви картините? — попита Громов.

— Понякога — отговори художникът.

По някакъв начин беше успял да изцапа дори косата си със синя боя и изглеждаше смешно. Приличаше на побелял пънкар, който упорито не желае да се примири с възрастта. Още повече че яркото слънце безмилостно очертаваше многобройните му бръчки.

— И добре ли вървят? — продължи Громов.

Художникът го изгледа изпод вежда, после примижа с другото око, цапна два пъти с четката по платното и отвърна сухо:

— Различно.

Громов пристъпи още една крачка и застана зад гърба му, за да огледа картината по-добре. Морето на нея, кой знае защо, бушуваше. Зелени гребени, през които просветваше невидимото слънце, бели венички пяна. Най-много му харесаха вълните, които се разбиваха в брега. Бяха плътно издути и наистина запенени по краищата.

— Хубава е — призна той. — Обаче защо буря?

— Въпрос на душевно състояние — обясни художникът. — Буря, вятър. И все пак слънцето свети, разбирате ли? В облаците винаги има дупка. Просто трябва да я види човек. Това е най-важното.

— За художниците?

— За всички. Особено в нашите никакви времена.

— Съгласен съм — каза Громов. — Купувам я тази картина. Ще я гледам и ще се уча да виждам слънцето, дето го няма.

— Но тя не е завършена — притесни се художникът. — Даже боите още не са изсъхнали...

— Ще я взема, когато я завършите. Но ще ви платя сега.

Художникът го изгледа недоверчиво.

— Шегувате ли се?

— Много по-рядко, отколкото ми се иска — призна Громов. — В случая обаче съм съвсем сериозен. Две хиляди рубли стигат ли?

— Ако ще си говорим откровенно, такива пейзажи ги давам за хиляда и петстотин — каза художникът и впери очи в пясъка. Личеше, че ще даде картината и за петстотин, ако се попазари човек, и че тъкмо пазарлъкът не е стихията му. Че стихията му е морето, осветено от невидимо слънце дори в най-страшните бури.

Громов се усмихна.

— И аз ще съм откровен с вас. Работата е там, че ви предплащам за една малка услуга.

— Каква по-точно? — Художникът заприлича на чайка, заподозряла, че приближава опасност, и готова във всеки момент да литне. Черните му очи запоблясваха недоверчиво.

— Ще си сгънете статива и ще се махнете оттук — тихо каза Громов. Виждаше как лицето на стареца се променя, докато осъзнава казаното, и също неволно се намръщи.

— Аха — каза художникът саркастично. — Такава била работата значи. Вие сте от ония.

— Кои „ония“? — Громов го гледаше право в очите.

— Дето се навъдиха напоследък. За които няма закон и ред. Ходят, блъскат се, бият... — И без да си прави труда да завинтва капачетата на боите, художникът почна да ги хвърля с цели шепи в кутията, която естествено след това не пожела да се затвори. — Знам ви аз вас... — мърмореше старецът, докато увиваше четките си в напоеното с разтворител парцалче. — Мислех, че тук поне няма кой да се прави на господар на света, ама не! Ту разни простаци с рибешки очи, сега пък вие... Не се ли наситихте вече бе?! Какво ви пречат обикновените хора?

— Вижте. — Громов го хвана за рамото и стисна, когато художникът се опита да отблъсне ръката му. — Аз не ви заповядвам да се махнете оттук. Просто ви моля. Като човек.

— И после още трупове на брега, нали? — ядосано възкликна художникът. И веднага спря, но вече беше късно.

Първата подбуда на Громов беше да го обърне към себе си, да му зададе някои въпроси, на които да го накара да отговори. Но какво ново можеше да му каже този старец, прегърбен и от мисли, и от тежестта на статива? Защо да го измъчва без нужда?

— Погледнете ме в очите — меко каза Громов. — Да ви приличат на рибешки?

Художникът се поколеба, но ръката на рамото му стисна по-силно. Накрая той се обърна неохотно, вдигна поглед и измърмори:

— Не. Вашите са очи на ловец. Вие гледате света така, сякаш непрекъснато се прицелвате в нещо.

Громов се престори, че му е весело.

— От слънцето е — каза той. — Просто ми свети в очите. Та значи — за нови трупове няма какво да се тревожите. Няма да има повече мъртъвци. Обещавам ви.

— Двама бяха — неочаквано каза художникът.

— Мъртъвците ли?

— Младежите, които ме изгониха отук. Отидоха ей там, при скалите, извлякоха удавника на брега и си тръгнаха, все едно не е станало нищо. Единият носеше рак. И се смееше. Най-безгрижно, все едно е дете, което си е намерило играчка.

— Рак — машинално повтори Громов. — Да, знам. Но защо решихте, че това ще ме заинтересува?

Художникът се притесни, зачовърка със сандала си собствената си сянка на чакъла, после отговори с въпрос:

— Не сте тук да се печете, нали?

— Ами... Нека кажем, че не само да се пека.

— Ясно... — Старецът се усмихна тъжно. — Знаете ли, през Великата отечествена бях още съвсем млад, но видях какво ли не. И много добре помня как изглеждаха убитите. Помня и какви стават очите на онези, които се научават да убиват. Така че мене не можете да ме излъжете, младежо. Нито с усмивката си, нито с възпитаните си думи. Само че...

— Само че? — бързо повтори Громов.

— Само че на живота не бива да се гледа като на бойно поле — каза художникът и пак обърна на Громов превития си гръб, канеше се да си тръгне и да го остави сам. — Животът е обикновено поле. Поле, на което расте трева.

— Трева ли? Каква трева?

— Обикновена. Зелена. Онази, която някога ще порасне над всички ни. Помислете за това, като ви остане време. — Подхвърли последните думи през рамо и тръгна, без да каже нищо повече и без да се обърне.

Камъчетата лекичко стържеха под стъпките му — щяха да лежат тук милиони години, преди да станат на земя, на която някога да зазеленее трева.

Дори и най-малките камъчета не искат да изчезнат безследно. Защо хората толкова лесно се примиряват с тази безрадостна перспектива?

Слънцето беше увиснало високо, все едно се чудеше струва ли си да почне да слиза към залеза. На силната светлина всичко изглеждаше неправдоподобно изпъкнало, рязко и отчетливо. Като ярък сън миг преди да почне да се разпада на парчета смътни спомени. Бели облаци, синьо море, далечни зелени планини. Все едно целият свят се състоеше само от тези цветове. И освен това от тишина. Слабият плисък на вълните и крясъците на чайките бяха продължение на тишината.

Громов седеше на края на плажа и небрежно събираше камъчета — плоски, от онези, които правят такива хубави жабки във водата. Но камъчетата си оставаха на брега. Времето на детските игри отдавна беше минало. Очакването на схватката — виж, това вече беше от живота на игрите на големите, на мъжките игри. И Громов чакаше търпеливо. На проснатата му на земята риза вече имаше цяла купчинка камъчета. Беше време да се събират камъни, времето да ги разхвърляш още не беше дошло.

След като художникът си тръгна, Громов се разходи по пустия бряг. Старецът беше прав — за него това беше поредното бойно поле. Но нищо не можеше да промени, а значи нямаше и за какво да съжалява. Всеки си има свое поле в този живот — едни поле за оран, други за бой. Служебен дълг? Громов не обичаше думата „дълг“. Лично той заеми в този живот не взимаше и не дължеше нищо на никого. Просто живееше, както можеше, и се надяваше, че в живота му има някакъв смисъл.

Когато на бензиностанцията капитан Журба извади от джоба си вързаните със зеленото ластиче сторублеви банкноти, Громов разбра, че Лиля не е стигнала до Севастопол. Също както и приятелката ѝ Милена не беше стигнала до брега. Първият му подтик беше да хване Журба за яката, да го дръпне към себе си и да го пониже с очи. И

щеше да го направи, разбира се, като първо му извърти гадната глава на сто и осемдесет градуса, така, че да чуе как му хрущят прешлените. Журба обаче му трябваше жив и Громов не си позволи с нищо да издаде чувствата си. Поне това се беше научил да прави добре за четирийсетте години на живота си. Е, и още някоя и друга годинка над четирийсетте.

Не се съмняваше, че милиционерът убиец вече е докладвал на шефа си как е минало съвместното им пътуване извън града. Не току-така капитанът толкова се беше разбързал, когато чу Громов да казва, че си е свършил работата. Сега, предупреден от машината си за уж намерената загадъчна улика, Хикс Игрекович непременно се беше разтревожил и щеше да предприеме ответен ход. Плажът беше безлюден, нямаше кой да се притече на помощ на Громов, а пък утре той щеше да си замине за Москва с „уликата“ — и какво щеше да стане, а? Значи Хикс Игрекович просто не можеше да чака. Хората му съвсем скоро щяха да цъфнат тук, за да разкрият тайната на Громов — или в краен случай да го погребат заедно с нея.

Точно това чакаше той — ловецът, заложил на един от най-старите начини на лов на света. Мюрето му, натъпкано с лъжлива информация, беше Журба. Тъп и кривокрак като паток, той наистина пасваше на определената му от Громов роля. „Обаче не ти остава много да крякаш, патаран патрав такъв — обеща му наум Громов. — Тревата на гроба ти ще израсте заедно с тревата на гробовете на жертвите ти. А епитафия ще ти е любимата ти тъпотия — да се таковаш в таковата, капитан Журба!“

Громов всъщност и сам не знаеше защо толкова го измъчва смъртта на едно почти непознато момиче. Като си спомняше колко наивно се опитваше да го очарова Лиля, му се искаше да се усмихне. Но когато си спомнеше как бележката, която му беше написала на прощаване, беше станала на пепел, му загорчаваше на душата. Странно чувство — хем да ти е смешно, хем да ти е мъчно. Чувство за загуба. Както когато не си казал довиждане на случаен спътник във влака. Той си слиза на спирката, ти продължаваш — и нещо те гложди отвътре. Какво му беше написала? Поне той да не я излъже, понеже много я били лъгали, да...

Бележката беше на пепел, но думите на Лиля бяха останали. Две късички изречения — изгорени и изгарящи. Нямаше да е лесно да ги

изличи от паметта си.

Громов хвърли поглед към чантата, която беше оставил на трийсетина крачки от себе си. Не беше излъгал Журба — в нея наистина имаше цял малък арсенал. Най-отдолу имаше сгъната анилакова бронирана жилетка, която при нужда можеше да се облече под сако и да не предизвиква ничии подозрителни погледи. Върху нея имаше три осколочни гранати Ф-1 и две РГД-5. Върху тях беше наредено стрелковото оръжие.

Отначало Громов си мислеше да вземе и последния модел калашник, който в опитни ръце можеше да разреже някоя жигула като кислороден балон. Но като си представи как ще се влачи с нещо толкова тежко из курортния град, реши да се ограничи с едно късичко узи, много по-удобно от калашника в близък бой. Сложи му за другарче стария ветеран „Пьотър Макарович“. ПМ не можеше да пробие бронирана жилетка дори от упор, обаче пробиваше без проблеми черепи и беше наистина удобен като стара обувка.

Громов се справяше доста добре и с пистолета, и с узито, въпреки че според него малко дългата дръжка на последното изместваше центъра на тежестта му. Но истинският му любимец, изпробван и вече, така да се каже, стар приятел, беше револверът „Смит и Уесън“. Черен, с къса цев, с изящно извита дръжка и лек спусък, той никога не беше подвеждал стопанина си в критични моменти. Громов отдавна вече не се и надяваше да си намери толкова добър и сигурен приятел-човек.

Външно револверът (модел 1980-а) почти не се беше променил от времената, когато белогвардейците бяха натиквали по един патрон в барабана му, та да играят на безсмислената си „руска рулетка“. Беше измислен и изработен от прагматичните янки, които още от времената на Дивия запад бяха предпочитали да гърмят враговете, а не себе си. Револверът впрочем беше дошъл при Громов от един американец, от ЦРУ при това, който в свободното си от гадничките си задачи време беше страстен колекционер на оръжие и направо му потекоха лигите, като видя модифицирания за усиление патрони модел ПСМ — всъщност тъкмо Громов му го показа. Плосък като прототипа си, този ПСМ стреляше яко като глок. Цялата работа стана по времето на интензивна обмяна на опит между КГБ и ЦРУ, когато сътрудниците и на двете ведомства само дето не се целуваха, като се срещнат, и

демонстрираха лоялността си по всички възможни начини, като умело се преструваха, че не се зъбят едни на други, а само мило се усмихват.

Перестройката тъкмо започваше, групировките никнеха като гъби след дъжд, оръжие се продаваше почти открито, направо по сергиите на пазарите. Та Громов беше тръгнал за лимони — дъщеря му беше болна — и си купи и тоя ПСМ, и естествено изобщо не помисли да го регистрира: лоши времена идваха, времена, в които не можеш се справи с предупредителни изстрели във въздуха, произведени със законния ти пистолет. Впоследствие Громов често си мислеше, че това е една от най-добрите покупки в живота му.

Полученият срещу ПСМ-а американски револвер в родината си се водеше като прочутия 38-и калибър, но в Русия, без да се муси, лапаше и плюеше 11.56-милиметрови патрони. Громов си намираще точно от тях, но с куршуми, които се сплескваха, така че след изваждането им от тялото на практика изобщо не подлежаха на експертиза.

Чужбинското му пушкало имаше два съществени недостатъка: бавното презареждане и механичното вдигане на ударника. Наложил му се да се научи да стреля съвсем точно и пак съвсем точно да преценява обстановката, та деветте патрона в барабана да му стигат при всички случаи. Ударникът пък, както си изяснил след неколкодневни тренировки, можеше да се вдига с лявата ръка, което изобщо не се отразяваше на точността и скоростта на стрелбата — за второто дори помагаше.

„Опитомяването“ на „мистър Смит“, както фамилиарно наричаше Громов револвера си (процавай, Уесън!), му отне около месец. В края на този месец Громов можеше да опразни барабана за седем секунди и половина, да го презареди за четиринайсет и да вкара още девет куршума в центъра на мишената от двайсет метра. При това положение не му беше необходимо да си търси автоматични берети или глокове.

Громов можеше и сега да изпълни този фокус със скоростната стрелба по мишена, но нямаше такова желание — а за изпълнение на желанието, което всъщност имаше, беше още рано. И все пак сивите му очи бяха присвити не само от яркото слънце — търсеха кога ще се появи целта. Трябваше да е скоро.

Точно зад чантата с арсенала му — небрежно хвърлена на земята — минаваше коритото на някаква пресъхнала рекичка. Гладки камъни, две сиво-бели от слънцето паднали дървета, ниски храстчета, които изобщо нямаше да са пречка за някоя по-мощна кола. Громов беше почти сигурен, че типовете, които ще дойдат да го сгащят, ще пристигнат с джип, та да не им се налага да си влачат пушката по плажа.

Нямаше нищо против. Самотен, неподвижен, той седеше до вълните — виждаше се отвсякъде, — не държеше нищо и нищо нямаше и до него, ако не се броеше синята му риза, хвърлена небрежно на пясъка, и купчинката плоски камъчета върху нея. Камъчетата обаче си бяха за детски игрички, а не за жестоките мъжки игри, нали така.

— Следващия път ще те плесна по задника! — ядосано викна Вика, докато спираше с ръка клона, пуснат от приятелката ѝ, която слизаше пред нея по пътеката.

Лиза се засмя весело.

— Тренирай си реакциите, малката! Забрави ли как ни обучаваха? Търчиш презглава надолу и знаеш, че ако паднеш, ще си счупиш врата, а ако не покриеш времето, цяла нощ ще въртиш кръгчета около лагера на патешко ходене.

Вика отби следващия бодлив клон и тъкмо понечи да изругае, когато Лиза изсъска:

— Тихо!

— Той ли е? — прошепна Вика. Ядът ѝ мигом се стопи.

— Не. Тя.

— Коя?

— Змия.

На две крачки пред замръзналата на мястото си Лиза съскаше надигнала главата си змия. Голяма. Беше толкова близо, че младата жена при желание можеше да преброи черните ромбове на лъскавата ѝ сива кожа — но нямаше такова желание.

— Дай да заобиколим — предложи Вика, след като надникна над рамото на приятелката си.

— А, не. Аз не заобикалям. Мене ме заобикалят.

— Ама ще те ухапе!

— Няма. — Лиза бавно започна да се навежда.

Змията грациозно килна глава. Наглед човек можеше да си помисли, че е от страх, но Вика беше сигурна, че се готви да нападне. Ако Лиза посегнеше през невидимата граница...

— Ссссс! — предупреди змията. — Сссссс!

— Стига си я дразнила! — изсъска и Вика.

— Няма ссстига!

Лиза се наведе още мъничко. Езикът на змията трепкаше все по-бързо, все едно влечугото нервно облизваше сухите си устни.

— Недей, Лиза!

— Сспри! Сега ще ѝ видя сссметката!

Вика ахна — змията ѝ ръката на Лиза се стрелнаха едновременно една към друга. След част от секундата влечугото вече се извиваше във въздуха, стиснато точно под главата, мяташе жилавето си тяло и метеше с опашка прахта по пътеката.

— Видя ли? — тържествуващо възкликна Лиза. В гласа ѝ се долавяха пронизителни нотки.

— Хвърли я в храстите и да се махаме — нервно предложи Вика, смъкна си шапката и прокара длан по късата си коса. Беше мокра и лепкава от пот.

— А, не, змиите са много злопаветни — възрази Лиза; любуваше се на плячката си. — Ако я пусна, пак ще излезе на пътеката и ще ухапе някого, сериозно.

— Че тебе какво те интересува?

— Права си, не ме интересува — отвърна Лиза. — Обаче мразя влечугите. Както и жените впрочем.

Разкрачи се за по-голяма стабилност и сграбчи с лявата си ръка змията и за опашката и я вдигна високо. Отстрани изглеждаше, сякаш извива над главата си някакво пране.

— Смъртно опасен номер — заяви Лиза, ухили се, пусна шията на змията, завъртя я за опашката и рязко замахна от долу нагоре с дясната си ръка — един път, втори, трети... десети — светкавично.

Накрая пусна змията в прахта. Тя опита да запълзи, но не можеше, само се гърчеше безпомощно. Вика я погледна — видя, че и главата ѝ е смазана от удар — и потръпна.

— Ти си луда! Защо я уби?

Лиза се усмихна самодоволно.

- Казах ти: мразя змиите.
- И мене ли мразиш?
- Защо? Ти да не си змия?
- Нали каза, че мразиш и жените?
- Е, каква жена си пък ти!

И Лиза пристъпи към приятелката си, хвана я за тила и я придърпа към себе си. Впи се в устните ѝ, после ги раздели с език — целувката ѝ беше толкова напориста, че зъбите им изтракаха. Ако затвореше очи, Вика можеше да си представи, че я целува мъж. Всъщност отначало правеше точно така, но с времето нуждата да се преструва отпадна. И така ѝ беше хубаво.

И двете бяха по бански. Лиза както винаги носеше цял, за да скрива почти мъжката ѝ фигура. Вика беше със зелен бански само от лентички и три парченца плат — и ръката на приятелката ѝ се мушна под онова долу. След секунди Вика изхлипа и омекна, но Лиза я пусна и каза сухо:

— Стига толкова. И без това се забавихме.

И обърса устата си с ръка — съвсем по мъжки.

— Още малко — примоли се Вика, без да отваря очи. — Съвсем мъничко...

— После — отсече Лиза.

И без да чака възраженията на Вика, забърза надолу по пътеката. Приятелката ѝ едва, успяваше да я настигне на омекналите си крака. Всяка усещаше в устата си слюнката на другата, но докато на Лиза това ѝ действаше ободряващо, Вика толкова се беше размекнала, че дори се препъваше.

— Стегни се, парцал с парцал! — сърдито заповяда Лиза. — Чака ни работа. После ще се галим.

Задачата, която им беше възложил Миня, беше проста. Да се правят на безобидни мацки, слезли да се попекаят на безлюдния плаж. Да приспят бдителността на мъжа, когото ще видят там, да му вземат чантата и да я дадат на Пожарски, който ще чака в засада с две борчѐта успешния край на операцията. След това са свободни — продължават мъжете. На шосето над плажа ги чакаше кола, а в базата — прохладна стая и двойно легло, вече застлано с изгладени чаршафи. И Лиза, и Вика искаха час по-скоро да си свършат работата и да се отдадат на ласки. Днес наистина си бяха заслужили почивката.

— Там е — каза Лиза, щом погледна през последните храсти към плажа, и се усмихна. Усмивката ѝ всъщност изобщо не можеше да се нарече усмивка.

— Какво носи в тая чанта? — попита Вика. — Злато ли?

— Мисля, че оръжие.

— Защо я е зарязал така тогава?

— Щото е кретен.

— Не ми прилича на кретен...

На Лиза не ѝ хареса как приятелката ѝ се е вторачила в непознатия.

— Няма значение — да тръгваме. Момчетата вече трябва да са на място. Миня каза да действваме бързо. Много е напушен днеска, така че по-добре да не го ядосваме точно сега.

— Никога не е умно да го ядосва човек.

— А днеска си е направо глупаво — изръмжа Лиза; винаги държеше последната дума да е нейна.

Излезе от храстите и спря, уж оглежда плажа. Вика излезе след нея и почна да върти глава със същото усърдие. Това би трябвало да покаже на непознатия, че гледат дали са си избрали достатъчно закътано местенце.

— Сега се правим, че сме го видели и се колебаем дали да останем тук — тихо каза Лиза. — А, гледа ни вече... Важното е да не стане да си прибере чантата.

— Не става — каза Вика: Лиза вече, беше обърнала гръб на самотния мъж до брега. — Обаче ни гледа.

— Да гледа — злорадо отвърна Лиза. — Казах ти, че е кретен, стопроцентов, без нито една мозъчна гънка. А бе кой им дава оръжие на тия?! Дай да лягаме на плажа.

И тръгна към морето, малко встрани от непознатия, като го поглеждаше с крайчеца на очите си. Той не реагира — освен че само ги погледа още малко, след което извърна глава.

— Тука — каза Лиза, седна и потупа горещия чакъл. — Само внимавай да не си опечеш дупенцето. Предпочитам го сурово, по-апетитно е.

Полежаха малко, без да говорят; очите им проблясваха изпод притворените им клепачи.

Целта им — чантата — беше на трийсетина крачки от тях; мъжът беше на цели петдесет, на самия бряг. След като прецени обстановката, Вика нерешително предложи:

— Дай аз да грабна чантата, а ти ще го спреш. Един ритник в чатала — и край. Няма смисъл да се бавим.

Лиза размаха отрицателно конската си опашка.

— Първо, чантата сигурно е тежка — няма да можеш да тичаш бързо. Второ, я му виж мускулите на тоя тъпанар. — В гласа ѝ прозвуча не точно завист, но нещо много приличащо на нея.

— И какво толкова? — Вика отдавна вече беше огледала оценяващо и широките рамене на непознатия, и тесните му бедра, но се постара гласът ѝ да прозвучи колкото се може по-равнодушно.

— Сто на сто е тренирал бойни изкуства, а и сигурно тича по-бързо от нас. — Лиза се намръщи.

— Тогава какво ще правим?

— Сваляй горницето. Вече всички ходят топлес и по най-претъпканите плажове, да не говорим за тоя пущинак.

— Защо не се съблечеш ти? — язвително попита Вика.

— Щото няма да клъвне на мен — отговори Лиза равнодушно. — Значи отиваш и му искаш огънче. И по-палавко. предложи му да се изкъпете. Щом видиш, че съм взела чантата, изчезваш. Плуваш като риба ѝ тичаш по-бързо от мен. Докато тоя кретен се усети какво става и се измъкне на брега, момчетата ще дойдат. Хайде, тръгвай, не се стягай.

— А, изобщо не се стягам. — Вика изгледа с усмивка широкоплещестия непознат, после уж на шега подхвърли: — Ами ако иска да ме чука? Да му бутна ли?

Лиза вдигна един камък, запрати го далеко в морето и каза сухо:

— Змията забрави ли я? Смятай, че тя извади късмет.

— Ама аз с цел заблуда — лукаво каза Вика.

— И аз — отсече Лиза. Изражението ѝ беше такова, все едно никога не се е усмихвала, дори като малка. Все едно беше ходила все навъсена и беше мислила злото на всички змии и на всички жени. И така и не ѝ е останало време да се научи да се усмихва. — Тръгвай — каза тя, без да гледа Вика. — Върви се кълчоти пред тоя мъжкар, докато е жив. Като го довършат, ще му избода очите.

Лукавостта на Вика изчезна, все едно не я беше имало. Тя седна, повъртя се притеснено, после си свали горницето и погледна колебливо към непознатия. Той все така седеше, равнодушно обърнал гръб на момичетата, чантата му все така беше далече от него.

— Лиза! — прошепна Вика. — Дай да я грабваме и да бягаме!

Беше работа само за броени секунди и много скоро, задъхани и от тичането, и от смях, двете приятелки бяха в безопасност. Вика погледна непознатия, който зяпаше невярващо подир тях, за последно и кой знае защо, си помисли, че праметнатите са те, а не той.

Щом видя двете момичета да слизат на плажа, Громов усети, че нещо се пече. Прекалено често поглеждаха към него — и прекалено наблизко се разположиха, за да са любителки на уединеното печене на слънце.

Едната приличаше на нисичък младеж, облякъл за майтап банския на мама. Къси мускулести крака, яка челюст. Черната опашка на тила ѝ изглеждаше съвсем не на място. Много повече щеше дай отива войнствената шапка с дълга козирка, която беше нахлупила приятелката ѝ. Виж, тя вече без никакво съмнение си беше от женски пол. Но и на нейния корем се очертаваха яки плочки мускули. Да не говорим, че и двете стъпваха по остриите камъчета на плажа съвсем спокойно — ходилата им сигурно бяха загрубели от дълги тренировки.

Громов изчака още няколко минути, за да потвърди подозренията си, и миг преди младата жена с предизвикателния зелен бански — след секунда сигурно вече само долнище — да тръгне към него, равнодушно им обърна гръб. „Хайде де — каза им наум. — Давайте без номера на китайката. Свършвайте си работата и се разкарвайте оттук“.

Чу отдалечаващото се тупкане на краката им зад гърба си и се обърна чак когато двечките вече трябваше да са стигнали пресъхналото корито на рекичката. И точно тогава и точно срещу тях от храсталаците се подаде муцуната на зелен джип с поне сто фара и не знам колко си лъскави хромирани джаджи.

— Добре дошли, господа бандити — изсумтя Громов и се обърна още малко, за да е лице в лице с новоидващите. Не благоволи да стане. Седеше и небрежно ровеше в камъчетата, струпани върху ризата му.

От джипа важно-важно се измъкнаха три борчѐта — явно не изпитваха притеснение да гилат пред хора само по широки къси гащи. „Е — помисли Громов, — то си е удобно да си гилаш по къси гащи, особено ако подухва ветрец. Не се потиш, пък ако нещо случайно ти се спари, можеш да си го почешеш без проблеми, ако решиш, и с две ръце. Човекът е цар на природата все пак, трябва да живее достойно“.

Двете коварни сестрички оставиха откраднатата чанта пред тримата братоци, хвърлиха едновременно по един прощален поглед на Громов и предвидливо се изпариха. Ще рече — бяха се справили успешно със задачата си. Сега идваше редът на борчѐтата. Громов нямаше нищо против.

Едната мутра бръкна в чантата и измъкна узито, измъкна и един пълнител и го щракна похватно на мястото му. После вдигна узито като на филм, с дуло, опряно на дясното си рамо. Май беше гледал доста американски филми тоя тип и все пак беше запомнил как противниците се приближават един към друг — стига Громов да не беше изостанал от живота: за последен път беше гледал един такъв филм преди десетина години, и то само отчасти, докато чакаше на едно летище. Дватама други прищракаха затворите на наглед съвсем леките в ръцете им помпи и се ухилиха синхронно. Много бързаха да се хият. Да бяха извадили първо гранатите от чантата. Това поне можеше да им даде шанс — вярно, съвсем нищожен.

Казаха си нещо, после заедно тръгнаха към Громов, като се разделиха, та да не са лесна цел — сигурно и това го бяха гледали на кино. Онзи с узито вероятно беше шефът на малкия отряд, понеже остана в средата. Едната половина на лицето му бе ужасно обезобразена от изгаряне и от нея се пулеше по чудо оцеляло око без клепачи. Другата половина си беше съвсем обикновена, но дори да си беше цяло, това лице можеше да бъде наречено симпатично единствено от майката на този тип — пък и тя щеше да послъже. Уродливостта, за разлика от красотата, никога не е половинчата.

От дясната страна на кандидата за Фреди Крюгер крачеше едно съвсем младо момче — със запалена цигара, лепната на долната устна, и с небрежно наведена пушка помпа. Ако се съдеше по изписаната на лицето му възбуда, младежът приемаше ставащото за весело приключение. Ако като още по-малък беше бесил котки, а като мъничко по-голям беше изнасилвал петокласнички, сигурно се беше

усмихвал също така победоносно. А може би още не беше бесил нищо и никого и никого не беше изнасилвал. Малък беше все пак — животът тепърва беше пред него.

Най-възрастният от тримата беше навъсен тип с прекалено голяма за тялото глава. Неизвестно дали прекалено отдавна обръсната, или наскоро остригана, по цвят и форма тя приличаше на обрасла с четина баскетболна топка. Този тип всъщност изглеждаше най-агресивен и очевидно беше готов да почне да стреля веднага.

Щом център-нападателят с обгореното лице спря, спътниците му също спряха. На петнайсет метра от Громов. Бяха успели да се разсредоточат по такъв начин, че той виждаше левия и десния на ръба на полезрението си. Но пък те не го интересуваха. Той гледаше само обгорения, право в очите.

— Идваш с нас — каза уродът и мръдна заповедно дулото на узито.

— Това покана ли е? — осведоми се Громов. Още преди малко беше подгънал единия си крак под себе си, а втория беше присвил й се подпираше на коляното му. От това положение можеше най-бързо да скочи на крака.

— Смятай го за покана — милостиво се съгласи кандидатът за Фреди Крюгер.

— Съжалявам, но ще се наложи да откажа — каза Громов най-възпитано.

— Сега ще ти пръсна тиквата! — кресна изведнъж четинестият. В естествени условия вероятно говореше с нормален мъжки глас, но сега го изби на фалцет. Достатъчно писклив, но не и прекалено впечатляващ.

Громов дори не погледна към него — продължаваше да го следи само с крайчеца на окото си. Заплахата от страна на четинестия кресльо беше най-обикновен блъф. Онзи, който ги беше пратил тук тези тримата, искаше първо да си поприказва с Громов — преди окончателно да го лиши от право на глас. Въпреки това обгореният реши да се включи в полза на приятелчето си и каза:

— Внимавай с Вълка. Той е кротко момче, обаче лесно кипва. Щом казва нещо — прави го.

„А, едва ли — помисли Громов. — Като ви гледам, вие само в гръб стреляте. А пък освен че не съм с гръб към вас, иззад гърба ми

слънцето ви свети в очите, за което май след малко ще съжалявате“.

— Тъпо — каза високо и поклати укорително глава. — Това си го кажи на вълченцето или както там му викате.

— К'во искаш ти бе?! — викна Вълка и направо заподскача по плажа. И се озъби почти наистина като вълк.

Громов все така не го удостоверяше с внимание, а гледаше обезобразения водач на тройката.

— Обясни на аверчето си, че е тъпо да се перчи с прякор и да се стриже по затворнически фасон, докато още е на свобода.

Никой, разбира се, не почна да обяснява нищо на никого — гласът на Громов беше ясен и висок и тримата го чуваха идеално. Така че водачът на мутрите си замълча, но пък се включи най-младото бандитче: стискаше оръжието си като пионерче лопатата на ленински съботник.

— На печен ще ни се правиш, а? — викна младежчето. — Не те ли е страх да умреш?

— Честно казано, не знам — усмихна му се Громов. — Досега не ми се е налагало.

— Като ти се наложи, ще е късно — предупреди го обезобразеният; може би след като бе изгубил външната си привлекателност, се бе насочил към философския начин на мислене. — Така че си затваряй плювалника и да тръгваме. — Каза го почти мило. — В твой интерес е.

— В мой ли?! — попита Громов хем учудено, хем с подигравка в гласа. — Е, добре тогава. Само да си облека ризата и съм на вашите услуги...

Дръпна затиснатата си с камъчетата риза и тя за миг скри от тримата дясната му ръка — а когато видяха какво има в нея, те направо зяпнаха, което пък беше най-бездарният начин да използват момента, който им бе предоставен.

Бам! — закъсняло гръмна помпата на Вълка, който най-последно бе загрял какво става. Куршумът пръсна един камък до мястото, където допреди миг беше синята риза, и с писък рикошира в също така синьото небе.

Бум! — отвърна неизвестно откъде появилият се в дясната ръка на непознатия револвер. Бум!

И докато двата крака на Вълка едновременно изпращяха като настъпени съчки, той успя да види, че непознатият вече не е на мястото си и не чака да го гръмнат, а се хвърля успоредно на брега и продължава да стреля! Беше съвсем близо до него вече, на една ръка разстояние, но Вълка нямаше нито желание, нито сили да го хване. Основният му проблем в момента бяха собствените му простреляни колене. Никога досега не беше посягал към тях с такъв трепет, уплашен да не ги изгуби завинаги.

Другите двама бандити се опомниха едновременно и оръжията им реагираха всяко по свой си начин: узито затрака и прати цяло ветрило куршуми в стихналото море значително вляво от целта. В унисон гръмна и втората помпа — глухо като кашлица на туберкулозен посред нощ.

Младокът наистина би се учудил, ако разбереше, че е улучил едно пълно с яйца гнездо на чайка на скалата зад гърба на непознатия. Но нямаше как да го разбере, реши, че не е улучил нищо, и викна плачливо:

— Гръмни го бе, Пожарски! Какво само гледаш?!

В този момент непознатият настъпи пушката на Вълка и стреля към тях — два пъти, като при това сякаш за миг поглаждаше револвера си отгоре с лявата ръка.

— Гръмни го бе! — истерично изкрещя младокът, забравил, че и той държи оръжие и може да стреля.

Вместо обаче да послуша този разумен съвет, Пожарски почти изпразни пълнителя право пред краката си, а после изпусна узито, свлече се върху него и зави:

— Ооооу, краката ми. Краката ми, мамка муууу!!!

Естествено, че бяха неговите крака, нима някой би си помислил, че ще се тръшка толкова за чужди?

Все така с насочен револвер, непознатият приклегна, вдигна изпуснатата от Вълка помпа и небрежно я хвърли през рамо в морето. После тръгна напред. Зад гърба му Вълка се опита да се надигне и да изпълзи встрани, но веднага се свлече и закрещя от болка.

Онзи с изгорялото лице вече беше спрял да вие — само пъшкеше, без да отваря уста, като че ли държеше да не привлича

излишно внимание.

Младокът, чийто прякор впрочем беше Трофим, макар че в момента едва ли си го спомняше, забрави какво се прави първо в такива случаи — оръжието ли хвърляш, или вдигаш ръце, че се предаваш. И го забрави, защото непознатият вече беше насочил вниманието си лично и конкретно към него и на Трофим не му беше ясно кое го плаши повече — дали черното дуло на приближаващия се револвер, или очите над него: толкова светли, че изглеждаха побелели от ярост. Направо хипнотизиран от тях, младокът вдигна ръце, без да пуска пушката помпа, и викна:

— Предавам се! — И дори не забеляза как вследствие на това незначително усилие по голите му крака потекоха горещи струи. — Не стреляй!

Без да откъсва очи от него, непознатият спря до уплашено притихналия шеф на тройката и попита, почти без да мърда устни:

— Още ли искаш да си играеш на войници, а?

— Какво? — нещастно изпъшка младокът. Внезапно беше започнал да недочува, а пък с мислите беше още по-зле. На дясното му рамо беше татуиран трицветен свирепозъбен тигър. Искаше му се да го скрие с длан, обаче и двете му ръце бяха заети — нали беше в стойка „горе ръцете“ и те стискаха помпата. Тя, впрочем, трепереше.

— Попитах още ли искаш да си играеш на войници — повиши глас непознатият.

— Не... — Главата на младока се разтресе. — Не искам...

— Сам ли ще пуснеш пушката, или ще се постреляме още? Може би мечтата ти е да умреш с оръжие в ръка, а?

— Не... Искам да кажа „да“. Само не стреляй.

— Хвърли оръжието тогава — нареди непознатият.

— Къде? Във водата или на земята? — Младокът беше ужасен от перспективата да допусне някаква непоправима грешка, та била тя и мъничка, но съдбоносна. Изобщо не държеше пак да види как черният револвер, гален сякаш любовно от ръката на непознатия, бълва жълти пламъци. Ама съвсем изобщо. Не и точно сега, не и срещу него. Мозъкът му зацикли: „Не сега... Не по мен...“

— По-добре във водата — реши непознатият след кратък размисъл. — Ще можеш ли да я хвърлиш?

Младокът премери с очи петте крачки, които го отделяха от морето, и си помисли, че това си е май наистина голямо разстояние — особено когато не си усещаш ръцете от напрежение и от страх. И въпреки това още първият опит се оказа сполучлив. Помпата се завъртя на забавен кадър във въздуха и плъсна във водата с приклада надолу, почти отвесно. И на младока веднага му олекна — все едно камък му падна от сърцето.

— Кой ви е атаманът? — попита непознатият и кимна към обезобразения, който още потръпваше мълчаливо в краката му. — Тоя ли?

— Да — потвърди младокът и закри татуирания тигър с ръка. Когато беше решил да си направи татуировка, си избра такава, че да изглежда възможно най-печен. Сега желанието му беше диаметрално противоположно.

— Как му викате? Горелия?

— Пожарски — изпъшка раненият.

И надигна глава, но непознатият в същия миг я натисна в чакъла с крак и викна:

— Кротко! Хващаш узито за дулото и бавно, много бавно, го измъкваш изпод себе си.

— Във водата ли да го хвърля? — попита Пожарски, щом изпълни задачата.

— Ще ти дам аз едно „във водата“! Кой ти е дал право да съсипваш чуждо имущество бе? — Непознатият хвана узито за дръжката, цъкна със съжаление с език и неочаквано призна: — Всъщност отначало се канех да ви гръмна всичките. В главите. Обаче обещах на един добър човечец, че днес на брега няма да има трупове. Всъщност... — поклати глава със съмнение — всъщност не знам добре ли направих, че му обещах.

На младока му се доця да се разкреци: „Ама разбира се, че е добре, разбира се“, но скромно си замълча. Просто стоеше, криеше с ръка свирепия тигър на рамото си и си мислеше, че непременно трябва да я махне тая татуировка. И не в студиото, където му я бяха направили, а в някой друг град, възможно по-далече от Сочи, където един Господ знае защо беше дошъл преди половин година. Когато всички ги е страх от тебе, е хубаво, дори приятно да си бандит. В

обратния случай изобщо не е гот обаче. Особено ако си се напикал в гащите.

— Дай сега да се запознаем и с тебе — каза непознатият и втренчи в младока немигащите си очи. — Можеш да си свалиш ръцете... Ти кой си значи?

— Трофим.

— Ммм? Рядко име.

— Всъщност съм Льоша де.

— Аха — сети се непознатият. — Сигурно си Льоша Трофимов. Или си Трофимович по баща?

— Не — призна си младокът със срамежлива усмивка. — Просто прякор. И аз не знам защо ми го лепнаха.

Непознатият изхъмка неодобрително и заключи:

— Кофти. Нали си в бандата — как може да ти е толкова тъп прякорът? Представи си например гробищата, и там сте заровени всичките, един до друг. Под красиви мраморни плочи с трогателни надписи. И изведнъж значи четем: „Тук лежи Трофим, който и сам не знаеше защо му викат така“. Приятно ли ще им е на родителите ти да прочетат това на гроба ти, как мислиш? — И без да дочака отговор, го посъветва: — Ако не искаш да лежиш в гробищата под такава глупава епитафия, отказвай се от тоя занаят, докато е време, и се захващай с нещо свястно. Избор дал Господ. Даже да крадеш карантия на пазара е по-доходно и безопасно, отколкото да си момче за поръчки. Не си ли съгласен?

— С-съгласен съм — заекна Трофим. — Ще се махна. Още сега...

— А, не. Сега вече никъде няма да се махнеш...

След тази зловеща фраза младокът и сам не разбра как се е озовал седнал на чакълестия плаж. Да не беше слънчев удар — все пак слънцето немилостиво напичаше тила му. Но пък вперените в него стоманени очи бяха направо ледени.

— Пуснете ме — примоли се младокът.

Непознатият поклати глава.

— Казах вече: не. Първо, искам да научиш урока, който дадох, за шестица. И второ, и тримата трябва временно да ви изолирам. И как да го направя според теб?

— Как? — попита Трофим без глас, само с пресъхналите си устни.

— Ето така...

Револверът помръдна лекичко, блъвна огън и куршумът счупи едната капачка на обезумелия от страх младеж.

Болката беше ужасна, все едно го пронизваха с нажежен ръжен. Трофим изгуби съзнание, а когато се свести, имаше цели два повода за радост. Първо, все пак беше жив. И второ — светлоокия непознат го нямаше.

ГЛАВА 13

ДЕНЯТ НА МИЛИЦИЯТА ПРОДЪЛЖАВА

Резултатите от краткото интервю, което Громов взе от Пожарски, се оказаха доста оскъдни. Пожарски не знаеше нищо конкретно, въпреки че беше чул за подхвърления удавник и дори косвено бе взел участие в операцията. Тя беше проведена, както можеше да се очаква, от капитан Журба, а заповедите идваха непосредствено от шефа Женя Минин.

Громов изгуби интерес към Пожарски. Беше дошло времето да си поприказва откровено с продажния милиционер Журба и честния бандит Миня. Точно в този ред. Громов и без сведенията на пленника си знаеше къде да търси познатия му вече капитан от сочинската милиция, но все пак ги изслуша благосклонно, също както и подробностите за координатите на Минин.

Вече нямаше повече работа на пустия плаж, така че натовари малкото си багаж, чантата тоест, в джипа на бандитите, изхвърли оттам всичко, което според него беше излишно, и се свърза по мобилния телефон със Сочинското управление на ФСС. Реши да не посвещава колегите си в подробностите — сред тях също можеше да има някой Журба. Просто се представи и каза да дойдат да приберат трима души, налягали в живописни пози край прибоа.

Прибра телефона в чантата, запали джипа и потегли към града. Мощната кола без проблеми излезе на пътя от коритото на рекичката — все пак беше ландроувър, „сухопътен пират“, както си го превеждаше Громов. Скоростен и маневрен — беше си истинско удоволствие да го караш. Още повече че никой от дежурните катаджии по пътя изобщо не направи опит да го спре — за тях джипът явно беше нещо като кораб призрак: виждаш го, но не можеш да го докоснеш. Като в оная поговорка: хем ти се иска, хем не ти стиска.

В града вече се наложи да намали скоростта. Курортистите се мотаеха по улиците безметежно като крави, тръгнаха на водопой. Почти всички лица от женски пол си бяха въобразили, че могат да

припкат като козички, и всяка втора държеше да демонстрира уменията си точно пред джипа.

„Жените могат да се похвалят с грация единствено когато танцуват или играят федербал с мъж, на когото много държат да се харесат — реши Громов в края на изтощителния маршрут из градските улици. — Другите физически упражнения са им противопоказани. При тях всички дни са им тройно критични. «Бягаща по вълните» звучи много поетично, разбира се, обаче ако си представи човек как би изглеждало всъщност, романтиката ще изчезне и ще остане само грубата проза“.

Пред районното се мотаеха двама млади мъже с външност на оперативни работници. Фотографираха Громов с погледи, докато минаваше покрай тях, но не казаха нищо.

Вътре царяха най-различни миризми, нито една от които приятна, задуха и полумрак. По някое време в миналото явно бе имало решение остъклената кабинка на дежурния да се облицова с пластмасова ламперия „орех“, но вносните плоскости очевидно както винаги не бяха стигнали и сега не можеше да се определи какво точно е помещението — дали недовършено, или полуразрушено.

— По какъв въпрос, гражданино? — попита дежурният — старши лейтенант — и вяло прогони една бръмчаща покрай ухото му оса. На бюрото пред него имаше чиния с недоядена диня и купчинка семки от единия край.

— Журба тук ли е? — попита Громов.

— По какъв въпрос, попитах. Следствен ли сте, или засега само заподозрян? — Дежурният посегна с лепкавата си ръка към телефона, но щом видя удостоверението, което му тикнаха под носа, се отказа, набута чинията с динята незнайно къде под бюрото и каза: — Втори етаж, дващсет и четвърта стая. Едната цифра на вратата е паднала, но четворката си стои, така че няма как да сбъркате.

— Няма да сбъркам — каза Громов, преди да тръгне по коридора към стълбището. — Щом видя врата само с една цифричка, веднага ще се сетя, че трябва да почукам на нея. Много хитро сте го измислили с маркировката на следователските кабинети, браво.

Май все пак последва някаква закъсняла реакция, но Громов нямаше ни най-малко желание да я изслушва. И без това едва ли беше по-мъдра от надписите по стените на обществените клозети.

Една млада жена с разкошна синина под лявото око миеше широките стълбища към втория етаж. Сержантът, който наблюдаваше работата ѝ, тъкмо събираше слюнка, та да се изплюе на току-що измитото най-горно стъпало. На площадката на втория етаж двама кавказци с подозрителна външност се препираха шепнешком кой пръв да влезе при следователя. Конфликтът им явно стигаше до кулминация, понеже на Громов му се наложи да ги побутне към стените, за да мине между тях.

Поради жегата вратата на двацет и четвърти кабинет беше отворена. Громов застана на прага и видя кривокракия Журба — беше с гръб към него, приведен над някакъв хилав човечец с килнати на една страна очила.

— Значи така, Юрий Михайлович Рожков — сумтеше Журба. — Сега подписваш протокола и добавяш отдолу собственоръчно: „Прочетох протокола, всичко отразено в него е вярно“. Какво ме гледаш като теле железница бе? Хайде, действай!

— Но все пак трябва да се запозная със съдържанието на този протокол — нерешително възрази мъжът; гледаше няколкото изписани листа, сложени пред него с последния най-отгоре.

— Да се запознаеш? — заплашително попита Журба и се потупа по лявата длан с металната линейка, която държеше небрежно с дясната си ръка.

— Да, да се запозная — потвърди Рожков все така подплашено, но и упорито. — Имам право на това. — И машинално се опита да си оправи очилата, но от докосването му те само се килнаха още повече. Май бяха счупени — а може би му беше счупен носът, помисли Громов.

— Ти да не си въобразяваш, че си в някоя шибана читалня бе, лайно? — изръмжа Журба. — Да не съм те повикал да ми четеш тука? Подписвай!

Очилатият не се предаваше.

— Откъде да знам какво сте написали? — И посегна към протокола. — Няма да се подпиша, без да съм го прочел.

— Не пипай!

Линейката изсвистя и плесна ръката на упорития Рожков — вярно, не с ръба, а с плоската страна. Рожков изпусна протокола и

Громов реши да му се притече на помощ на тоя нещастен очилатко, и без да отлепя рамото си от касата на вратата, се обади:

— Работим значи?

Милиционерът бързо се обърна към него на кривите си крака и на Громов му се стори, че са още по-криви от сутринта.

— Ти ли си? — попита Журба. Очите му приличаха на гълъбови яйца, на които някой на майтап е нарисувал две кръгчета — разширените докрай от изненада зеници.

— Защо, толкова ли съм се променил? — Громов се направи на учуден.

— Е, не де. — Журба успя да се овладее, въпреки че смехът му прозвуча измъчено. — Просто не очаквах да те видя толкова скоро. Нали щеше да...

— Пусни човека — прекъсна го Громов. — Трябва да си поприказваме.

Докато Журба подписваше пропуска на очилаткото, Громов бързо огледа кабинета, в който под прикритие като капитан от милицията работеше помагач на бандитите и убиец на млади жени. Всичко, от една мръсна засъхнала консерва до препълнения с вонящи фасове пепелник, предизвикваше отвращение. Дори слънцето зад немития от години прозорец беше мътно и някак мръсно. Завършващият щрих в цялата картина бяха белезниците: едната гривна беше щракната за тръбата на парното, а другата висеше в очакване на поредната жертва, разкопчана, сякаш отворила уста.

— Не си шокиран, майоре, нали? — попита Журба, щом Рожков излезе, и потри ръце. Чу се неприятно сухо стържене.

— От какво по-точно? — Громов разглеждаше съсредоточено линията, все едно мислеше да мери нещо с нея.

— Ами... — запъна се Журба — от това как се държах с тоя Рожков. Ние си имаме наши си методи, нали разбираш...

— И ние си имаме наши. — Прозвуча наистина много многозначително.

Без да изчака продължение, Журба пристъпи от крак на крак, и двата криви, прокашля се и неизвестно защо каза:

— Та така значи работим.

— Работите? — не повярва Громов.

Журба си помисли, че Громов пак минава на „вие“, и това изобщо не му хареса — помнеше приблизително какво му беше казал майорът за говоренето на „вие“. Но не го помнеше чак съвсем точно, така че потвърди:

— Работим.

Громов се усмихна прохладно.

— Мислех, че си осигурявате алиби. — Наистина говореше на „вие“. — В смисъл, чак до вечерта сте си били в кабинета. И изобщо не знаете къде е столичното майорче. Нали така?

По лицето на Журба избиха тъмни петна.

— Не те разбирам!

— Много добре ме разбрахте. — Громов се намръщи. Все така оглеждаше линияката, за да даде да се разбере, че тя го интересува много повече от жалките увъртания на капитана. — Предадохте ме на бандитите, нали?

Петната по лицето на Журба се сляха в едно — тъмночервено, върху цялата му физиономия.

— Няма да ти мине номерът, майорче! — Почти го изхърка. На челото му се издуха морави вени.

Громов ги огледа, после впери поглед между веждите на милиционера и го посъветва:

— Стига с това ръмжене, капитане. Пазете си гласните струни. И без това не го докарвате като Жеглов-Висоцки, така че не се силете. — Изчака Журба да отвори уста да протестира и повиши глас: — Млък! Успокойте се. Седнете. Ще вземете да ми припаднете на всичкото отгоре...

И бутна Журба по рамото, за да изпълни препоръката му побързо. Столът изскърца немощно, но като по чудо издържа стоварилата се отгоре му тежест.

Ако ръката на Громов не стискаше рамото му точно там, където на официалните празници носеше левия си капитански пагон, Журба едва ли щеше да остане на стола. Направо кипеше от негодувание и също като кипнал чайник, издаваше хъхрецо подсвиркващи звуци и пръскаше плюнки.

— Не ми се прави на тежкар, майорче! аз съм си вкъщи — в моя си град и в моя си кабинет! А ти кой си бе? Не забравяй, че си външен, да те таквам в тако...

— Да „се“ — прекъсна го Громов. — Предупредих ви, нали? Така че външният тук сте вие, не аз.

— Аз ли? — изумено попита Журба.

— Вие! — натърти Громов и пак почна да оглежда линейката. — Вие, гражданинo капитан. И сте тук само за малко. После заминавате.

— Къде да заминавам? — Журба го изгледа неразбиращо.

— За онзи свят, разбира се — отвърна Громов и го изгледа с интерес. — Не разбирате ли какво ви казвам?

— Не.

— Съвсем нищо ли не разбирате?

— Съвсем — твърдо отговори Журба.

— Ммм, значи така. Е, наистина много характерно за един милиционер признание. — Громов се подсмихна. — В такъв случай делото за умствените ви способности се закрива. А как са нещата с нервите ви, капитане?

Журба — предусещаше нова подигравка — стисна зъби и мускулите на челюстите му заподскачаха, все едно се опитваше да сдъвче жила, изненадващо попаднала в пържолата му. Накрая любопитството надделя над предпазливостта и той попита ядосано:

— Какво толкова те интересуват нервите ми?

— Ами виждам, че не са наред — съчувствено каза Громов.

— Много са си ми наред нервите! — възкликна сърдито Журба.

— Сериозно?

— Съвсем. Абсолютно съвсем.

— Аха. Ами защо тогава ви треперят ръцете?

— Изобщо не ми треперят!

— Я ги вдигнете.

— Ето, не... Ох!!!

Линейката проблесна във въздуха и удари капитана по пръстите — с ръба. Косматите пръсти се свиха светкавично като крачета на паяк — и вторият удар попадна право върху кокалчетата.

Когато обезумелият от болка Журба дойде на себе си, видя, че е закопчан със собствените си белезници. Можеше да стигне до чекмеджето на бюрото, където държеше ключа, само ако успееше да откъсне радиатора от стената.

Отвори уста да извика за помощ, но закъсня — получи такъв удар по адамовата ябълка, че гърлото му стана като сламка за коктейл и

от него вече можеше да се изтръгне само пресипнало свистене. В този момент Журба разбра, че предпочита пред него да стои не светлоокият майор, а бандитът Миня, та ако ще пак да го блъска в коленете с масичката.

— Успокоихте ли се вече? — любезно попита Громов, заключи вратата и седна срещу пленника си. — Сега ме слушайте внимателно, гражданино капитан, понеже нещата са много важни. За вас, държа да подчертая. Борчътата, които шефът ви Миня прати да ме довършат, в момента точат сополи — и кръв. Според мен поне единият до утре сутринта ще се спомине скоропостижно. — Громов запали цигара и се взря в страдалчески примигващите очи на събеседника си. — Но вие имате по-различни планове за бъдещето, нали, капитане?

— Имам — изсумтя Журба. Помисли да поизправи достойно рамене, но се отказа: това едва ли щеше да му донесе увереността, която толкова му липсваше точно сега.

Громов го изгледа преценяващо, после каза хладно:

— Няма да почна да ви плаша с това, че трябва да понесете отговорността си за извършените от вас престъпления, и с разни такива глупости. Ще ви уплаша с нещо по-елементарничко. Ето, вижте. — Извади от чантата си една граната, подхвърли я в ръка и продължи доверително: — Ф-1, осколочна. Ще я сложа под стола ви и ще изчакам резултата в коридора, но не пред вратата, нали разбирате. И докато ви събират от балатума с фараши и ви слагат в пликчета, ще споделя с колегите ви, че съм ви намерил в невменяемо състояние. В смисъл — сам сте се закопчали за радиатора, издърпали сте шплента на гранатата и сте настоявали за незабавното изплащане на полагаемото ви се трудово възнаграждение за изминалия месец. Напоследък има доста такива случаи.

— Глупости! — изръмжа Журба, без да откъсва поглед от тъмнозелената граната. — Никой няма да ви повярва.

Громов вдигна вежди.

— И какво от това? Знаете ли, капитане, след като гранатата гръмне под стола ви, тези неща изобщо ще престанат да ви интересуват. — И след многозначителна пауза добави: — Колкото до пълномощията ми, стигат ми да гръмна поне стотина такива като вас. Няма да има дори служебно разследване. Ще ви съберат фрагмент по фрагмент, ще ви съшият, доколкото успеят, ще ви заровят и веднага

след погребението ще забравят за храбрия капитан Журба... Ама вие наистина ли се съмнявате в думите ми?

Зениците на Громов се превърнаха в две миниатюрни черни точици в средата на сините ириси. Очите му изглеждаха нажежени до бяло и Журба, който допреди миг го гледаше умолително, бързо извърна глава.

— Какво искаш... Какво искате от мен?

— Откровеност — каза Громов. — Подробен разказ за всичките ви последни подвизи. Първо — за удавника, който шефът ви е решил да представи за Сурин. — Громов почна да брой на пръсти за по-голяма нагледност. — Второ — Милена. Трето — Лиля. После — всичко, което ви е известно за Миня. Интересуват ме връзките му, обкръжението му, всякакви подробности...

Накрая броенето на пръсти свърши и и петте се свиха в кокалест юмрук, който увисна точно пред носа на Журба.

И като поглеждаше ту юмука, ту гранатата, Журба забързано заговори.

Журба отвори очи. Не можеше да разбере дали е ранна вечер, или късно утро. После му се поиска да разбере защо ли е отпуснал глава на бюрото. И освен това защо главата толкова го цепи — за да успее да я вдигне, се наложи да запъне ръце на плота.

На китката на лявата му ръка още се виждаше розовата подутина от гривната на белезниците — но ръката му беше свободна. Другата приятна изненада бе, че проклетият тип от ФСС се беше разкарал от кабинета — ама много гаден тип, наистина.

Журба му беше разказал всичко, което знаеше. Вече нямаше смисъл да се чуди защо не беше успял да го излъже с нещо правдоподобно и защо не се беше осмелил да викне за помощ, когато по едно време на вратата се почука. Тия „защо“ бяха много и ставаха все повече, но все пак главният въпрос беше „какво“. Какво да прави сега? И трябваше да намери отговора бързо.

— Значи така — измърмори Журба с надеждата, че говоренето на глас ще му помогне в мисленето.

Но не му помогна. От носа му се стече лепкава капка кръв и плъкна на листа, сложен на бюрото му — да, на неговото бюро, на

началника на следствения отдел на Сочинското РУВР. На листа пишеше нещо, а капналата кръв приличаше на восъчен печат.

„ИМАМ ДА ЧЕРПЯ“ — това пишеше.

Е какво означаваше това, моля ви се?! Журба тъпо загледа думите и вместо да стигне до разумно заключение, се опита да си спомни колко пъти го беше ударил светлоокият майор. Спомни си само за веднъж — но пък си го спомни много ярко.

Беше малко след като Журба заяви, че няма какво повече да каже.

— Слаба работа — въздъхна Громов. — Нищо ново не ми казахте, Вячеслав Игнatieвич.

Журба понечи да разпери ръце, за да покаже, че колкото може — толкова, но прикованата му към тръбата на парното ръка възпрепятства този мил жест, така че той каза същото на глас.

— Е, да, наистина толкова, Вячеслав Игнatieвич — отговори малко загадъчно Громов. — Понеже сега ще се наложи да ви убия.

Журба се стресна. Усети, че заплахата е съвсем реална, също като разделената на квадратчета граната в ръката на Громов. И без да откъсва очи от гранатата, прегракнало попита:

— Защо?

— Ами защото, представете си, Вячеслав Игнatieвич, че сте най-обикновено миризливо лайно — обясни му Громов. — Не е трудно, нали? И значи сте лайно, на което естествено не му пука колко гадно смърди и че околните не могат да дишат. Обаче какво им е на тях, а?

Журба се престори, че обмисля думите му, макар всъщност с всички сили да се мъчеше да намери неопровержим контрааргумент. И май го намери.

— Тия мръсници, дето ги довърших, също не бяха цветете за мирисане — изсумтя той. — Не съм ли прав?

Громов го изгледа внимателно и поклати глава.

— Нямаме време за полемки и дискусии, Вячеслав Игнatieвич, изобщо не разчитайте на това. Мога да ви предложа единствено следния вариант: излизаме извън града, давам ви оръжие и заставаме един срещу друг. Нещо като офицерски съд на честта, въпреки че чест вие изобщо нямате. Съгласен ли сте?

Журба се намръщи.

— Не.

— И няма смисъл да ви увещавам?

— Няма — потвърди Журба. Тук, в управлението, все още имаше някакъв шанс, та ако ще би съвсем мъничък. Но да излезе някъде из пущинаците и да се изправи срещу тоя луд майор? В никакъв случай.

Журба потрепери от представата за това — и в същия миг стоплената от ръката на Громов граната го фрасна между веждите. И с това втората му среща със служителя на ФСС приключи...

Журба се попипа по челото и напипа внушителна цицина — доскоро я нямаше там. Да ти сменят способността да мислиш логично и целенасочено с хематом едва ли е най-доброто на света.

Журба заразтрива лепкавото си от кръв чело. Взираше се с празен поглед право напред, докато най-после не видя, че в центъра на полезрението му отдавна се мержелее бутилка неотворена „Перцовка“. Майорът я беше оставил, нямаше кой друг. Значи първо насмалко да му пукне черепа, а после ще му оставя пиене! Имал да черпи, моля ви се! Е, и Журба щеше да го почерпи, обаче не с водка...

Вбесеният Журба реши изобщо да не посяга към бутилката, обаче и главата, и махмурлукът настояваха за своето. Може би само едно компресче... и една глътчица, преди да стане...

Журба посегна към перваза на прозореца, взе мръсната си чаша, надигна се, усети, че дрехата му се е закачила за стола, и се обърна...

Гранатата, която се беше надявал никога да не види пак толкова отблизо, беше овързана за седалката с лепенка. А от колана му, отзад на кръста, висеше жичка и на края на жичката се полюшваше метална халкичка. „Като опашчица — помисли Журба, все едно гледаше всичко отстрани. — Що за тъпи шегички?“

И нямаше време за повече мисли — гранатата се взриви на практика под него и го вдигна на метър и половина във въздуха, преди да разпльока парчетата му по стените и да изхвърли част от тях през пръснатия прозорец.

Впоследствие експертите цъкаха с език и се чудеха на този толкова екстравагантен начин да се самоубиеш. Журба беше погребан в скъп затворен ковчег — въпреки че всичко, което беше останало от него, спокойно можеше да се събере в най-обикновено кошче за боклук.

ГЛАВА 14

КАК СЕ УРЕЖДАТ ПРОБЛЕМИТЕ

Искрящият, пълен с невероятни цветове, вълшебни звуци и абсолютно неописуеми усещания свят се срина за по-малко от час, избледня и се сви до квадратурата на кабинета. Във вече изчезналия свят на алкалоидния бог Морфей Минин беше възторжен и лек като пухче. А в този, сивия и плоския, сътворен неизвестно от кого и неизвестно защо, му ставаше все по-страшно и по-гадно. Наслаждаваш си се на триизмерни изображения и на стереофонични звуци — и изведнъж те будят и ти показват черно-бели филми, въпреки че изобщо не искаш да ги гледаш. Адски гадно.

Минин се надигна тежко от дивана и изгледа с омраза звънящия мобифон: имаше няколко и редовно ги изключваше, но този — никога. Беше му го дал Зубан с предупреждението, че трябва да имат връзка по всяко време — когато Минин беше такъв идиот, че се съгласи да му свърши работа, без да подозира, че основната печалба от нея ще са само неприятности.

— Да — прегракнало каза Минин.

Зубан беше естествено, кой друг да се обади по този телефон. След „коронясването“ си преди година в Ташкент Зубан имаше право да търси Минин по всяко време и навсякъде — и посред нощ да го събуди, и да го вдигне от клозета, ако реши, че се налага. И Минин — дори да не си беше обърсал задника още — беше длъжен да говори мило и с уважение.

— Много се радвам да те чуя, Зубан — каза сега Миния и дори се усмихна, макар че нямаше кой да види усмивката му и да я оцени.

Събеседникът му не изказа ответна радост. Вместо това като за начало се заоплакваше колко трудно било напоследък, повъздиша, че няма вече единство в криминалните среди като навремето, попита как е хавата в Сочи.

— Някой да те притиска? — попита уж между другото. — Да ти трябва съвет? Или помощ?

— Не, благодаря — отвърна Минин с достойнство. — Сам си решавам проблемите. И навреме. В момента нямам никакви проблеми.

— Браво, браво — одобри Зубан. — Ти си модерен пич, енергичен, вървиш в крак с времето, току-виж си станал честен бизнесмен скоро... — Последва многозначителна пауза, след което разговорът кривна в съвсем неочаквана посока. — Аз обаче съм от старото поколение и си имам проблеми, да... — И въздъхна тъжно.

Минин уж знаеше любимата шегичка на Зубан — че колкото по-малко знаеш, толкова по-лесно мрещ, обаче въпреки това клъвна. Е, друго си е да ти се оплаква някой от големите шефове като на пръв приятел, нали. И Минин попита автоматично:

— Какви проблеми?

И щом го каза, изстина. Долепеният до ухото му телефон обаче се позасмя доволно:

— Ами различни. Първо, касата е празна, никой не внася... Ти си сменяш колите през ден, а аз си чукам главата откъде да намеря средства например. Много пари трябва, приятелю — и за приборите, и за адвокатите, и за други някои неща. — Зубан говореше бавно, тъчеше фразите си като паяжина, в която като нищо можеш да се оплетеш, особено ако си от любопитковците. — Така че ме разбираш, Миня, не си вчерашен, лежал си, знаеш как е. И законите и правилата знаеш...

Минин премести телефона в другата си ръка, все едно апаратчето го опари. Щом някой почне да ти дрънка за закони и правила, много внимавай и си пази задника. Като се проклрнаше, че толкова необмислено е задал едно съвсем простичко въпросче, повлякло подир себе си толкова обстойни разсъждения, Минин се опита да смени темата.

— Да ти кажа — почна той, — бизнесът ми е само така, за очи. Едва свързвам двата края, дето се вика.

В гласа от другата страна прозвучаха метални нотки.

— Ти ме попита, не аз, а сега ме прекъсваш. Не бива така, Миня. Чукал съм гниди по лагерите доста повечко от тебе. Ако изсипем в Сочи всичките лайна, дето съм ги изсрал там, никой няма и да помисли да се къпе при вас, нали ме разбираш.

Минин понечи да преглътне, но не успя. Гърлото му беше съвсем пресъхнало.

— Разбирам те, Зубан — успя да каже най-последно. — Извинявай, ако нещо...

— Е, стига де, нали сме приятелчета — добродушно отвърна Зубан. — Казал си някоя тъпотия — все едно не съм я чул. Пък и нали сме склеротици ние старците...

И тишина. Дълга. Опасна.

Ако Зубан затвореше, значи се беше обидил. След няколко секунди обаче — секунди, през които Минин напрегнато слушаше всяко припукване по връзката — Зубан почна пак:

— Значи проблемът, за който ти споменах, ще се реши веднага щом ми намерите Аркаша Сурин. Може да е джудже, обаче в момента е по-важен и от олигарх. На тебе разчитам, Миня. Намираш ми Сурин и ти се плаща. Добре ти се плаща. Ако не го намериш...

Фразата остана недовършена, но от това на Минин не му олекна. Той, дете толкова го биваше да се оправя във всякакви ситуации, да се издъни като последен тъпанар! Да разчитат на тебе гъделичкаше самолюбието, разбира се. От друга страна, означаваше, че той е отговорен за всичко и че ще му търсят сметка.

Минин внимателно избърса длан — внезапно ръцете му се бяха изпотили — в дивана, премести станалия хлъзгав като сапунче телефон от ръка в ръка и плахо пробва да се справи със ситуацията:

— Знаеш, че много те уважавам, Зубан. Ще направя всичко възможно. И...

— А, не, тия номера няма да минат! — прекъсна го Зубан; гласът му беше половин октава по-висок. — Ако в началото беше отказал мангизите и беше казал, че ще ми помогнеш като на приятел, сега можеше да ми плямпаш за „всичко възможно“. Взе ги обаче и сега отговаряш с главата си. Нали така? — И без да дочака отговор, Зубан продължи вече заплашително: — Нали така, попитах?

— Ами... така — трябваше да признае Миня. Да отрече щеше да означава да признае, че не може да му се вярва. А за всеки, който си беше изградил име и авторитет, беше по-добре да се самоубие, вместо да чака, докато дойдат да го довършат било с гарота, било с нож.

— Значи разбрахме се — доволно каза Зубан; всъщност направо го измърка — като котарак, който вече си е поиграл с хванатото мишле и е готов да го излапа, обаче засега просто го мързи. — Ти си свястно момче, Миня, винаги съм го знаел, може да ти се вярва. —

Издевателството в тона му беше съвсем лекичко, но достатъчно, за да го долови човек с трениран слух. — Сега давай по същество. Как е хавата там?

Минин изгледа телефона с омраза. Помъчи се да не издава чувствата си, но за миг гласът му все пак трепна.

— Засега нищо ново. Търсим Сурин по цялото крайбрежие, обаче той се е скатал, педалът му с педал, и не са го мяркали никъде.

— Няма и да го мернат. Да не мислиш, че е дошъл при вас да обикаля баровете и да порка шампанско с курветините? — Зубан изхъмка презрително. — Дълбоко ще ровите, под дърво и камък ще търсите, разбра ли ме? А ти?

— Аз... — почна Минин, все едно щеше да тръгне да се оправдава, но събеседникът му го прекъсна и доуточни въпроса си:

— Ти, питам, какви ги вършиш? Какъв е тоя костюмар, дето ти се вре в работата? Интересувал се от удавника, както ми казаха...

Миня знаеше, че няма смисъл да пита кой му е казал — Зубан винаги знаеше всичко. А и да не знаеше, се правеше, че знае. Минин изобщо нямаше желание да проверява до каква степен е осведомен за случая.

— Казва се Громов — отвърна той. — Няма проблем. Вече пратих да се оправят с него...

И си погледна часовника и насмалко да се задави. За изминалото време хората му вече трябваше три пъти да са се оправили с Громов и отдавна да са се върнали. Зубан, сякаш усетил неизречената му тревога, замислено попита:

— Громов, казваш?

— Громов. Щом го докарат, веднага ще ти звънна...

— Не е необходимо — студено, каза Зубан. — Громов си е твой проблем, изобщо не ме интересува. Рови около тебе — значи ти му помогни да си изрови по-дълбочко гробче. И после го затрупай и го утъпчи хубавичко.

— Ще се оправя — каза Минин, но не съвсем убедително дори за самия себе си.

— А продължи Зубан надменно, — още нещо. Казаха ми, че си бил сложил някакви тъпащи да киризят Любаня, от цял километър си личало какви са. Тя е гаджето на Сурин бе, тя ни е примамката. Той трябва да клъвне, а не да се подплаши и да изчезне изобщо, нали

затова ти я пратих. Тя ти е единственият шанс, не го ли разбираш? Да, много добре ме чу — единственият ти шанс, Миня. Твоят, не моят или нашият.

Минин направи гримаса, все едно го боли зъб, и попита:

— И какво, да я оставя без наблюдение ли?

— В наше време човек и говното си не оставя без наблюдение — изсумтя Зубан. — Ще й сложиш такива хора, че да не се набиват на очи и да си разбират от работата. Имаш ли подходящи?

— Имам — потвърди Минин. — Две момичета, много са печени. Могат да те разфасоват с голи ръце. Железни са.

— Значи да се разхождат с Любаня, все едно са й първи приятелки. Кола няма да им даваш — за мацките е полезно да гилат пеша. Да обикалят из тарапаната, ще спят на плажа — поред. Ще им дадеш по някое хапче и цяла седмица ще са кукуряк. А дотогава или Сурин ще се покаже, или някои хора ще изчезнат. — Зубан въздъхна тъжно. — Не е необходимо да уточнявам кои, нали?

— Не е — каза Минин сърдито: за пръв път през целия разговор. Зубан помълча, после пак въздъхна.

— Е, щом не искаш — няма. Това значи исках да ти кажа. Успех!

И телефонът ехидно млъкна. Минин едва се сдържа да не го фрасне в стената, скочи и буквално се замята из стаята. Полите на халата — беше го облякъл, за да се отпусне, докато дойде чаканата вест от Пожарски — се вееха след него и той приличаше на огромна подплашена птица.

Накрая успя да се овладее. Преди обаче да повика някой от хората си, които чакаха пред вратата, извади от чекмеджето на бюрото си едно бръснарско ножче „Уилсън“, разви го, лапна го и чак тогава кресна:

— Ей, заспахте ли там бе?

Будният се оказа якият кретен с плоския тил, който сутринта го беше докарал до базата. Провря глава през вратата и попита:

— Викате ли ме, шефе?

— Целият ми влез, целият — нареди Минин, премести ножчето от едната си буза под другата и изръмжа: — Пожарски къде го?

Бодигардът се смръщи виновно.

— Ми, шефе, такова... Няма го.

— И не се е обаждал?

— Ама телефоните...

Минин си спомни, че ги беше изключил, и от яд прехапа устна, сдъвка я настървено, все едно беше чужда, и продължи разпита:

— А Лизка и Вика?

— А, те дойдоха — облекчено отвърна бодигардът. — Казаха, че всичко било наред.

— На кого казаха? — Минин присви очи като цепки. — На тебе ли бе? Ти ли стана шеф вече, а? — Хлъзгавото от слюнката му ножче се лепна на езика му, но изобщо не му пречеше да говори. Въпрос на тренировки.

— Ами вие такава... спяхте де. — Бодигардът наведе очи към земята.

— Защо не ме събуди? — Минин старателно облиза устни, трябваше да са мокри.

— Не можах. — Бодигардът подсмръкна, все така без да го поглежда.

„Вече знае за морфина — помисли Минин. — Значи за един ден са ме изпортили даже на тоя зелен новак. Утре ще вземат да издрънкат как викам «Бърза помощ» на Зубан или на някой друг, дето не му е работа. На никого не може да се разчита вече. Твари мръсни!“

— Ела насам — нареди Минин. Очите му станаха някак сънени, неподвижни, като на гущер, който дебне муха.

Бодигардът пристъпи напред и вдигна въпросително вежди...

И в едната се заби изплютото от Минин бръснарско ножче!

— Не го пипай! — кресна Минин, когато младият мъж вдигна машинално ръка към лицето си. — Така ще ходиш до утре. Не — чак до вдругиден!

— Ама защо, шефе? — Тънка ивичка кръв се стече по лицето на недоумяващия бодигард, все едно някой го беше съшил с червен конец от две половинки, малко криво при това.

Минин се усмихна удовлетворено.

— Щото така казвам. Защо, сърдиш ли се?

— Е, не е много приятно — призна бодигардът и пак посегна към щръкналото от веждата му ножче, но се усети навреме и отпусна ръка.

— Няма приятно неприятно — обясни му Минин. — Късмет извади, момче, трябва да се радваш. Окото ти целех, не веждата.

И като изгони бодигарда, който след тези думи изглеждаше леко замаян, почти като сомнамбул всъщност, нареди незабавно да му се явят Лиза и Вика. След кратък разговор — момичетата само мигаха на парцали — изгони и тях, грабна телефона и го стисна като удавник сламка.

През следващите деветдесет минути се обади поне на двайсет места. Ако знаеше колко е близо през тези минути до първия си инфаркт на миокарда, току-виж се капичнал веднага, без да чака определения му от съдбата час.

Журба го нямаше нито на работа, нито вкъщи. Пожарски с двете мутри също беше изчезнал вдън земя. За сметка на това пък с техния джип се разкарваше някакъв неизвестен тип, който по описание приличаше на същия онзи Громов, заради когото Минин можеше да си има неприятности с шефовете на престъпния свят.

Миня въздъхна облекчено едва когато един от осведомителите му лаконично му докладва, че въпросният Олег Николаевич Громов, пристигнал предния ден от Москва, продължава да е отседнал в хотел „Бриз“ и явно не мисли да си заминава скоро, дори не е поръчвал билет за връщане.

Уфф! Минин се свлече на стола и задиша като риба на сухо — въздухът май беше станал значително повече, отколкото допреди миг.

Предпоследното му обаждане беше до Поти, където живееше един известен грузинец — грузинец само наполовина впрочем. Викаха му Джуга и се беше специализирал в изпълнението на спешни поръчки по отстраняването на неслучайни хора.

И чак когато повика Джуга в Сочи, Минин с чувство за добре изпълнен дълг позволи на треперещия си пръст да извлече от клавишите на телефона две завършващи цялата симфония малко пискливи ноти: фа (0) и си бемол (3).

Доста жалка кода, наистина.

ГЛАВА 15

ЧОВЕКЪТ ОТНИКЪДЕ

След като приключи разговора със Сочи, Зубан подаде телефона на единствения си, безмълвен като сянка слушател и каза:

— Сложи го да се зарежда, Толик.

Толик мълчаливо взе телефона и го включи да се зарежда. Зубан обичаше да гледа точните, дори прецизни движения на помощника си. Нито едно излишно движение в добре пресметнатите му жестове, но и нито едно липсващо. И пръста си не мърдаше току-така, но ако посегнеше към нещо, го хващаше точно както трябва. В идеалния вариант един добре програмиран робот би се справял със задачите си може би мъничко по-добре, но такива работи имаше само по филмите. В живота се налагаше човек да използва помощници от плът и кръв, а Толик беше най-добрият от всичките десни ръце на Зубан досега.

Беше се появил отникъде. Не пожела да си каже дори фамилното име. Толик, така каза, наричайте ме просто Толик. Единственото, което се знаеше за него със сигурност, беше, че до неотдавна е служил в регионалното управление на ФСС в Курганск. Тъкмо шефът на тамошната престъпна групировка го беше лансирал пред Зубан. Толик се бил забъркал в нещо противозаконно и за да не пострада от последствията, подал молба за напускане. Нищо странно нямаше, че след тази случка си бе потърсил работа възможно по-настрани от дотогавашното си ведомство. Защо точно в престъпния свят, Толик не обясняваше — всъщност и иначе беше много мълчалив. Виж, изпълнителен — да. Вероятно беше убеден, че това е напълно достатъчно.

Отначало Зубан се отнасяше към него със съвсем разбираемо недоверие. Пусна го в две гадни каши и накрая му направи съвсем сериозна проверка. По време на проверката всъщност Толик трябваше благополучно да се прости с живота си, та на цялата тази история да се сложи точка — ако Зубан покажеше, че се съмнява в препоръките на

курганския авторитет, той щеше да се обиди, а пък смъртта на Толик не засягаше никого освен самия него.

Толик направи практически невъзможното — оцеля. И в последвалия си разговор със Зубан открито предложи занаят да го използват по предназначение. Умеел да убива професионално и професионално да събира информация. Килъри Зубан си имаше предостатъчно, но с истински специалисти по проследяване и подслушване не бе разполагал никога — с тези неща се занимаваха купени хора под пагон.

Съмненията му се стопиха окончателно, когато Толик му изложи замисъла си. Предлагаше да почнат да пасат служители в Центробанк — от средното звено. Не от висшия ешелон — тях ги охраняват така, че няма смисъл да си пъха човек носа при тях. Да се занимаваш с онези долу пък не носи нищо, дори се излага човек. Виж, началниците на отдели били идеалната цел, така каза Толик. Именно те вършат черната работа за шефовете, като всеки отговаря само за своя мъничък участък, без да знае с какво точно се занимават другите. Ако обаче цялата информация се обедини...

Зубан се замисли. През Центробанк годишно минаваха такива колосални суми, че да щипнеш само мъничко от тях човек, дори само веднъж, можеше спокойно да почне да се занимава със съвсем законен бизнес — доколкото в Русия изобщо имаше законен бизнес, разбира се. На следващия ден одобри идеята на Толик и работата почна.

Ако някой специалист от отдавна закритото Второ главно управление на КГБ на СССР можеше да види апаратурата, с която скоро се обзаведе Толик, щеше с тъга да си помисли, че е пропилял най-добрите години от живота си напразно, затънал в невежество при това. Отначало, когато влизаше в специално оборудвания апартамент с изглед към Центробанк, Зубан изобщо не можеше да повярва, че всичките тия компютри, скенери, магнетофони и прочее ултрасъвременни джунджурии струват повече от всичките партиди оръжие и наркотици, които беше продал миналата година.

Когато Толик му показва в шепата си някакви си мънички нещица и каза, че всяко такова „бръмбарче“ действало в радиус километър и половина и струвало дващест хиляди в зелено, Зубан направо щеше да получи инфаркт, така че предпочете изобщо да не пита, за цената на стационарния ретранслатор, който улавяше и усилваше сигналите:

предпочете да си пази здравето и нервните клетки, които, както е известно, също като хвърлените на вятъра пари, не се възстановяват никога. Попита Толик само дали разбира какво го чака, ако всичките тия огромни суми не само не донесат печалба, но и не се възстановят. „Естествено“ — весело отговори Толик и почна да му обяснява принципа на действие на едно японско микропредавателче, което реагираше само на ясно произнесени човешки фрази. Приличаше на топлийка с матовочерна главичка и Толик мислел да я бодне под ревера на един от служителите в Центробанк — и струваше 16 000 долара. Без да каже нищо, Зубан се обърна и излезе, като мислено отпусна на Толик още месец живот — точно месец. Колкото до смъртта му, имаше толкова варианти, че засега не искаше да се спира конкретно на нито един.

След седмица Толик му докладва, че е почнал разработката на най-перспективния кадър на Центробанк, някой си Аркадий Викторович Сурин, началник на информационно техническия отдел. След още една седмица Зубан вече и сам не вадеше цигарата от устата си, а от ухото си — поролоновата слушалка „Филипс“. Нощем Сурин се обаждаше в най-различни банки по света — канеше се да прехвърли в сметките им такива умопомрачителни суми, че на Зубан му се завиваше свят, като се опитваше да си ги представи в банкноти. А когато си мислеше как някакво си нещастно типче може да гушне само за един час толкова пари, колкото той, лидерът на една наистина мощна групировка, не е и сънувал, се чувстваше направо излъган.

Дори се пристрасти към новините по телевизията — гледаше внимателно кои личности се появяват на екрана и се мъчеше да разбере какво не му достига, за да постигне същото монументално положение на руската сцена. Воля? Жестокост? Коварство? Имаше ги в излишък тези качества, както и много други. Просто навремето беше прекалено далеч от държавните ясли, около които се бяха отърквали всичките тия типове. Един вагон оръжие тук, едно тирче опиум там... Всичко това бяха детски играчки в сравнение с истинския размах, който бе видял след по-близкото си запознанство с тайните на Центробанк и с милиардите, които се въртяха там, подчинени единствено на собствените си закони.

За кредитния транс на МВФ претендираха десетина души — човек можеше да ги види по телевизията по всяко време на

денонощието. Сега към тях се присъедини и Зубан — вярно, че се виждаше най-вече в огледалото. Джуджето Сурин обаче ги прекара всичките.

Номерът с излязлата от строя компютърна мрежа на Центробанк беше абсолютно неочакван и за Зубан, и за Толик. Точният час на превеждането на транша им беше неизвестен и когато вече готовият за операцията Сурин излезе в отпуска, те също се отпуснаха — решиха, че техният човек иска да си почине преди решителния момент.

Толик научи за катастрофата всъщност случайно; докато подслушваше просто между другото някои от важните клечки в Центробанк. Веднага изтърча при Зубан със записите. Шефът отначало не се притесни кой знае колко — нали знаеха кои са седемнайсетте банки, с които се беше договорил Сурин. Толик обаче тъжно поклати глава. И Зубан за пръв път чу думата „парола“ в това ѝ значение — Толик я каза с неподправено отчаяние.

1 200 000 000 долара бяха разхвърляни из целия свят и всяка открита от Сурин сметка си имаше специален код, без който никой не можеше да проникне в нея — тая работа не ставаше с взлом. Единствено самият Сурин, въвел паролите в създадената лично от него компютърна програма, имаше достъп до откраднатия милиард. Но беше изчезнал! И сега можеха да приберат джакпота от МВФ само ако хванеха Сурин, при това така, че хитрото му мозъче да си остане цяло-целеничко.

Зубан беше съвсем наясно, че не само той търси изчезналия беглец, така че бързо-бързо фалшифицира смъртта му и уреди намирането на удавника в Сочи, където неизвестно за чий хуй живият и здрав Сурин беше обикалял автоборсата да си търси киселина. Отначало мислеше да прати там свои хора, няколко групи при това, но Толик с основание отбеляза, че със задачата най-добре ще се справят местните. Така че Зубан възложи задачата на сочинското босче Миня и му оставаше само да се надява, че той ще се оправи. По съвет на Толик бяха убити родителите на Сурин, но това дребно мръсниче изобщо не благоволи да дойде на погребението им или поне след него да се весне да сложи едно букетче на гроба им.

Засега нямаше никаква полза и от любовницата му, която пък пратиха в еднопосочна безсрочна командировка в Сочи. Любаня, както я наричаше Зубан, вече беше бита карта. Нищо не каза дори когато ѝ

биха „серума на истината“ — Толик мърмореше сърдито, докато го отпускаше от неприкосновените си запаси. Шансовете пък че дори да мерне някъде така наречената си „годеница“, Сурин тутакси ще се завтече към нея, бяха абсолютно нищожни. И все пак други шансове май нямаха.

Всичките им усилия не носеха никакъв резултат, всичко се свиваше, милиардът, който Зубан доскоро броеше вече за свой, постепенно се превръщаше в призрачна химера и колкото повече мислеше за всичко това, толкова по-силно му се искаше да крещи и да блъска — и точно затова изглеждаше съсредоточен и невъзмутим като никога.

Ако в този свят се търсеха набити манекени, доста попрехвърлили средната възраст, Зубан щеше да е превъзходен прототип. Винаги с изправени рамене, винаги с безупречен костюм, с очи като стъклени топчета, съвсем немигащи — дори любимото му куче, свирепата кавказка овчарка Дудай, избягваше да го гледа в очите.

Толик обаче издържаше погледа на шефа си без проблеми. И може би точно затова го държеше Зубан — избягваше да доближава до себе си хора, които не смеят да те погледнат в очите.

— Е, какво ще кажеш? — попита той помощника си, въпреки че не се надяваше да чуе нещо ново.

Толик се усмихна и белите му зъби лъснаха.

— Когато тоя въпрос ми го задаваше бившият ми началник, обикновено отвърщах: „Каквото заповядате“.

— Хм. А на мене какво ще отвърнеш?

— На вас мога да ви разкажа една приказка. Интересна е. За героичните вьетнамци.

— Давай — разреши Зубан.

Толик праметна крак връз крак и почна:

— Едно много сръчно вьетнамско момченце, да го наречем условно Пном Пън, много дни майсторило една много красива лодчица от бамбук. И много гордо от творението си, отишло на брега на реката и пуснало лодчицата да плува. — Шоколадовите очи на Толик се натъжиха. — Бързото течение обаче отнесло лодчицата. Пном Пън дълго я гонил, но не могъл да я настигне, паднал и се ударил лошо. А по-надолу на брега си седяло мързеливото момченце Пън Пном. То не можело да прави красиви лодчици, но пък просто посегнало, хванало

лодчицата, която му носела реката, и тя вече си била негова лодчица. Въпросът е кое от двете момченца е по-умното.

— Според теб — бавно каза Зубан — аз съм тъпото виетнамче, което се ударило лошо, така ли?

Толик вече не се усмихваше. Каза съвсем сериозно:

— Не. Но точно сега е моментът да се застане по-надолу по реката.

— Разшифровай — кратко нареди Зубан.

— Елементарно, шефе. Този Громов, дето е цъфнал в Сочи, е специалист — ФСС няма да прати някой смотаняк. В сравнение с него Миня е непрогледнало кутренце. Единакът Громов ще го схруска на закуска, ако се наложи, и тъкмо той ще излезе на дирята на Сурин, а не сочинските поплювковци. Просто не бива да му пречим. По-изгодно за нас е, ако го оставим да ни свърши работата — и после само посягаме към реката... — Толик показва как вдига от въздуха въображаемата лодчица.

Зубан кимна.

— Убеди ме. Прав си, момче. Утре рано има самолети за Сочи, нали?

— И днес има, шефе. — Толик се усмихна горделиво и измъкна от джобчето на ризата си билет. — След час и половина.

— На умен ще ми се правиш, а? — Одобрението и неудоволствието в гласа на Зубан бяха поравно. — Или на самостоятелен?

— Вие ме наехте, значи работя за вас — каза Толик. — Ако наредите да остана тук, ще остана. Ако кажете, че трябва да съм в Сочи, отивам там и правя всичко по силите си.

— И защо досега мълча? За да се чупиш и да гепиш паричките? — Зубан все пак намигна и се насили да се усмихне, от което лицето му заприлича на пукната печена ябълка — обаче прогнила и горчива.

Толик се отпусна в стола в най-непринудената поза, на която беше способен, и отбеляза:

— Ако исках да се чупя, щях да се чупя. Обаче съм тук с вас.

Зубан изсумтя. Столът, който предлагаше на посетителите си, неслучайно беше разположен така, че зад него имаше само гола стена. От дясната му страна имаше шкаф със сбирка дрезденски порцеланови статуетки — Зубан много си ги обичаше, въпреки че не бяха кой знае

колко ценни. Отляво беше барчето, пълно с най-различни бутилки, подарени му от най-различни хора по всевъзможни поводи. И тях обичаше и си ги пазеше. Виж, столът, почти опрян на стената, беше сменян вече много пъти, както и тапетите зад него — отдавна беше наредил винаги да има запасни ролки, понеже пробитият от куршуми стол можеше лесно да се смени, но дупките и кръвта по стената се заличаваха по-трудно. Когато разговорът със събеседника му го изнервяше, Зубан просто посягаше към пистолета в горното чекмедже на бюрото. В момента пръстите на дясната му ръка нервно потропваха по плота... но после тя кротко легна на коляното му, досущ злобно куче, чуло команда „Стой!“.

— Помощ трябва ли ти? — попита Зубан и се надигна от стола си, без да откъсва втренчения си поглед от Толик.

— Ама разбира се, шефе! — засмя се Толик. — Нали трябва да вкарам в самолета оръжие и апаратура. Обадете се да не се заяждат с мен.

— Ще се обадя — каза Зубан, закрачи из стаята, хванал ръце зад гърба си, после внезапно спря пред Толик и рязко попита: — Ти познаваш ли го тоя Громов? От една служба сте все пак, колеги, така да се каже.

— Не бих казал. — Толик пак изключи сияещата си усмивка: тя се появяваше на лицето му със същата лекота, с която и изчезваше. — Вече нямам нищо общо с тях. Изобщо не съм чувал за тоя Громов.

— Добре де, заминавай за Сочи. — Зубан вяло махна с ръка. — Ако можеш, дръж под око тоя тип. И докладвай редовно, да не вземеш да ми се измъкнеш, че...

— Няма измъкване от вас! — възкликна Толик уж отчаяно и безпомощно разпери ръце.

Дръзката му шегичка не остана без отговор.

— Именно — рязко каза Зубан. — Няма.

После продължи вече по въпроса:

— Ти си сериозен човек, ще ти трябва кола, и хора, в чужд град ще си все пак. — Взе една статуетка — голо момченце, тайнствено вдигнало пръстче пред устата си — и почна да я върти в осеяната си със светлокафяви петна ръка. — Значи на нашето летище ще те изпратят, а в Сочи ще те посрещнат.

— Тъпаците на Миня ли? — пренебрежително попита Толик. — Нищо не струват, доколкото разбрах поне.

— Ще минем и без тях — каза Зубан. — Имам едно приятелче в Краснодар, много печено момче. Бармин се казва, викат му Бармалей. Той ще те поеме. Два часа и половина му е с кола до Адлер, не повече, значи ще те чака точно навреме... Я ми дай телефона.

Толик послушно изпълни нареждането и мълчаливо загледа и заслуша как старият бандит набира номера, как го свързват с Бармалей и как двамата си разменят любезности. А когато минаха на конкретната тема, бързо попита:

— Каква е колата?

Зубан не се ядоса, а предаде въпроса му на краснодарския си колега, изслуша отговора, затисна микрофона с палец и каза.

— Бяла жигула, деветка, няма да изпъкват.

— А номерът? — продължи Толик с едва доловима настоятелност в гласа.

Зубан изясни и номера на колата, каза му го и го погледна въпросително — в смисъл, доволен ли си сега?

Толик обаче се понамръщи и добави:

— Да вземат взрив. В момента сме кът тука, а в Краснодар с лопата да го ринеш.

— Взрив ли? — учуди се Зубан. — Какъв взрив?!

— Най-добре тротил — невъзмутимо отвърна Толик. — Десетина килца.

— Ти да не си решил да гърмиш планините бе, момче?

Толик се подсмихна.

— А, не, планините нека си стоят. Красиви са. Някои хора обаче се пречат, така че...

Зубан стисна телефона така, че далечният му събеседник да не чува нищо, и изсумтя:

— Миня ли имаш предвид?

— Ако наредите — пак се подсмихна Толик. — Защо, той ще ви трябва ли, след като свършим работата?

— Всъщност не — призна Зубан.

И пак заговори по телефона, а Толик намигна на порцелановото момченце, което бе вдигнало пръст пред устата си. Умно беше момченцето, знаеше как стават нещата в тоя живот: дръж си езика зад

зъбите, а ушите наострени. Твоите замисли са си само твои, няма защо да ги знаят всички.

Зубан свърши преговорите с Краснодар, изправи се пред Толик и го потупа с две ръце по раменете.

— Готово. Тръгвай. На летището ще има наши хора и няма да имаш проблеми, в Сочи ще те чака Бармалей. С тротила. Тръгва след пет минутки с две момченца.

— Идеално, шефе. — Толик се усмихна благодарно. — Е, довиждане тогава... — Знаеше, че никога вече няма да види Зубан, и точно затова усмивката му стана съвсем искрена, дори сияйна.

— Успех — каза само Зубан.

Когато остана сам, погледна замислено телефона и реши засега да не се обажда никъде. Според логиката на нещата би трябвало да се свърже с Миня и да отмени нареждането за ликвидирането на Громов. Но това беше прекалено праволинейна, прекалено примитивна логика. Зубан си правеше други сметки. Ако Миня очистеше ченгето — голяма работа, значи Громов не е чак толкова печен, колкото го описваше Толик, и следователно никаква полза нямаше да имат от него. Ако пък ченгето оцелееше, щяха да минат към плана на Толик.

— Е, да видим кой от вас ще ми клекне пръв — изръмжа старият престъпник и стисна зъби толкова силно, че чак ги чу как скърцат. Усещаше, че здраво е захапал плячката, и нямаше намерение да я пусне.

Един симпатичен млад мъж стоеше пред адлерското летище и се оглеждаше. На няколко пъти край него спираха местни таксиджии и му задаваха сакраменталния въпрос: „Закъде си, шефе?“ — и всички получаваха в отговор безапелационното: „За тука“ и разочаровано тръгваха да търсят други потенциални клиенти. Още повече че нещо в погледа на този мъж, а и в стойката му, сякаш издигаше невидима преграда между него и околните.

Люба Бородина на мига би го познала — симпатията с белозъбата усмивка и шоколадовите очи, срещата с когото на Чистие пруди в крайна сметка се бе оказала съдбоносна за нея.

Зубан също би го познал — нали го наричаше просто Толик.

На малко име му говореше и майор Громов, въпреки че по-често на шега наричаше подчинения си „стрелеца радист“.

Всъщност не беше минало много време, откакто Громов за последен път дружески беше потупвал Толик по рамото. До тази пролет те бяха колеги в управлението на ФСС в Курганск и Толик на практика беше безотказната дясна ръка на командира си. Близките им отношения можеха да продължат още години наред, ако съдбата не ги беше хвърлила от различните страни на невидимата барикада, разделила ги като непреодолима стена. От едната страна — властта и държавните закони. От другата — съвсем друга власт и съвсем други закони.

Пътищата на Толик и Громов се разделиха след секретната операция, в която поувлеклият се майор ликвидира ядрото на престъпната групировка на Хана. Толик също участваше в операцията и на него му се пишеше лошо, така че, без да чака разни комисии и служебни разследвания, които щяха да му донесат единствено неприятности, той напусна ФСС и реши да се преметне на отсрещната страна. Беше му писнало да бържи за голи благодарности в служебното досие, искаше истинско, реално възнаграждение.

След като, така да се каже, се преквалифицира, той бързо спечели доверието на известния московски престъпен бос Зубан. Предполагаше се, че му служи самоотвержено, но самият Толик имаше малко по-различно мнение по въпроса, макар да не го споделяше с никого — предпочиташе да отклонява интереса на околните към себе си с шегички и измислици.

Сега Толик запали трета цигара от втората, дръпна се встрани от навалищата пътници, смъкна клетъчния телефон от колана си и се свърза със Зубан. И без да губи време за учтивости, каза:

— Никакъв Бармалей не се вижда на хоризонта, шефе. Няма такова животно в природата. Планини има, виждам ги, и палми има — обаче никакъв Бармалей.

— Да не бъркаш нещо? — подозрително попита Зубан.

— Шефе! — В тази кратка думичка прозвучаха поне няколко емоции, сред които доминираше лек укор.

— Стоиш и чакаш — нареди Зубан.

— Аз да не съм курва на повикване? — възрази обидено Толик.
— Кой знае къде си пие пиенето сега с момчетата си, а аз да го

чакам...

— Какво предлагаш?

— Ако ви се обади, дайте му номера на мобилния ми телефон и ще се оправим на място.

— Ами ако не се обади?

— Значи не е сериозен. За чий ни е тогава?

— Ами... прав си — съгласи се Зубан след миг колебание. — Добре, засега действаш самостоятелно. Впиши се в обстановката и се огледай за Громов. Бармалей ще дойде. Нещо го е задържало сигурно.

След като приключи разговора с шефа си, Толик прибра телефона в калъфчето на колана си и измърмори под нос:

— Тука си абсолютно прав, бухал с бухал такъв. Е, почти де. Не го е задържало нещо, а някой. И то за пет години поне. Сам си си виновен, дъртако, като не ми вярваш. Какви са тия номера — там изпращачи, тук посрещачи.

Още преди да отиде на летището в Москва, Толик се обади от уличен телефон в Главно управление на ФСС и информира дежурния за местонахождението на тримата терористи, извършили поредния атентат в столичното метро. Каза номера на колата на престъпниците, каза и името на главатаря им — Бармин. И че в момента тримата пътуват от Краснодар за Адлер и в колата им има тротил за следващото гръмко мероприятие. Вродената му скромност му попречи да се легитимира и той се представи на дежурния като безименен патриот, след което затвори и се разкара, понеже много добре знаеше, че само след минути до телефона ще цъфнат цивилни лица, изгарящи от желание да се запознаят с него по-отблизо, а това изобщо не влизаше в плановете му. Достатъчно му беше, че вече никой няма да му се пречка в краката и да спъва свободата на действията му.

Явно всичко беше станало точно така, както бе предполагал. Сега трябваше да си намери кола — без кола нямаше как да следи Громов — и бързо да стигне до хотел „Бриз“ в Сочи.

— Ей! — Толик махна на един скучаещ шофьор, който се беше облегал на вратата на тъмносивата си жигула и подрънкваше с ключовете — беше си го харесал още отначало.

— За Сочи ли? — попита шофьорът, след като докара колата до Толик, който изобщо не си направи труда да мръдне от мястото си.

— Позна, мой човек.

— Други има ли с тебе?

— Всичките, които ми трябва, са ми в портфейла — весело заяви Толик и се качи.

— Прав си... прав си... — съгласи се шофьорът и настъпи газта.

Зелените площи и цветните лехи от двете страни на платното се сляха в пъстри ленти. Шофьорът заобикаляше дупките в асфалта, като небрежно въртеше волана само с едната ръка — другата беше повесил през отворения прозорец. Вятърът нахлуваше в купето и рошеше косите и на двамата, сякаш искаше да им направи сто различни прически.

— Много ли е до Сочи? — попита Толик, когато излязоха на шосето.

— Двайсетина минути. Защо, много ли бързаш?

— Ами да — засмя се Толик. — Животът е кратък.

— И тук си прав — пак се съгласи шофьорът. — Ей ни нас с тебе, като те гледам, и ти си на трийсет. Значи сме си изживели половината животец. Изобщо няма да усетим кога ще станем дядовци, да ти кажа...

— Колко деца имаш? — попита Толик словоохотливия си събеседник.

— Три. Двама наследници и едно женско, най-мъничкото. И да ти кажа, още ще правя. Сутрин като се събудя, съм звяр, братче, тъщата да ми падне, и нея ще я оправя, нищо, че е грозница. — Шофьорът се ухили и намигна.

— Аз пък да ти кажа на мен какво ми се случи във Виетнам — почна Толик, извади цигара, заслони огънчето с шепи и запали. — Значи там още има американски мини, купища. Необезвредени. И бомби, и снаряди също. — Издуха пушека и поклати глава. — Ония маймуни не могат да се оправят с тях, сериозно. Червата им висят из джунглата като лиани...

— Значи още им оказваме братска помощ, а? — попита шофьорът и закима разбиращо.

— Че как — потвърди Толик. — И значи отивам аз там и в рамките на братската взаимопомощ си се събирам с едно виетнамче, четиринайсетгодишно, пък тя си имаше сестра, само на петнайсет, обаче толкова еблива, да не ти разправям... То там си е в реда на нещата, от десетгодишни почват да се чукат.

— Е... то пък чак така... — Шофьорът се понамръщи. — Нали и те са хора де, нищо, че са маймуни.

— Изобщо не можеш ги различи, да ти кажа.

— Виетнамците от маймуните ли?

— Не бе, сестричките — засмя се Толик. — По-малката се казваше По-Сан, а така й... — Той изведнъж млъкна, подаде се почти до кръста от прозореца, погледна назад и викна: — Ей тасът ти падна, задният. Търкулна се в канавката.

— Кофти. — Шофьорът намали, после даде на заден, гледаше в огледалото. — Казвай кога да спирам. Не го виждам оттука.

— Още десет метра... Още малко... Готово, спирай!

— Готово, спирам!... Ти си седи, седи си. Аз ще го взема.

— Ще се поразтъпча — каза Толик и слезе от колата заедно с шофьора. — Краката ми се схванаха в тоя самолет.

Шофьорът тръгна по банката. Слънцето вече се спускаше към хоризонта и му блестеше в очите. Никъде не се виждаше никакъв тас.

Толик стъпваше зад шофьора по-безшумно и от дългата си сянка, която се влачеше подир него.

— Къде е тоя тас бе? — объркано попита шофьорът и се обърна. После погледна към колата и добави притеснено: — Ми там си е, на колелото!

— Много си наблюдателен, браво — похвали го Толик. — Но пропускаш някои моменти. Пропусна и щастливите си старини, многодетно татенце. Ще ме прощаваш, обаче...

И като изчака една самотна кола да профучи покрай тях, Толик простреля шофьора с беретата си със заглушител, после му опразни джобовете и блъсна трупа в храсталака под пътя.

Докато вървеше към жигулата, хвърляше в храстите и всичко, което според него беше ненужно: връзка ключове, портфейла със снимка на щастливото допреди миг семейство, пъхната зад зацапано пластмасово прозорче, някакво листче с детски драсканици. Книжката и талона обаче задържа. Не че мислеше да кара жигулито дълго, обаче като имаш документи, та дори и чужди, все ще се отървеш от катаджиите със сто в зелено; без документи трябват поне пет стотачки. Е, да не е луд да се охарчва.

След няколко минути Толик преспокойно караше по шосето и си подсвиркуваше някаква мелодийка. Беше малко бавна и унила, но

изобщо не беше тъжна.

ГЛАВА 16

НОЩЕН ЖИВОТ

Вечерта беше топла и приятна и заведението продължаваше да се пълни. Един запъхтян младеж недоволно носеше отнякъде все нови и нови сини пластмасови столове и маси и вече ги редеше извън тухлената ограда, която очертаваше територията на заведението. Щом видеха, че ги слагат да седнат направо на улицата, някои от евентуалните клиенти възмутено вирваха брадички и се запътваха да си търсят друго местенце. На повечето обаче им беше абсолютно безразлично къде ще седнат да пийнат и да хапнат.

Една млада жена с пепелно руса коса, нагласена в кукленска прическа, седеше съвсем сама. Беше с яркочервена рокля и напомняше за новогодишна свещ — лъскава и красива, докато парафинът не почне да се топи и да тече.

Виното в чашата ѝ също се водеше червено, но в сравнение с роклята ѝ беше почти черно. Мъжете първо гледаха смело изрязаната рокля, после хвърляха поглед към пълната чаша на самотната млада жена и чак после поглеждаха лицето ѝ. А то беше такова, че щом го видиш, забравяш и прекалено изпъкналите ключици, и плешките, които опъваха роклята на гърба като крилца, които така няма и да порастат.

Жената се казваше Люба. И както и да я наричаха — Любаня, Любаша, Любочка и даже Любка — тя никога не забравяше от коя дума идва името ѝ и се гордееше с него. Може би защото на двайсет и пет все още изобщо нямаше представа що е това истинска любов.

И въпреки това сърцето ѝ беше разбито.

Изчезналият Аркаша не само излъга очакванията ѝ, свързани с приказен живот, но и я постави в изключително трудно и дори опасно положение. Откакто я похитиха посред бял ден насред Чистие пруди, животът ѝ висеше на косъм.

Непознатият с шоколадовите очи, който се нарече просто Толик, впоследствие призна, че ѝ бил халоперидол и ѝ показва часовника си, от

който излизаше остра игла. Люба изобщо не се впечатли — след коварното убождане се чувстваше така, все едно са прекарвали мозъка ѝ през месомелачка и обилно са поръсили каймата с пипер — с цел по-голяма острота на усещанията.

Оплака се на Толик, че главата ѝ направо се пръска, а той закима съчувстващо, каза, че това си било нормално, и обеща да я оправи с още една инжекция веднага щом му отговори на пет-шест въпросчета. Всъщност се оказаха поне сто, и то без да се брои основният, който ѝ задаваше след всеки. Къде ти е любовникът? Люба не знаеше. И това ѝ беше най-големият проблем, както тъжно констатира Толик след приключване на разпита.

Все пак ѝ би обещаната инжекция и Люба наистина забрави за главоболието, понеже когато се свести, изгаряше от треска и жажда и ѝ се гадеше. Толик доверително я осведоми, че този път е използвал скополамин, така наречения серум на истината. Изглеждаше обаче някак притеснен, като лекар, който е използвал всичко възможно, но не е успял да спаси пациента. „Зубан да си решава какво ще те прави“ — каза накрая и си тръгна.

Чакането мина почти без проблеми. Отначало набързо я изнасили единият от двамата ѝ пазачи, като строго ѝ забрани да споменава за това на колегата му. После същото направи и той, а после пък явно бяха споделили подвизите си един с друг, защото ѝ се нахвърлиха и двамата едновременно и тя можеше само да стене и да пъшка.

Накрая в стаята със зазидан с тухли прозорец, където я държаха, се появи и тайнственият Зубан, който трябваше да реши понататъшната ѝ съдба. Оказа се, че е на почти преклонна възраст, и ако не беше изправената му стойка и властността, която се излъчваше от всяка негова дума и всяко движение, човек можеше да го вземе за старец. Щом обаче впери в Люба стъклениците си очи, тя разбра, че я чака най-страшното изпитание от всичките, които я бяха сполетели след изчезването на Сурин.

Когато разговорът свърши, обърканата Люба направо не можеше да повярва, че са свършили и мъките ѝ. Зубан наказва провинилите се надзиратели с по две звънки плесници, даде на пленничката три хиляди долара като компенсация за нравствените ѝ и физически страдания, след което ѝ ги взе („да ти ги пазя, скъпа, да ти ги пазя“) и ѝ

обеща абсолютно фантастично възнаграждение за една малка, съвсем мъничка услуга.

Люба трябваше да замине за Сочи за една седмица, а може би и за повечко. Всички разходи, плюс грижите за нея, щял да поеме някой си Минин — и наистина ги пое, при това изглеждаше много солидно въпреки малко странно синкавото си лице.

Задачата на Люба беше съвсем проста — да обикаля най-многолюдните заведения и по стъргалото, та да я види Аркаша, който, както ѝ казаха, също се намирал в Сочи.

Обещаната ѝ награда беше петдесет хиляди долара. И въпреки че още първата вечер краката я боляха от безкрайното обикаляне на града, Люба не се оплака. Първо, на всички тук оплакванията ѝ им бяха през оная работа. Второ, за такива пари тя щеше да се съгласи и да лази по всички централни улици, а не да се кипри на десетсантиметровите си токчета.

Повече от парите Любочка Бородина обичаше единствено себе си, пък и то с променлив успех.

Когато в пепелника запуши вторият омазан с червило фас, Люба реши да си допие виното и да стане, за да продължи безкрайната си разходка из вечерния град.

Щом обаче вдигна чашата към устните си, трима кавказци, които я бройкаха от съседната маса, се спогледаха и дружно станаха, като със стържене избутаха столовете си назад.

Двама от тримата бяха съвсем млади, с поомърляни бели ризи, а третият, по-възрастният, беше с черна, копринена — много удобна, понеже може изобщо да не я переш. Беше плешив, но с пък с рошава разбойническа брада. Двамата му спътници изглеждаха така, сякаш пети ден обмислят въпроса да се обръснат ли, или и те да си пуснат бради.

Люба веднага реши, че няма да си допива виното, но кавказците вече я бяха заобиколили и нямаше как да се измъкне. Единият опря ръка на облегалката на стола ѝ, така че тя не можеше да го помръдне и да стане, а другите двама застанаха от двете ѝ страни.

— Добър вечер, малката — каза единият тихо, с характерен кавказки акцент.

— Добър вечер — отвърна Люба, за да не изнервя обстановката.
— Прощавайте, трябва да, тръгвам. Мъжът ми ме чака.

— Какъв мъж ма? — позасмя се брадатият. — Сама дойде, сама седиш. Не ми приличаш на омъжена, хич даже.

Точно той беше натиснал облегалката на стола ѝ. Тя вдигна глава, за да го погледне възмутено, но не видя очи, а само брадясала шия и изпъкнала адамова ябълка.

Отляво и отдясно затулваха света фасадите на панталоните на двамата други ухажори. По тънкия светъл плат ясно личаха участъците, омазани от пръсти — по-точно джобовете и дюкяните. На Люба ѝ оставаше единствено да гледа право пред себе си, но клиентите в заведението упорито отказваха да срещнат търсеция ѝ помощ поглед — хапваха, пийваха и се смееха и изобщо не обръщаха внимание на заобиколената от тримата кавказци млада жена.

Сутринта Люба се разхождаше из града с двама толкова впечатляващи биячи, че и най-нахалният свалач щеше да подвие опашка само като ги видеше. Сега обаче спътнички ѝ бяха две съвсем млади момичета, които пиеха кока-кола през три-четири маси. Люба знаеше, че не могат да ѝ помогнат с нищо, дори щеше да стане още по-зле, ако се обадеха, така че дори се намуси, когато чу гласа на едната.

— Какво искате вие бе?

Беше Вика. Още като се запознаха, Люба си помисли дали някога ще ѝ стигне смелост да се подстриже и тя като момче. Вика носеше само една обица, което ѝ придаваше малко нахакан вид — но не направи кой знае какво впечатление на кавказците.

— А ти какво искаш, момиченце? — попита единият и ѝ намигна. — И ти ли да ни правиш компания?

— Да бе, компания — обади се Лиза зад гърба на брадатия. — Първо се научи да се държиш възпитано, задник със задник.

— К'во?!!! — Брадатият възмутено се обърна и видя нисичка брюнетка с малко маймунско чене.

— К'вото чу — дръзко отвърна Лиза.

Беше с жълто потниче, почти лигавниче, вързано с връзки на гърба. Брадатият протегна косматата си ръка да я хване и изръмжа заплашително:

— Я ми ела тука...

Лиза отстъпи точно колкото трябваше, та пръстите му да стиснат въздуха пред гърдите ѝ. Изгледа го с присвити очи и нареди:

— Стани и се дръпни, Люба. Веднага.

— Не я пипай, ей, задник черен — включи се и Вика, когато единият от младежите с белите ризи посегна да хване Люба за лакътя.

Странно, но той стреснато отдръпна ръка. Другите двама също не понечиха да спрат Люба, когато тя стана и отскочи на безопасно разстояние. Явно в гласовете на момичетата имаше нещо такова, което накара кавказците да спрат и да поразмислят, въпреки че и двете едва стигаха до рамото на най-ниския.

По тротоара пак застъргаха размествани столове — на кавказците като че ли изведнъж им стана тясно. Един сервитьор, който тъкмо пъргаво излизаше от заведението с поднос в ръка, се връцна и изчезна, сякаш е забравил най-важното от поръчката в кухнята.

Двама-трима клиенти, преценили, че са прекалено близо до застаналите в заплашителни пози мъже и момичета, също побързаха да се поотдръпнат, но следващите си останаха на местата и само гледаха любопитно, забравили да дъвчат.

Оскърбените до смърт кавказци се развикаха, че ей сега ще им дадат да разберат на тия мръсници, че ще ги изчукат отзад, без вазелин, и после ще им дадат да пробват получения сос на вкус. В момента, когато тригласният грузински хор достигна апогея си и вече не се разбираше почти нищо, Лиза се усмихна подигравателно, кой знае защо си изу чехлите и предложи на тримата да я цункат поред по дупенцето. И се почна...

Пръв скочи напред брадатият — и беше първият, изваден от строя. Люба гледаше смаяно как чернокосата ѝ телохранителка посреща нападението с отскок и ритник — по-точно първо се разнесе пронизителен крясък, от който брадатият замръзна, и чак в следващата частица от секундата получи удар с пета в гърдите.

Впечатлението беше все едно са го дръпнали рязко назад с невидимо въже. За миг кавказецът сякаш щеше да се задържи на масата зад себе си, но силата на инерцията беше толкова голяма, че го прехвърли през нея и той се преметна, като риташе във въздуха. Люба успя да забележи, че белите му чорапи са значително по-чисти от ризите на приятелите му.

Те двамата се огледаха, сякаш се чудеха накъде да побегнат, но все пак храбро останаха на място. Единият даже зае нещо като боксьорска стойка.

Вика внезапно прилекна пред него, кракът ѝ изсвистя в широка плавна дъга и нещастният боксьор рухна точно върху брадатия си приятел, който тъкмо се мъчеше да се изправи.

Едва сега опомнилите се зрители дружно възкликнаха — и чак после се чу трясъкът и дрънченето на изпопадалите от преобърнатата маса чинии и прибори. Вдигна се такъв шум, че дори заглуши темпераментната латиноамериканска мелодия, бумтяща от окачените по дърветата колони.

Третият кавказец изрева някаква ругатня, измъкна нещо от джоба си, замахна рязко вдясно и надолу — и лъсна острието на бръснач. Младежът срязва въздуха пред себе си на кръст и тръгна към внезапно пребледнялата Вика. Тя нямаше време да скочи на крака, така че се претърколи назад, блъсна се в една маса и клиентите уплашено наскачаха.

Лиза се хвърли в гръб на младежа с бръснача, но се просна по очи на плочките — брадатият я стисна за глезена и не я пускаше, въпреки че другият ѝ крак методично започна да размазва лицето му.

Младежът с бръснача се ухили тържествуващо и прилекна, та да вижда по-добре свилата се под масата Вика — масата в крайна сметка не ѝ предлагаше никаква защита.

— Сега ще ти направя нова усмивчица — изръмжа кавказецът. — От ухо до ухо. Та да ме помниш.

Без да каже нищо, Вика изведнъж се оттласна с лакти и ръце и изрита право нагоре с два крака.

Младежът машинално хвана масата, праметна се заедно с нея през ниската оградка и се стовари в градинката на заведението. И в следващия миг скочи, но Вика се оказа по-пъргава и докато се обръщаше към нея, той получи три светкавични удара с юмруци в носа. Залитна, падна и блъсна един чадър, който се затвори отгоре му. Острието на бръснача сцеди червено-жълтия плат, но Вика изрита кръглата изпъкналост, където трябваше да е главата на противника ѝ, и активността му секна.

През това време Лиза вече се беше справила с брадатия и се зае с последния кавказец, който се канеше тихомълком да се оттегли от

бойното поле — хвана го отзад за колана. Той се опита да се отскубне, но дотичалата Вика ловко го подсече, след което двете с Лиза за секунди го обработиха с четири крака така, че той се просна безжизнено, целият в кръв.

Брадатият, също с обляно в кръв лице, опипваше земята с ръце, за да намери опора и да се изправи. Около него се бяха струпали зяпачи, но никой и не мислеше да му помогне. Лиза го подритна небрежно, обу си чехлите и се обърна към Люба:

— Какво си зяпнала? Да се махаме.

— Ами сметката? — пискливо попита Люба и сама се учуди колко е изтънял гласът ѝ.

— Животните ще я платят — подметна Вика и тръгна през тълпата около заведението. Всички ѝ правеха път.

— Какви животни? — попита Люба, докато тичаха по улицата. Някъде съвсем наблизо виеше милиционерска сирена.

— Кавказците. Ние им викаме животни — поясни Вика и я бутна в гърба да тича по-бързо. Лиза тичаше отпред и я дърпаше за ръката.

„А те на вас как ви викат?“ — помисли Люба, но не се осмели да попита на глас.

ГЛАВА 17

КОЖАТА НА УБИТАТА МЕЧКА

Ресторантът беше стилизиран като ловна хижа, в която с всички удобства можеха да се разположат не само самите ловци, но и петдесетина гоначи плюс две-три глутници кучета заедно с кучкарите. Тях обаче никой нямаше да ги пусне в това заведение, което отвътре всъщност приличаше на луксозен нощен клуб. Громов се самопохвали наум, че се беше сетил да си облече костюма, когато на вратата двама охранители с табелки с имената им на гърдите го провериха с рентгеновите си погледи.

В просторното фойе с огледала, скъпи меки мебели и истинска камина — обширно като метростанция — метрдотелът, с фрак и папийонка, шепнешком кастреше за нещо красива девойка с кошничка разкошни рози. Щом видя посетител, на лицето му се разля мазна усмивка.

— Ще благоволите ли да вечеряте, или просто искате да си прекарате приятно?

Громов се позасмя.

Истинската веселба в принадлежащия на господин Минин ресторант „Мечата кожа“ щеше да започне след около час. Днес Громов се беше отбил специално с тази цел в местното управление на ФСС, беше се запознал с началника на подотдел „Оперативни разработки“ и беше поискал да му дадат временно петима сътрудници, облечени като бандити, обаче екипирани като спецназовци. Така че вече си беше осигурил ефектно и при това съвсем безплатно зрелище. Оставаше да се погрижи за насъщния.

— Като начало ще вечерям — каза Громов на замръзналия в полупоклон метрдотел.

— Заповядайте на втория етаж тогава — каза метрдотелът и махна плавно към стълбището. — Приятен апетит. Надявам се, че кухнята ни няма да ви разочарова.

„Въпросът е аз да не разочаровам и ресторанта, и кухнята ви“ — помисли Громов, докато спокойно се изкачваше по стъпалата.

Ресторантът беше малък — за десетина-петнайсет клиенти, способни с безметежно изражение да си платят за греха на чревоугодията. От стените се зъбеха глави на вълци и глигани, виреха рога елени. Залуталият се в ъгъла лос, кой знае защо, беше само с един рог и изглеждаше много тъжен. А прословутата мечка кожа, просната на пода пред поредната камина, беше толкова огромна, все едно майсторът, който я беше съшивал от най-различни парчетии, се беше ориентирал към мащабите на изкопаемите хищници, обитавали земята през каменната ера. Сервитьорите обаче, вместо да са по набедрени превръзки или наметнати с кожи, бяха облечени като крепостни селяни на черковен празник. Единият младеж — беше със сатенена рубашка и неудобни протрити сахтиянени ботуши. Момичето, което обслужваше лявата половина на салона, беше с изкуствена плитка до кръста, килнато на една страна украшение за глава и яркомалинов сарафан до пода. След кратък, но задълбочен размисъл Громов предпочете да се повери на грижите на младежа — момичето пристъпваше едва-едва, сякаш се боеше да не оплете крака в полите си, така че да очаква бързо обслужване от нея щеше да си е пълен провал.

Веднага отхвърли фирмения специалитет — пастет от черен дроб на фазан, и още по-решително се отказа от така нареченото чахохбили в гювече. Кокошка, задушена с орехи и сливи, също не го привлече особено, още повече че не възнамеряваше да плаща за нея като за жарптица.

— Мога да ви предложа заешко печено с домашна юфка — каза сервитьорът; гледаше лакомо как Громов прелиства менюто.

— Заекът също ли е домашен? — поинтересува се Громов.

— Моля? — Сервитьорът се направи, че не разбира за какво става дума, все едно никога не беше виждал зайците, които сто на сто бяха нагъчкани като сардели в някоя клетка зад ресторанта.

Громов реши да не задълбава по темата, хареса си едно редче от менюто и попита:

— Агнешкото с ориз и лук наистина ли е на дървени въглища?

— Разбира се — потвърди сервитьорът.

— Е, налага се да ти повярвам — въздъхна Громов.

Поръча си бутче, пържени сардини за предястие, салата от домати, отделно марулки; взе и два соса — напосоки. Хлябът беше лаваш — гореща ароматна питка. С виното изобщо не беше сложно — поръча си цяла бутилка грузинско розе, като на момента си тегли ужасна самокритика.

— Дай сега и сметката — каза на сервитьора, щом той му донесе поръчката.

— Ама защо бързате толкова? — учуди се младежът и пристъпи от сахтиянен ботуш на сахтиянен ботуш. — Първо си хапнете...

— Аз си знам защо бързам — прекъсна го Громов. — Сметката — и недей да спориш.

Сервитьорът направи кисела физиономия — и направи и сметката. Личеше, че предпочита клиентът първо да докапчи първото шише, че да си поръча и второ, обаче този път не стана. Громов го утеши с щедър бакшиш и го отпрати с небрежно махване с ръка.

След като утоли първоначалния си глад и първоначалната си жажда, Громов огледа съседните маси. Искаше да запомни ресторанта такъв, какъвто беше — а не както щеше да изглежда след операцията. Все пак не му се случваше често да влиза в такива скъпи заведения.

Пианистът на сцената подрънкваше нещо меланхолично и не съвсем мелодично — въпреки че може би просто проверяваше добре ли е темперирани инструментът му. Почти всички посетители разговаряха тихо, от което се пораждаше впечатлението, че си споделят някакви свои си важни тайни.

На този фон се открояваха само гласовете на двойката от съседната маса. Мъжът беше със спортна прическа, но с отпуснати телеса, дамата беше с мрежеста златиста туника и приличаше на надебеляла манекенка. Мъжът говореше така, все едно му бяха натикали в гърлото бас кларинет, а дамата му се смееше толкова пронизително, че можеха да патентоват гласа ѝ за автоаларма — щеше да се чува от цял километър.

Мъжът усети като че ли с профила си погледа на Громов и се обърна — и той веднага го позна. Беше един от множеството кургански бизнесмени, които се усукваха около него и го канеха да оглави охраната им. Казваше се Перепелица.

Громов го познаваше от много отдавна, още от времето, когато Перепелица не беше преуспяващ бизнесмен, а най-обикновен аспирант

в икономическия институт. Всъщност още тогава Перепелица си беше осигурил достойно място в анализите на КГБ.

Младият тогава Перепелица обичаше вечер да се разхожда в градинката пред кино „Червена звезда“ и да мастурбира, като дебнеше да покаже на някоя самотна минувачка колко е мъжествен. Носеше специално пригоден шлифер, чешки — беше му откъснал двете средни копчета и му беше изрязал джобовете, така че да може спокойно да си тренира джобен тенис. Отстрани човек можеше да го вземе за замислен младеж, който се чуди как да напише обяснение в любов на любимото си момиче. Перепелица дори носеше някакво вехто таке, та да изглежда колкото се може по-безобиден. Най обичаше ефекта на внезапността, който стъписваше жертвата и приковаваше вниманието ѝ за броените секунди, които му бяха необходими, за да удовлетвори страстта си.

Появата на един милиционерски патрул обаче се оказа също толкова внезапна за младия любител на изненадите. Синините, получени по пътя към участъка, бяха нищо в сравнение с онова, което можеше да му се случи после — застрашена беше не само аспирантурата му, бъдещата му кариера и членството му в партията, но и най-важното — свободата му. Понеже онанистът романтик можеше да получи доста солидна присъда за мръснишките си прояви на обществено място.

Оставиха го да пооплаква няколко дни погубената си младост в следствения арест, след което не пуснаха случая в съдебните инстанции, а си го задържаха — службите винаги се бяха интересували от моралния облик на гражданите, та да могат впоследствие да им дърпат конците, както си искат.

В резултат на един обстоен разяснителен разговор сексуалният маниак стана маниак на тема доносничество — донасяше за всичките си близки и познати, дори за роднините си. Личното му дело набъбваше и набъбваше от собственоръчно написаните му доноси. След перестройката ФСС го внедри в един британски консорциум, който инвестираше в Курганска област, и с подкупите, които получаваше от директорите на предприятията, ламтящи за изгодни валутни заеми, Перепелица скоро започна собствен бизнес — и почна и да си мисли, че вече не дължи нищо на никого. Продаваше чешмяна вода като минерална, правеше ментета от етилов спирт и изобщо беше

убеден, че бизнесът му е стабилен и процъфтяващ. Беше толкова безгрижен, че приличаше на тлъст шаран, чакащ участва си в рибарника. Ако някой го хареса — ще го измъкнат с кепчето; ако не — да поживее още малко.

Сега Перепелица тръгна — не, направо заплува към Громов, надут до неимоверност от убеждението в собствената си важност.

— Добър вечер, Олег Николаевич. — И протегна ръка да се здрависа. — Какво ви води насам?

Громов тъкмо се занимаваше с кокала на бутчето, така че с пълно право не обърна внимание на съмнителната по отношение на чистотата ръка на Перепелица и само изсумтя нещо нечленоразделно.

По неизвестна причина землякът му реши, че това е покана да седне на масата му, тръшна се срещу Громов и тутакси се погрижи същият да оцени по достойнство платинения му часовник и копчетата му за ръкавели — камъчетата на тях наистина приличаха на диаманти. Громов хвърли поглед към грижливо поддържаните му ръце и си спомни старата детска закачка, че който бие чекии, му растат косми по дланите — като я разправяха, все се намираше по някое момче, което да си погледне скришом ръцете. Тогава беше смешно. Сега беше отвратително. Громов знаеше, че пороците преследват хората цял живот, и изобщо не се съмняваше, че по един или друг начин Перепелица продължава да се среща с Мара Шопова. Жената със златистата туника пък най-вероятно не беше пречка за това, а дори вярна помощничка.

Перепелица видя, че Громов гледа дамата му, и се усмихна самодоволно.

— Е, взех си два-три дни почивка. Че то от работа глава не мога да вдигна. Човек трябва да мисли и за здравето си все пак, нали?

— За здравето най-вредното е всичко прекалено — отбеляза Громов, след като избърса уста със салфетката.

Перепелица го изгледа подозрително, но не отвърна нищо по темата; само се поинтересува дали Громов все пак не е решил да приеме предложението му за работа.

— Да ви охранявам ли? — уточни Громов.

— Да де — потвърди Перепелица.

— Няма да стане. Но мога да ви дам безплатен съвет по отношение на личната ви безопасност.

— О, сериозно? Кажете.

— Вместо да дебнете сам пред женските тоалетни — бавно каза Громов, — си намерете двама-трима верни другари, за да сте заедно в радост и скръб.

Над яката на Перепелица се очерта розова линия, после се разшири и запълзя нагоре, сякаш заплашваше да залее цялото му лице, чак до безупречно подстриганата коса. Бизнесменът си възвърна дар словото, когато червенината стигна някъде до средата на бузите му. И понеже се помъчи да говори по-тихо, все едно произнасяше монолог с корема си:

— Вие... вашето време свърши, още ли не сте го разбрали? Сега сме в съвсем друга епоха, нова. Няма значение кой с какво се занимава, какво мисли, какво прави. Важен е единствено резултатът.

— Ами кажете го — предложи Громов.

— Кое? — не го разбра Перепелица.

— Резултата — обясни Громов. — Вашия. Лично вашия.

— О, разбира се — оживи се Перепелица. — В момента имам шест милиона. Долара. Лично. — Бучна се с пръст в гърдите, после сякаш се прицели със същия пръст в събеседника си. — А вие? Бедняк бяхте и бедняк си останахте. И цял живот ще чакате господарите ви да ви подхвърлят някое кокалче. Злобно куче, което вече не е нужно на стопанина си — това сте вие!

В този момент гръмна изстрел. Перепелица го чу — все едно някой в кухнята беше ударил с черпака по казана, — но не му обърна внимание. За Громов обаче това беше сигнал за действие.

Показалецът на Перепелица все още беше насочен към гърдите му. Беше нищо работа да го стисне, да накара Перепелица да се изправи и да му потанцува — а и беше приятно. И когато Перепелица — викаше протестиращо — се обърна с гръб към него, за да не му счупи пръста, Громов го пусна, прицели се и с наслада го изрита в задника.

Перепелица неуспешно се опита да се хване за въздуха, направи кратък спринт през салона и разперил ръце, се плъосна на богато сервираната си маса. Чиниите се стовариха на пода с гадно присмехулен трясък.

Веселбата започваше!

— Никой да не мърда!

— Гледате в пода! Всички!

— Кротко, че ще ви потрошим кокалите!

Това бяха трима от петимата поръчани във ФСС „мутри“; Останалите, както личеше, контролираха положението долу — оттам долиташе характерният шум на добре организиран тупаник.

Поради жегата „мутрите“ не бяха с маски, а с маскировъчен грим. Ако някой решише да се опита да им направи словесен портрет, щеше да се получи нещо като: „Очите им пламтяха, а физиономииите им бяха черно-зелени“. Ефектно, разбира се — всички жени в ресторанта се разпищяха като една. За разпознаване на „престъпниците“ обаче информацията, която можеха да дадат, беше съвсем безполезна.

Въпреки че и тримата бяха въоръжени до зъби, щяха да си свършат работата в ресторанта с бейзболни бухалки — оръжие, отдавна станало в Русия също толкова популярно, колкото и в цивилизованата Америка. Най-обикновен спортен артикул — няма начин да бъде забранен, да не говорим как ще попълниш протокола: „нанасяне на побой с твърд тъп предмет с вероятно овална цилиндрична форма“, така ли?

Първата бухалка, просто за проба, забърса една купичка чисти чинии, извисяваща се на малка масичка на колелца. Грохотът им изкара сервитьора с рубашката от ступора му, той прикри главата си с ръце и хукна към сервизните помещения. Колежката му с малиновия сарафан се намираще чак в дъното на салона, така че лепна гръб на стената и заквича така пронизително, че човек можеше да си помисли, че квичи дивото прасе на стената над нея. Неочакваният акомпанимент дойде откъм пианиста — акорд, съставен отначало докрай от дисонанси.

Трите бухалки се задействаха като по сигнал. Дрънчаха и се пръскаха лампите по стените и по масите; със звън се посипваха стенните огледала; чиниите и чашите пукаха и пращяха от удари и под подметки.

Когато нападателите почнаха да преобръщат масите, вцепенените клиенти най-после реагираха. Перепелица демонстрира отлични рефлексии — блъсна настрана вкопчилата се в него дама със

златистата туника, пресече салона с четири-пет пъргави скока и се втурна надолу по стълбите. Почти всички последваха примера му — с изключение на двама мъже, които нямаше как да мръднат, приклепени в ъгъла си. И двамата бяха пребледнели, стояха мълчаливо рамо до рамо и единият стискаше гърлото на счупено шише, без изобщо да забелязва, че по пръстите му не тече вино, а кръв.

— Изчезвайте — викна им Громов. — Никой няма да ви пипне!

Те се спогледаха недоверчиво, изнизаха се ребром покрай стената, след това хукнаха надолу по стълбите.

— Какво сега? — обърна се един от мъжете в бойна разцветка към Громов. — Да чупим ли още, или това стига?

Ако се съдеше по късо подстриганата му руса коса, това беше старши (всъщност съвсем млад още) лейтенант Серьогин, с когото Громов се беше запознал в управлението на ФСС.

— Засега стига, лейте...

Громов не можа да довърши, защото в същия миг служебният вход се отвори и се появи приклепал човек от охраната — със синя униформа с табелка на гърдите. И не само беше приклепал, но и беше изпълнал напред пистолет — и го местеше от един на друг — преценяваше кого да застреля пръв.

— Не стреляй! — кресна Громов, понеже видя как един от тримата „мутри“ вади оръжието си.

Охранителят вероятно реши, че викат на него, и затова се прицели в Громов — щом той командваше тук, значи беше главният.

Серьогин понамести бухалката в ръцете си и погледна Громов въпросително. За да стигне до въоръжения охранител, лейтенантът трябваше да направи три крачки напред. Или пък един дълъг скок. Време, съвсем достатъчно, за да го прострелят. Громов поклати глава, обърна се към мъжа със синята униформа и каза миролюбиво:

— Недей да правиш глупости, приятел. Прибери си пушкалото и изчезвай. Шефът ти няма да ти даде награда за храброст. Дори посмъртно.

— Легни! Всички! — изкрещя охранителят.

Беше се побъркал от собствената си смелост и изобщо не искаше да ги чуе. Може би вече съжаляваше за отчаяната си постъпка, но нямаше да отстъпи, очевидно беше голям инат. Или пък беше съвсем превъртял. Често се случва. Понякога наричат подобно поведение

храброст, но по-често впоследствие казват за загиналия: „Голям глупак излезе. Не трябваше да си навира носа където не му е работа!“

Громов не искаше нещата да стигнат до такъв завършек, така че разпери ръце, за да се види, че не е въоръжен, и бавно тръгна напред, като гледаше охранителя право в очите. Под краката му захрущяха стъкла и порцелан.

— Само спокойно, приятел — почна майорът с най-убедителния си глас. — Тая история изобщо не те засяга. Ние си имаме работа с шефа ти. Не се пали. И без това няма да промениш нищо.

— Казах: легни! — Пистолетът в ръцете на охранителя се тресеше все по-силно и дулото ту щръкваше към главата на приближаващия се Громов, ту се отпускате почти към слабините му. Показалецът на спусъка беше бял като счупен тебешир.

Громов направи още една крачка напред.

— Не прави глупости, казах ти. Дори да имаш разрешително за носене на оръжие, нямаш за убийство. Не си Джеймс Бонд, не си агент 007, нали? Помисли си какво ще стане, ако застреляш някой от нас. Няма да е при самоотбрана, нали разбираш. Толкова ли ти се ще да те осъдят за убийство заради някакви си счупени чинии?

По лицето на охранителя сякаш премина нещо като мисъл — но само за частица от секундата. В следващия миг той стисна устни, облещи се и стреля.

Бум! Громов се обърна и погледна декоративната гипсова колона зад себе си. Изглеждаше така, сякаш някой се беше опитал да я прехапе на две. Замириса на барут.

Громов пак се обърна към въоръжения охранител и видя, че лейтенант Серьогин вече е на една крачка по-близо до него.

— Спри — твърдо заповяда Громов. — Момчето стреля случайно. Не иска да убие никого, нали така, Шуригин?

Охранителят машинално сведе очи към табелката с името си, после пак се прицели в Громов. Разделяха ги само някакви си пет-шест метра, но Шуригин отново пропусна целта. Витражът зад Громов звънтеше по пода сякаш цяла вечност.

Ако впоследствие някой попиташе Шуригин как точно непознатият се е озовал съвсем до него и как е успял да стисне ръката му с пистолета, той просто нямаше какво да отговори. Може би за всичко бяха виновни светлите очи на тоя тип — просто нямаше начин

да гледаш дълго в тях. И значи той отклони поглед само за миг — и в следващия непознатият вече му извиваше ръката и му говореше кротко:

— Пусни оръжието, сериозно ти говоря. Не ставаш за убиец. Намери си друга работа, по-безобидна.

— Шефът жив ще ме погребее! — объркано каза охранителят, докато гледаше как безпроблемно му взимат пистолета.

— Няма — успокой го Громов и кимна на лейтенант Серьогин. — Вече може. Само лекичко.

Серьогин мина зад охранителя, вдигна бухалката и попита делово:

— За двацет минути ли да го изключача?

— Десет стигат.

Това беше последното, което Шуригин чу, преди да се свлече във внимателно подхваналите го ръце. Громов полека го пусна на пода, сложи пистолета до ръката му и се полюбува на гледката. Наистина беше убедително. Охранителят беше влязъл в неравен бой с превъзхождащите го противникови сили, понеже беше готов да даде всичко, дори и живота си, за да опази имуществото на шефа си. Не беше негова вината, че не го бяха убили, а само го бяха фраснали по главата.

— Тръгваме ли? — попита Серьогин. — Щетите са поне за три хилядарки.

— Плюс моралните — добави един от боядисаните бойци. Ако се съдеше по това как мърдаха черно-зелените линии по лицето му, се хилеше доволно.

Третият си наля голяма чаша водка, обърна я на един дъх и замези с някакъв вече ничий сандвич с хайвер.

— Стегни си момчетата. Да доведат веднага шефа на ресторанта — каза Громов на Серьогин.

Можеше да го нареди и той, но много добре знаеше колко болезнено е за всеки командир старши по звание да му се меси в работата и да му иззема функциите.

Доколкото можеше да се съди по лицето на Серьогин, той оцени проявената от страна на Громов тактичност, след което със звънък, почти момчешки глас заповяда:

— Доведете шефа. Бегом! Не сме дошли на банкет тука, не ми се мотайте!

Громов се вслуша във възцарилата се на първия етаж тишина и си помисли, че банкети в този ресторант поне за известно време няма да има. Клиентите щяха да го избягват, персоналът също — не току-така се бяха изпокрили като хлебарки. Е, това са то рисковете на професията.

— Неофициално „Мечата кожа“ е на някой си Миня — каза Громов, когато двамата бойци изчезнаха в лабиринта на служебните помещения. — Чувал ли си за него?

— Че как! — Серьогин изхъмка. — Известна личност. Местният Ал Пачино, така да се каже.

— Ал Капоне — поправи го Громов.

— То пък голямата разлика, да го...

— В случая наистина няма разлика — съгласи се Громов, — понеже все пак става въпрос за Миня. Честно да ти кажа, това погромче ми трябва, за да измъкна вашия мафиот от резиденцията му.

— Като рапан от черупка, а? — засмя се Серьогин.

— По-точно като мечка от бърлогата й — каза Громов. — Сега ще звъннем на Миня и ще си спретнем рандеву, както е прието да се казва в изисканото общество. А мястото на срещата, което не се променя, ще го определиш ти, лейтенант.

— Защо аз? — искрено се учуди Серьогин. — Че аз нищо не знам за плановете ви.

„Обаче ми се ще да науча“ — добавиха изведнъж весело пламналите му очи.

Громов се усмихна сдържано.

— Обаче знаеш всички местенца в града и околността и това е достатъчно. Ще избереш някое по свое усмотрение. Някое закътано местенце, където Миня да е без криминалната си гвардия. — Усмивката на Громов се разшири. — Това са ми плановете за довечера. Засега други нямам.

— Значи ще ги разкатаете бандитите?

— Защо, нещо против ли имаш?

— Не, по принцип не, обаче...

— По-смело, лейтенант. Какво не ти харесва?

— Не че не ми харесва, но... — Серьогин въздъхна.

Громов присви очи.

— Не ми се прави на гимназистка, лейтенант. Изплюй камъчето.

— Ами... няма начин да ви съдействам без заповед от прекия ми началник. — В гласа му звучеше явно разочарование.

— Има, има — увери го Громов. — Ето, прочети това. Виждаш ли кой го е подписал? Чети, чети... Значи така — аз отговарям пред този човек, а ти, лейтенанте, отговаряш пред мен. Някакви въпроси?

— Съвсем не — весело отвърна Серьогин. — Значи ще им поразкрасим мутрите на мутрите довчера, а?

Громов го гледаше и завиждаше на младежкия му плам. Трудно му беше да си представи, че и той някога е бил същият. С годините рискът не беше намалял, но радост от работата си вече не изпитваше. Някак си беше свършила.

— Трябва да го изкараме по-далечко от града — мислеше Серьогин на глас и бърчеше русите си вежди. — Има един стръмен път към планините. Там ще е най-...

— Мълчи сега — прекъсна го Громов. — После ще ми кажеш.

Двамата бойци вмъкнаха в ресторанта възпълен младеещ мъж със смъкнати до глезените панталони. За да не ги изгуби окончателно и безвъзвратно, той вървеше приклепнал и съсредоточено сумтеше.

— В клозета се беше скрил — докладва единият. — Уж клечи на чинията. Останалите никакви ги няма, а тоя явно краката не го държат от страх. Ставай бе, говньо, викаме му, а той ни пада на колене. Плужек с плужек. Макар че като го гледам, той е шефът в тая кръчма.

Громов внимателно огледа мъжа и попита:

— Можеш ли да си стоиш на краката, уважаеми?

— Мога — отвърна мъжът с тънък, леко потрепващ глас. — Какво искате от мен?

— Пуснете го — каза Громов.

— Ама ще падне!

— Като падне, да си лежи. Нали може да говори.

Мъжът успя да се задържи на крака и дори се опита да се изпъчи под поомачканата си риза.

— Давайте ли си сметка къде сте нахлули?

— Естествено — успокой го Громов. — В ресторант „Мечата кожа“. Собственост на Женя Минин с детското прякорче Миня, нищо, че вече е мъж на години. Нали така? Не сме сбъркали адреса, надявам се?

— Не сте, не сте — побърза да го увери събеседникът му. — Заведението си е на Миня, само се води мое. — И като си спомни, че говори с въоръжени и враждебно настроени лица, сметна за необходимо да поясни: — Номинално, така да се каже. А на вас ви трябва истинският собственик, нали така?

— Точно затова дойдохме — безметежно каза Громов. — Да намерим истинския собственик. Сега ти си обуваш гащите и се обаждаш на благодетеля си. И му казваш следното — дошли са едни лоши, заплашват да подпалят ресторанта и да сварят управителя жив в най-големия казан в кухнята.

— Управителя ли?!

— Е, директора, завеждащия — няма разлика.

— Как така да няма? Мене ли имате предвид?

— Ами да. — Громов огледа незаинтересовано пораженията в салона.

— Мене?! Да ме сварите жив? — Мъжът насмалко пак да си изпусне панталоните — още не ги беше закопчал. Съдбата на ресторанта очевидно го вълнуваше много по-малко, отколкото собствената му съдба.

— Отначало без сол — потвърди Серьогин и направи зверска гримаса, което изобщо не беше сложно предвид нашареното му с боя лице. — За да не станеш жилав. Солта после.

Мъжът бързо-бързо се закопча и затегна колана, като че ли с панталоните нямаше да пари толкова. Громов не го гледаше — не му се искаше да плаши още повече този и без това ужасен човечец, но се налагаше.

— Е, готов ли си? — студено попита майорът.

Номиналният собственик насмалко да се свлече на пода — сигурно си помисли, че го питат готов ли е да го метнат в казана.

— За... за какво? — успя да попита най-после и се хвана за близката маса, за да не падне.

— Да се обадиш на шефа си, разбира се — уточни Громов. — Или да започваме с водните процедури?

— Ще се обадя естествено, ей сега ще се обадя...

Громов понечи да му подаде трофейния си мобифон, но си спомни откъде са измъкнали шефа на ресторанта и попита:

— Къде е най-близкият телефон?

— Е-е-ей там... На б-б-бара — почти проблея мъжът.

Все така без да го гледа, Громов изкомандва:

— Посока — барът, ходом марш. Описваш нещата на Миня в общи черти, после ми даваш слушалката и изчезваш там, откъдето те доведоха.

— В... в клозета ли? — попита мъжът. Не му се вярваше, че се е отървал толкова лесно.

— Точно така — потвърди Громов. — Въпреки че ми се иска да те пратя някъде възможно по-далечко.

— И възможно по-дълбочко — добави свъсил вежди лейтенант Серьогин. — Много по-дълбочко.

Отпуснат лениво по гръб в басейна, Минин чакаше от банята да излязат новите кандидатки за стриптийзърки в нощния му клуб. Помръдваше лекичко ръце и крака и в осветената отдолу и боядисана до ултрамаринено синьо вода приличаше на исполинска жаба с белезникаво шкембе. Въпреки че, разбира се, и най-големите жабоци винаги си крият онова, което при Минин се канеше да изплува само след минутка.

Още не беше виждал четирите момичета голи, но не от предвкушването на това удоволствие устата му се кривеше в нещо като усмивка. Именно „нещо като“ — Минин не беше в настроение за веселби и „нещото като“ всъщност беше зловна гримаса.

Щом обгърнатите в облаци пара порозовели от къпането момичета излязоха от банята, Миня им подвижна:

— Спрете там, милички. Почакайте да ви огледам.

Момичетата захихикаха и се събраха накуп, та да скрият каквото могат. Стаден инстинкт — на сцената щяха да си изкарват хляба, като демонстрират прелестите си пред десетки мъже едновременно, а сега всяка гледаше да се скрие зад другите.

И въпреки това стадцето им беше достатъчно живописно. И четирите имаха какво да покажат. Двамата бодигардове, щръкнали от

двете страни на басейна, синхронно сложиха ръце там, където се концентрира мигновено нарасналият им интерес към ставащото. В тази поза приличаха на есесовци на пост.

Минин огледа отпуснатото си тяло и установи, че лично при него няма никакви съществени промени. Устните му се разтеглиха почти в озъбване. Едно от момичетата реши, че това е поощрителна усмивка, и палаво попита:

— Е, ставаме ли?

— След малко ще видим — каза Минин.

И като пръхтеше и плюеше, доплува до противоположния край на басейна, измъкна се тежко от водата и седна на ръба. Единият бодигард се спусна към него, подаде му кърпа да си избърше лицето и ръцете, след което пъкна в устата му тънка кафява цигара и щракна запалка.

Минин издуха две-три порции дим и викна на скупчилите се от другата страна на басейна момичета:

— Свободното място е само едно. — И като забеляза със злорадо удовлетворение разочарованието им, продължи: — Затова сега ще направим едно конкурсче. Кръстил съм го „Ех, момичета, ех, красавици!“

Последното почти го изпя — пееха го родителите му навремето, непрекъснато пееха и дрънкаха на китара. Къщата им винаги беше пълна с гости. Пийнат, хапнат, после сядат и пеят — то Висоцки ли не беше, Окуджава ли не беше, Галич, че и Таня и Сергей Никитини.

Малкият Женя Минин слушаше с омраза жизнерадостните гласове от другата стая, гримасничеше и се подиграваше и на родителите си, и на гостите — всеки втори от тях беше цайс. И си тананикаше съвсем друга песничка: „Парички, парички, паричките са всичко...“

Лично той, Минин, искаше пари, а не верни приятели и експедиции из тайгата и планините. И беше постигнал целта си. Защото къде бяха сега разните романтични интеллигентчета с очуканите си китари? На дъното на живота бяха. И не паднаха там един по един, ами всичките заедно.

Едно от момичетата плахо се обади и наруши настъпилата тишина:

— И какъв ще е конкурсът?

Миня фокусира зрението си и огледа и четирите поред, все едно бяха изникнали от нищото чак сега. Все така стояха една до друга, но вече поотделно някак — вече не случайни познати, а конкурентки, съпернички. Онази, която в началото бяха изтикали напред, сега се беше оказала най-отзад, а другите три само дето не се бутаха с лакти, за да изкарат бюстовете си на преден план. Отдалече лицата им в първия момент му се сториха съвсем еднакви, също като бръснатите им п..ки.

— Съвсем простицьк — каза той, протегна ръка в пространството някъде встрани и малко назад, стисна почтително пъхнатата в нея вече отворена бутилка бира, отпи яка глътка, оригна се доволно и нареди:

— Първо се стройте.

— По височина ли? — попита едната: висока, кестенява, с нисък гръден глас.

Най-дребничката претендентка я изгледа завистливо.

— По ум! — викна Минин.

Момичетата се заспоглеждаха объркано, после кикотът на бодигардовете им помогна да се сетят, че им се подиграват. Когато най-после тръгнаха да се строят, дребничката се опита да се намърда в средата, но кестенявата я изблъска на левия фланг. Най-отдясно се строи една кльоцава накъдрена на тънки масури блондинка, а мястото до високата кестенява си извоюва четвъртата — чернокоса и черновежда, с широки бедра, най-цицестата и с най-бялата кожа от четирите.

Минин я поогледа с интерес и почна краткия си инструктаж:

— От вас до стената зад гърба ви са двайсет метра. Задачата ви е да изтичате дотам, да пипнете стената, после да се върнете и да скочите в басейна. Която доплува до мен първа, печели. Наградата е четиристотин долара месечно за работа в прилично заведение, където много бързо ще забрави за всякакви гонореи и хламидиази. — Надигна бирата, отпи с наслада още две глътки и продължи: — След като ви дам знак, всяка се бори за себе си. Защото животът, куклички, е борба без правила. Който превари, той натовари... — От ледената бира смехът му прозвуча малко прегракнало.

Номерът в съревнованието беше, че плочките чак до стената бяха обилно полети с масажни масла — изглеждаха просто мокри, но бяха

невероятно хлъзгави. Бодигардът, който ги пробва, насмалко да си счупи носа още на първата крачка по тях. Така че спринтът на момичетата щеше да предложи на зрителите маса остри изживявания и приятни изненади.

— Готови ли сте? — попита Минин.

— Да! — отговориха нестройно момичетата.

Кестенявата размърда лакти, за да си извоюва повече свободно пространство. Черновеждата пък така изтика накъдрената блондинка, че тя насмалко да се плъосне в басейна.

Настроението на Минин се вдигаше с всяка минута. Но като погледна скришом към чатала си, видя, че там не се вдига нищо.

— Старт на „седем“! — малко сърдито заяви Миня. — Ако някоя тръгне преди това, може да си събира багажериите и да се разкарва на майната си.

Претендентките се приготвиха за старт, всяка по свой начин. Най-запознатата със спорта, колкото и да е странно, се оказа дребосъчето — приготви се за нещо като висок старт.

— Едно! — тържествено почна Минин. — Две! Три... — И рязко се наведе напред и викна: — Седем!

Момичетата се объркаха. Първа се опомни черновеждата — блъсна съседката си с лакът в гърдите и хукна, но само след три крачки се плъосна на хлъзгавите плочки. Удари се толкова силно, че звукът се чу в цялото обширно помещение и дори отекна от стените и тавана.

Нищо неподозиращите ѝ съпернички се спуснаха след нея и никоя дори не се сети да забави крачка. Дребничката буквално излетя във въздуха, с краката напред, и след миг се стовари върху кльощавото си дупе. Блондинката залитна и щеше да падне по очи, но успя навреме да се подпре на ръце и се плъзна по плочките на четири крака. Най-дълго се задържа на крака най-високата, кестенявата, но и тя по средата на пътя се запързала на едно място, като едва успяваше да запази равновесие. Атракцията продължи четири-пет секунди, след което тя също падна. За миг се чуваха само пъшкания, а после възторженият смях на бодигардовете гръмна из цялото помещение, от пода до тавана и от стена до стена.

— Йа-хууу! — крещяха и двамата като каубои, подскачаха и размахваха юмруци.

— Млък! — Тихият глас на Минин с лекота надделя над ликуващите гласове на младежите.

Вече се чуваше съвсем ясно как голите момичета пъшкат, стенат и ругаят — всяка се мъчеше първа да стигне до стената. И четирите ставаха и падаха, хващаха се за ръцете и краката не толкова за опора, колкото за да попречат на другата да победи.

Лъсналото от маслата дребосъче първо се сети, че опитите да се изправи само отнемат скъпоценно време, и запълзя напред на четири крака. Успя да изпревари конкурентките си с метър — метър и половина, но кестенявата я настигна, дръпна я за левия глезен и я просна на пода. След което се обърна и изрита с всичка сила накъдрената блондинка в главата. Черновеждата хубавица, която се опита да заобиколи мелето по ръба на басейна, също изяде един ритник и със сърдит писък плъсна във водата.

Когато кестенявата стигна на четири крака до стената и все така надупена плесна с ръка по нея, обърна се и забърза към басейна като начинаеща кънкьорка, Минин усети първите признаци на възбудата.

Блондинката вече беше отпаднала от състезанието поради разкъравения си нос — беше вирнала лице към тавана и го стискаше с пръсти. Пъргавото дребосъче с отчаян вопъл се опита да стартира наново, но пак падна и остана да лежи по гръб и да хлипа.

Единствено чернокосата беше запазила бойния си дух и волята за победа и сега заплува към мястото, където кестенявата се канеше да скочи във водата. Минин одобри упоритостта ѝ. Тя нямаше да спечели, но очевидно беше решила поне да си отмъсти.

— Махнете я тая кучка! — викна кестенявата. — Аз съм победителката, нали стигнах до стената!

— Е, още не си. — Минин насмешливо поклати глава. — Първо трябва да доплуваш ей дотука, хубавице. — И потупа ръба на басейна до задника си.

— Добре тогава!

Кестенявата отстъпи една крачка и скочи във водата с краката надолу, за да изрита чернокосата. Водата закипя, замяркаха се ръце, глави и задници. А след това се чу оглушителен писък и чернокосата изплува; държеше се за лицето.

— Окото ми! — пищеше момичето. — Тая мръсница ми извади окото!

Кестенявата вече плуваше кучешката към Минин и се усмихваше тържествуващо. Той обаче не отговори на усмивката ѝ. Изведнъж му се догади — както когато видя сварените живи киевски борчета.

— Ето ме — докладва запъхтяната победителка и се хвана за ръба на басейна.

Мократа коса беше залепнала за главата ѝ. Гледана отгоре, с фигура, пречупена от водата, победителката приличаше на попова лъжичка с вече попорасли крачета.

— Какво е положението? — попита Минин единия бодигард, който вече беше изтичал да измъкне чернокосата от водата.

— Май наистина ѝ е избола окото. Нищо няма, само кръв...

— Разкарай я оттука. — Минин сви отвратено устни. — И другите две и тях.

Другите две момичета инстинктивно се бяха притиснали едно към друго. Забавата беше свършила и сега им беше тъпо. И изглеждаха тъпо.

— А аз да остана ли? — попита кестенявата.

Минин наведе поглед към нея и кимна.

— Ти остани. Ела, седни до мене.

Момичето пъргаво се надигна на ръце и със същото движение се извъртя във въздуха и се настани до него на ръба на басейна. Беше наистина дългокрака, обаче някак изгърбена; коленете ѝ бяха ожулени; кожата ѝ веднага настръхна на малки пъпчици. Не беше хубавица, обаче по някакъв неуловим начин му напомняше инатливата „пожарникарка“, виртуалната му противничка в покера, с която трябваше доста да си поиграе, докато я съблече чисто голичка.

Е, в крайна сметка те всички се дърпат — и компютърните, и истинските. Отначало докато кокетничат. После — когато ги хванеш яката. Дърпат се, дърпат се, та ще се скъсат. Ако загубя, ще трябва да събуека нещо...

А ако нямаш вече какво да сваляш? Ако наистина се скъсаш? И как може да паднеш още по-ниско, след като вече си лазила на четири крака? И колко покорно можеш да превиваш гръб, след като вече си изгърбен? Надупен всъщност.

Точно тези въпроси би трябвало да си задават хората, които си предлагат услугите. Заплатата е съвсем друга работа — тя няма значение.

Тъпата кестенява мацка още не ги разбираше тия работи.

Минин насмешливо оглеждаше голата млада жена. Тя се чудеше какво да прави и ту се навеждаше напред, стиснала ръцете си с колене, ту предизвикателно изправяше рамене.

— Браво — каза Минин, когато му писна от номерцата ѝ. — Ти почти победи.

— Защо почти? — И си позволяваше да го гледа палаво тая курва!

— Сега се гордееш със себе си и си мислиш, че си голяма късметлийка, нали? — попита Минин, без да обръща внимание на въпроса ѝ.

— Много искам тази работа — неочаквано призна тя. — Искам да следвам туризъм, а там е платено обучение...

Минин пак не я чу.

— Мислиш си, че си най-добрата, най-красивата, нали? — Разбъркваше замислено водата с татуираните си крака.

— Защо, не съм ли? — Момичето се опита да го погледне в очите.

Минин можеше просто да ѝ каже, че както е настръхнала, прилича на оскубана кокошка, но имаше по-добър ход.

— И се обичаш повече от всичко на света?

— Ами как да ви кажа...

— Честно ми кажи. С мене човек трябва да е честен, скъпа.

— Е, щом честно... — Кестенявата се поколеба, после изтърси: — Щом ще е честно, всички най-много обичат себе си. Не е ли така?

Минин я изгледа дълго като преял питон и ѝ напомни:

— Става дума конкретно за тебе.

Тя вдигна рамене.

— Не съм изключение.

— Значи се обичаш?

— Обичам се, разбира се.

— Добре — удовлетворено каза Минин. — Покажи тогава как се обичаш.

— Какво искате да кажете? — Гласът ѝ секна и последната дума излезе на шепот.

— Каквото чу, малката. Покажи как се обичаш. Ей тук, на плочките. — Минин се засмя беззвучно.

Тя постепенно започна да осъзнава какво иска от нея. Погледна объркано бодигардовете — те се хилеха и я изпиваха с очи. Единият вирна среден пръст и погъделичка въздуха пред чатала си.

— Ама не е честно... — неуверено почна тя и се огледа, все едно някой можеше да ѝ се притече на помощ.

— А ти честно ли победи? — попита Минин незаинтересовано.

— Нали казахте — борба без правила.

— Именно — съгласи се той. — Никакви правила. Затова или прави каквото ти казвам, или ще го направят моите момчета, поред и после заедно. Как предпочиташ, скъпа? Както кажеш, така ще бъде.

— Ама аз не... — почти беззвучно прошепна момичето. — Няма да мога да... — Устните ѝ се разтрепериха.

— Е, те ще могат. — Минин кимна към бодигардовете си и те се изпъчиха и надуха перки. — Виждаш ли ги какви жребци са, а? И още имам — до един такива.

В този миг зазвъня мобифонът на Минин. Беше от другата страна на басейна и единият бодигард веднага хукна натам: стъпваше някак странно, все едно гащите му внезапно му бяха отеснели.

Кестенявата, изчервена като рак, сведе глава и посегна към бедрата си.

Но Минин вече не я гледаше — гледаше бодигарда, който, след като чу кой се обажда, вече тичаше към него, стиснал телефона в протегнатата си ръка като олимпийски огън.

Съобрази да заобиколи мазното място, където се бе провел конкурсът, и спря задъхан до шефа си. Държеше телефона, все едно беше адска машина или граната, от която трябва да се отърве възможно по-бързо.

— Кой е пък сега? — попита Минин; нещо му нашепваше да не взима проклетия телефон. — Не виждаш ли, че съм зает?

— Ами такава, шефе... — Бодигардът настойчиво му протягаше телефона. — Станала е беля.

— Каква беля бе?

— Ами... в ресторанта, такава...

— Каквооо?! — ревна Минин. — Дай телефона! Кой си ти бе? — изрева вече в слушалката.

Един тих глас весело се осведоми:

— Как е хавата, Миня, готов ли си?

— За какво да съм готов бе? Кой си ти?

— Да делим кожата — невъзмутимо продължи невидимият му събеседник.

— Кожата ли? Каква кожа?

— Не твоята, разбира се. За чий ни е? — Разнесе се подигравателен смях. — На мечката кожата. Загрят ли?

Миня объркано погледна първо бодигарда, после стреснато замръзналата девойка, все едно търсеше подкрепа от тях. След миг се опомни, свъси вежди — лицето му поморавя — и изсъска:

— Кой си ти бе, гад?... За такива шегички ще ти сцепя гъза на свастика! Ще те...

— Защо? Аз нямам нищо общо. Охраната побягна и тия мутри ти съсипаха ресторанта, на нищо го напра...

Минин свали телефона от ухото си и го погледна с тъпо недоумение. Вдигна го пак и чу обърканите обяснения на уплашения до смърт управител — някаква наистина съвсем невероятна история.

След още две-три минути, след като се обади пак нахалният младежки глас и му даде времето и мястото на срещата, Минин запокити телефона в басейна, блъсна там и пищящото момиче, а после скочи и от яд затропа с крака.

— Ще ги избия тия гадове!... Ще ги обеса за ташаците покрай пътя!... Червата ще им натикам в устите, та да не плямпат много...

Никога досега не бе изпитвал такъв ужас преди среща, а не можеше да я откаже, понеже го беше страх — не че може да го убият, а че може да загуби авторитета си в престъпния свят: това беше много по-пагубно. И затова сега се самонавиваше, саморазпалваше се и се докарваше до истерика — още в затвора беше научил това изкуство на берсеркерите, понеже в затвора ако не си свиреп и безмилостен, всички те тъпчат в лайната.

В такива моменти Миня изглеждаше наистина страшен, а не уплашен, и затова внушаваше на околните поне толкова ужас, колкото изпитваше и самият той.

Все пак всеки медал за храброст си има и обратна страна. И на нея е написана една-единствена къса думичка. Страх.

ГЛАВА 18

ИМАТЕ ДУМАТА, МИСТЪР СМИТ!

Громов гледаше малкия си отряд и имаше чувството, че наблюдава не опитни бойци, а хлапета, увлечени в игра с конструктор. И петимата бяха измили маскировъчния си грим, но лицата им си бяха останали изпоцапани и може би поради това изглеждаха хитри и съвсем хлапашки.

Двама — светеха си поред с фенерче — подготвяха оръжията си за бой. Онзи, който трябваше да залегне на склона отгатык пътя, щракна пълнителя в автомата си, сви устни и дръпна затвора. Сега оставаше само да вдигне предпазителя и да натисне спусъка. Конструктор, да — но не играчка, а световноизвестният конструктор Михаил Тимофеевич Калашников.

— Заглушители ще слагаме ли? — попита боецът.

Другият боец изпревари Громов, изхъмка саркастично и изсумтя:

— В гъза си го натикай тоя заглушител! Кой ще ни чуе в тоя пущинак бе? Само пречи да стреляш. Освен това нали има и гранати! Като гръмнат, какво ти пука за изстрелите! Включваш на автоматична и докрай... Правилно ли разбирам задачата, другарю майор?

— При нощен бой — каза Громов — безшумна стрелба се води само в изключителни случаи. Защото какво трябва да направи противникът първо?

— Да пукне? — предположи автоматчикът.

— Това е второто. — Громов се подсмивва. — Първо трябва да напълни гащите от страх. Изстрелите, пламъкът от дулата — това довършва противника преди куршума. Да не би да искате бандитите да залегнат под колите и да открият стрелба? — попита риторично Громов. — Не искате, разбира се. Така че пукотевицата е от полза.

— Трябваше да вземем трасиращи — въздъхна боецът с автомата. — Щях да им направя истински фойерверк!

— Следващия път — успокои го приятелят му. — Бандити дал Господ. Важното е да има редовно снабдяване с боеприпаси. — И като

си заподсвирква началните тактове на неотдавна реанимирания химн, прикачи оптиката към винтовката си „Драгунов“ и обясни: — Инфрочервени лъчи. Човечетата са зелени, а изстрелите — оранжеви. Голяма красота.

— Знам — каза Громов. — Нагледал съм се и на зелени човечета, и на оранжеви изстрели. Ти обаче гледай да не забравиш да свалиш капачето на оптиката.

— Ама как може, другарю майор — възмути се снайперистът.

— Може, може. Имах навремето един страхотен стрелец, Толик. — Громов се загледа някъде в тъмнината. — От километър око уцелваше. Не на катеричка, разбира се. Стрелец радист, така се водеше. Един път обаче забрави да свали капачето и направо да отвинти целия регулатор, докато загрее защо не вижда целта.

— Обаче после я улучи, нали? — попита снайперистът.

— Улучи я — потвърди Громов. — Обаче с пистолет, в близък бой.

— Е, това е най-важното. — Снайперистът с обич погали полираната ложа на винтовката, неизвестно защо духна в дулото и докладва, без да се обръща конкретно нито към Громов, нито към началника си старши лейтенант Серьогин: — Готов съм. Отивам да заема позиция.

— Давай — изръмжа му Серьогин, който заедно с третия боец приготвяше една тротилова шашка. — И гледай да не се увличаш, Николников. Майорът иска Миня жив, ясно?

— Ясно де, ясно!...

В отдалечаващия се глас на снайпериста прозвуча неудоволствие. Може би защото за стотен път му повтаряха едно и също. А може би и защото би предпочел да застреля местния мафиотски бос на място. Най-важното е да набележиш целта и да я поразииш с първия изстрел, нали така.

Четвъртият боец проверяваше шестте осколочни гранати. Взривателите им бяха вързани на специална жица, за да не си губи времето да ги издърпва ръчно — просто хващаш гранатата, дърпаш я рязко и я хвърляш. „Облекчава работата“ — помисли Громов и се навъси. Кога ли щяха да свършат тия времена на безкрайна стрелба и взривове?

Въздъхна, облегна се на топлия капак на джипа и загледа как Серьогин и помощникът му подготвят взрива на светлината на фаровете.

Серьогин подаде шнура на боеца и каза:

— Отрежи на половин метър. Ще имаш четирийсет секунди да се разкараш от мостчето.

— За толкова време човек може да иде да изчука нещо и да се върне — нехайно отвърна боецът.

— Ако ти трябва по-малко от четирийсет секунди за жена — наставнически каза Серьогин, — по-добре не бягай, ами си вържи шашката за топките. И без това не са ти нужни в тоя живот.

Боецът засумтя обидено, наниза на шнура шмедната гилза на запалителната капсула и я сплеска с кътници. Сега оставаше само фитилът да се пъхне в специалната дупка на тротиловата шашка. Серьогин вече ловко прикрепваше със скок към нея още пет.

— Е, другарю майор — каза старши лейтенантът, след като връчи взрива на боеца — ще обсъдим ли плана на операцията още веднъж?

На Громов му стана и тъжно, и смешно едновременно. Това момче с войнствено щръкналата късо подстригана руса коса може и да носеше званието старши лейтенант, но наистина приличаше на хлапе, решило да си играе на война. Повече би му подходило да си говори с приятелите за момичета, а не да обсъжда планове за бойни операции. Още повече че Серьогин се беше облякъл така, все едно направо оттук щеше да ходи на дискотека.

— Разбира се — каза Громов. — Дай плана, лейтенант. Сега ти командваш.

Серьогин се намръщи, за да скрие доволната си усмивка.

— Ей там, горе — той махна в тъмното, — има площадка, навремето там беше бира скарата.

— Първата в града — важно се обади боецът, назначен за сапърор. — В смисъл частна. Въртеше я Резо. Готвеше нутрии и лъжеше, че било свинско.

Серьогин го изпепели с поглед и продължи:

— Преди година пътят беше затворен заради свлачище и вече никой не минава по него.

— Освен нас и бандитите — добави словоохотливият боец.

— Взривът нали е готов бе? — зловещо му изръмжа Серьогин.
— Изчезвай да си заемеш позицията.

Громов се подсмива и се престори, че оглежда внимателно нощния пейзаж. Планините почти не се виждаха на фона на черното небе — очертанията им се различаваха единствено по липсата на звезди. Всъщност Громов гледаше точно тях — звездите.

— Продължавай, лейтенант — каза той. — Слушам те. Внимателно.

Серьогин почна пак и с всяка дума гласът му ставаше все по-оживен:

— Бандитите ще дойдат с няколко коли, то си е ясно. Обаче никой от тях няма да стигне до площадката, тоест до мястото на срещата. Щом минат по моста, Верховски го гръмва. След което аз запречвам пътя с джипа и стрелям по първата кола — шефът в никакъв случай няма да се качи в нея, така че ги довършвам всички, нали така?

— Ммм — неопределено отговори Громов.

Серьогин — просто не го съдържаше на място — закрачи напред-назад и продължи:

— През това време Николников и Шакин отстрелват най-напористите. При необходимост Чергинец хвърля гранати и всява смут. В резултат бандитите залягат и изобщо не мислят за съпротива. В този момент измъкваме Миня от колата му — той няма да участва в престрелката, това е сигурно. И край — задачата е изпълнена, другарю майор.

В увлечението си Серьогин вече виждаше успешния край. Да не говорим, че бе пропуснал дори поне за приличие да включи в плана на операцията временния си командир.

Громов се подсмихна.

— Пропускаш една малка подробност, лейтенант.

— Какво? — Серьогин го изгледа неразбиращо.

— Джипа. — Громов потропа с пръст по конфискувания от бандитите ландроувър. — Няма да им препречваме пътя с него. Веднага сядаш зад волана и го откарваш оттатък моста. Връщаш се пеша. Желателно бегом.

— Защо?

— За да си тук навреме — обясни му Громов. — Скоро ще дойдат.

Вече беше забелязал далече в ниското проблясъци на приближаващи се фарове — Миня очевидно бързаше да стигне до площадката поне половин час преди уговореното време, за да огледа обстановката и също да направи засада.

Серьогин машинално си погледна часовника и се намръщи.

— Първо, имаме още много време. Второ, не ви питам за това. Питам ви защо да сваляме джипа.

— А как според теб ще се приберем в града, след като взривим моста? — попита Громов. — Вярно, че в джипа е доста тесничко за шестима, обаче да биеш път пеша чак до града с пълно снаряжение... — Той поклати глава.

— Вярно! Изобщо не се сетих! — Серьогин се плесна по челото, усмихна се виновно, но веднага се сепна. — Обаче ако сваля джипа оттатък моста, с какво ще препречим пътя?

— С това. — Громов се тупна с палец в гърдите. — И с това. — И вдигна узито.

— А, няма начин. — Серьогин се намръщи. — Няма да можете да се справите самичък.

— Нали затова ти казах да побързаш. — Громов пак погледна надолу по пътя. Фаровете вече осветяваха склоновете — колите се изкачваха по серпантината. — Действуй, лейтенант — каза майорът. — Скриваш джипа в храсталака и бегом тук. Двамата с теб ще подготвим чудничко посрещане на тия гадове. Незабравимо.

Серьогин скочи в джипа, запали двигателя, подаде се през прозореца и попита:

— И няма да ми кажете защо е цялата тая работа, нали, другарю майор?

— Защо да не ти кажа? — усмихна се Громов. — Вярно, че е държавна тайна, но ще ти я разкрия. На ухо. — Пристъпи към Серьогин, който от любопитство насмалко да изпадне от джипа, и прошепна: — Прекалено много гадини се навъдиха по света, лейтенант. И трябва да ги унищожаваме когато и където можем.

— Не искате да ми кажете значи — обидено въздъхна Серьогин. — Така си и знаех. Е, нищо... Ей сега се връщам. Чао.

В момента наистина приличаше на сърдито дете, но Громов не се усмихна.

Задачата нямаше да е лека. Доколкото можеше да се прецени по светлините на фаровете, към мястото на срещата идваха поне пет коли. Ако във всяка имаше по четирима души, малкият отряд на Громов само след минути щеше да се сражава с почти четирикратно превъзхождащ го противник. Точно затова Громов бе решил да отпрати Серьогин в последния момент, така че времето да му стигне само колкото да скрие джипа. Не искаше да изкарва тая луда глава Серьогин под куршумите.

Прекалено млад беше този старши лейтенант.

За да не го забележат прекалено рано в прекалено светлия му за тази тъмна нощ костюм, Громов пресече асфалтовата лента на шосето и зае позиция зад един голям камък — приличаше на обелиск или на заготовка за статуя от Великденския остров. От дясната му страна се извисяваше отвесният гранитен склон, отляво — оттатък пътя, зад редицата бетонни стълбчета, зееше урва.

Серьогин благополучно се беше изнесъл с джипа, бойците му с нищо не издаваха присъствието си. Съвсем лесно можеше да си помисли човек, че е останал съвсем сам — и че пак съвсем сам трябва да понесе тежестта на целия бой. И Громов постъпи точно така. Беше свикнал да разчита единствено на себе си — така нямаше кой да го подведе в тежки ситуации, нали?

За да не се издаде, ако запали цигара, Громов меланхолично дъвчеше някаква тревичка и си спомняше думите на стария художник с необикновения поглед върху живота.

Поле. Поле, на което расте трева.

Тогава Громов не бе успял да му отговори нищо, но сега прехапа сламката, изплю горчива слюнка и измърмори:

— Най-различни треви има, старче. Някой трябва да го оре това поле. Иначе всичко ще обрасне с бурени.

Никой не го чу, никой не му отговори, но пък и Громов никога не беше държал да споделя мислите си с околните. Той обичаше да мълчи. Ценеше самотата. Прекарваше по-голямата част от живота си на невидимия си необитаем остров и това изобщо не му тежеше.

Чакането не продължи дълго. Когато частиците кварц във все още запазилия част от топлината на деня камък заискриха, Громов

надникна към пътя и видя усиливащата се млечнобяла светлина на приближаващите фарове.

Лейтенант Серьогин сигурно псуваше от безсилна злоба, след като беше разбрал, че няма да може да се върне навреме. Но нямаше право на самостоятелни действия, за да не провали операцията — и нямаше и да се изложи на излишен риск под куршумите. За бойците Громов не се тревожеше — те си бяха в укрытията. Оставаше му да се погрижи единствено за това да оцелее самият той, но това не го притесняваше — беше свикнал.

Асфалтовата лента оживя — мънички и големи сенки побягнаха нагоре по шосето, за да се спасят от върволицата фарове. Отдалече фаровете приличаха на пламтящи очи на страшни хищници.

Песента на цикадите спря, все едно по знак на невидим диригент. Настъпилата тишина щеше да е пълна, ако не беше глухото ръмжене на двигателите.

Громов нагласи узито на единична стрелба и вдиша и издиша дълбоко няколко пъти. Правеше го винаги, въпреки че не беше задължително — сърцето му бездруго биеше равномерно като часовник. Това не означаваше, че в един миг няма да спре, разбира се, или че Громов не се вълнуваше — означаваше само, че дори в най-опасни моменти не трепереше като духано от вятъра есенно листо. Кое е много важно условие за точна стрелба. И изобщо за достойно съществуване.

Когато челният автомобил — пълзеше нагоре на четвърта скорост — наближи на дващестина крачки, Громов излезе на пътя и като начало гръмна двата фара да не го заслепят, след което заби три куршума там, където зад стъклото се мерзелееше главата на шофьора.

На мястото на смътно белеещото лице зейна черна дупка. Синият форд измина още три-четири метра, преди да спре и после бавно да заслиза надолу. Точно на това се бе надявал Громов — краката на убития или тежко ранен шофьор вече не бяха на педалите, а стреснатите му спътници не се бяха сетили да дръпнат ръчната спирачка.

Багажникът на форда с трясък се заби в предницата на следващата кола и двете задръстиха пътя. Запищя клаксон — и не спираше, вероятно трупът на простреляния шофьор го беше натиснал и нямаше кой да го отмести.

Някой във форда крещеше:

— Сгащиха ни, брато, сгащиха ни, сгащиха ни...

Една ниска сива кола се опита да заобиколи първите две отдясно, но Громов простреля и нейния невидим шофьор и пътят се оказа изцяло блокиран.

Вече крещяха всички:

— Засада!

— Кой са тия, мамка им?!

— Ето го там, виждам го!

— Къде ми е пушката бе? Кой я взе? Дайте ми я да го опукам!

Громов се хвърли зад камъка миг преди в тъмнината да затанцуват проблясъците на ответния огън. Бандитите изскачаха от колите и стреляха напосоки, но огънят беше толкова силен, че се чуваше сигурно на километри.

Сред трясъка на пистолетите се открояваше басовото бумтене на тежки карабини.

Но от десетките изстреляни в мрака куршуми само един-два се сплескаха в скалата, пред Громов. А после откъм склона се обади калашникът и крясъците на бандитите надвикаха грохота на стрелбата.

— Боли бе! — пищеше някой в мрака. — Боли!

— Сгащиха ни, момчета, свършено е с нас!

— Да бягаме!

— Ооооо!...

Методично се заобажда и снайперската „Драгунов“. Ако се съдеше по равните промеждутъци между изстрелите, снайперистът на Серьогин си разбираше от работата. Със същото спокойствие сигурно стреляше по мишени в стрелбището. Движещи се мишени — които спираха да се движат, след като ги улучиш.

Громов надникна предпазливо иззад укритието си и видя, че големият бял джип — покривът му се извисяваше над другите коли — се опитва да обърне, за да се измъкне от обстрела. Пречеха му обаче двете последни коли.

Буммм! Грохотът долетя откъм моста. Светлината на взрива за миг озари стълпотворението на пътя в червено, така че Громов без проблеми повали един тичащ към него бандит с пушка помпа. След това, навел узито така, че всеки момент да може лекичко да вдигне дулото и да стреля, хукна към крещящите бандити и колите.

Ехото от взривяването на моста още не беше заглъхнало по планинските склонове, когато на самия път започнаха да разцъфват нови и нови трещящи огнени храсти: боецът с гранатите отсичаше отстъплението на колите и на пешите бандити — на светлината на оцелелите фарове беше много по-удобно да ги довършат, отколкото в мрака на нощта.

Някой два пъти стреля по Громов изпод челния форд. Без да забавя крачка, майорът отвърна с три куршума поред, след което превключи на автоматична стрелба и с два откоса проби задните гуми на белия джип, който вече беше обърнал, но все още не можеше да открие път за отстъпление. И още преди гилзите от узито да издрънчат на асфалта, Громов изрева толкова страшно, че не можеха да го заглушат никакви изстрели и никакви взривове:

— Легни, вашта мама! Който надигне глава, дупча му я! Лягай по очи! Веднага. Ръцете на тила!

Изад надупчените от куршуми и осколки коли спокойно можеше да се води успешна отбрана — но можеха да я водят истински бойци, а не уплашени бандити. Литри бандитска кръв се стичаха по асфалта на ручейчета и се събираха на локви. Един останал без крака бандит пълзеше надолу по пътя и оставяше широка лъскава следа, все едно влачеше мокър парцал. Останалите лежах неподвижно кой където е паднал — едни мъртви, други умиращи от страх.

Само един — як като бик и кой знае защо, гол до кръста, се беше облегал на една от колите и гледаше приближаващия се Громов като омагьосан. Майорът го повали с изстрел в рамото, за да не доскъсва гласните си струни, и всички, които вече се бяха проснали на земята, потръпнаха синхронно, все едно беше улучил тях, и то едновременно.

— Е, как е, момчета? — попита насмешливо Громов. — Още ли ви се стреля?

Отговорът се състоеше от стонове, хриптене и глухо мърморене.

Дотичаха и възбудените бойци на старши лейтенант Серьогин. Явно бяха разочаровани. Всичко беше свършило толкова бързо, че на автоматчика дори не му се беше наложило да сменя пълнителя.

Серьогин бавно се изкачваше по шосето — вече разбрал, че няма къде да бърза. Дори отдалече личеше, че е потиснат от собствената си мудност. Бойците му се бяха справили със задачата самостоятелно, а самият той беше закъснял да застане рамо до рамо с майора и на него

му се беше наложило да спре бандитите сам. Що за командир съм, мислеше си Серьогин, да не съм на полесражението!

И с тази тъжна мисъл Серьогин загина на тъмното шосе. И дори и в смъртта си се чу мереше виновно.

От момента, в който нощта избухна във взривове и изстрели, до настъпването на относителното затишие, времето за Минин беше като един миг. Спомняше си, че почти се беше разпищял шофьорът веднага да изтегли джипа извън обсега на стрелбата. Джипът обаче само се блъскаше напред-назад в задръстилите пътя коли.

А после заизблъсква насила от джипа вцепенените си бодигардове — нали имаха оръжие тия тъпаци, трябваше да стрелят, трябваше да го отърват! Първият — изскочи от задната дясна врата — не успя да направи и една крачка: цялото съдържание на празната му тиква се разпльока вътре в джипа и Минин трябваше да го тъпче с подметките на скъпите си обуца. Беше лепкаво и гадно.

Вторият бодигард извади по-голям късмет — живя десетина секунди повече от първия и дори успя да стреля веднъж някъде към небето, преди ризата му да стане на кървав парцал откъм гърба.

С това всъщност престрелката свърши. От мрака изрева нечий властен глас и заповяда никой да не стреля и всички да легнат по очи. Плоският тил на шофьора на Миня тутакси изчезна — шофьорчето се сви на пода с надеждата никой да не го забележи. Предното стъкло, хлътнало от един взрив точно пред джипа, се държеше на мястото си като по чудо, но да гледаш през него беше все едно да гледаш през намачкан целофан.

Минин надникна навън. Не можеше да повярва, че всичко е свършило толкова бързо — че всъщност с него е свършено толкова бързо. Нямаше представа кой е уредил тази касапница. Можеше да са както хората на Зубан, така и бандитите от всяка местна групировка, решили да си резнат парче от неговата баница. В случая обаче не баницата го тревожеше. Точка първа в новия му дневен ред бе друга и наистина важна — как да си спаси кожата. За „Мечата“ изобщо не му пукаше. Ресторанти в Сочи все пак дал Господ, обаче него, Миня, мама и татко го бяха направили в един-единствен екземпляр.

Нямаше никаква надежда, че ще го пуснат по живо по здраво — нали бяха избили безмилостно хората му, а той беше главатарят. Нямаше начин да се отърве. Но трябваше да опита — няма да се предаде току-така я! Ако успееше да се шмугне в спасителния мрак, можеше и да успее.

Тези трескави мисли прелетяха през главата му само за секунди и след още две Минин вече стискаше испанския си пистолет „Астра“, измъкнат от скривалището под задната седалка. Хромиран, с черни пластмасови чирени, той беше зареден с десет мънички шанса 9-и калибър. И Минин възнамеряваше да използва разумно всеки от тях.

— А, не се давам лесно аз — изръмжа той и зареди патрон в цевта. — Да го духате!

Насочи пистолета напред, приклепна и се измъкна на асфалта — молеше се наум отворената задна врата на джипа да е надеждно прикритие. Няколко фара осветяваха полесражението, но след яркооранжевите експлозии на гранатите Минин все още беше заслепен и не виждаше хубаво. Помисли си обаче, че и враговете не виждат добре — и беше прав.

Заобиколи блейзъра на четири крака, вмъкна се под тойотата зад него, залегна между задните ѝ колела — и видя пред себе си пътя. Беше пуст, ако не се броеше самотната фигура, която се изкачваше към колите.

Минин с мъка преглътна. Десет оловни шанса срещу един противник — добри карти. Просто трябваше да повали непознатия с първия изстрел, да хукне надолу по шосето и при първа възможност да се шмугне в храстите. Не го биваше в тичането — никак всъщност, — обаче тъмнината и пресечената местност би трябвало да изравнят шансовете му с тези на дори най-пъргавите преследвачи. Освен това не биваше да се бави — гласовете зад гърба му се приближаваха неумолимо.

Той замижа с лявото око, за да нагласи мушката в процепа на мерника и после върху целта. Беше опрял лакът на асфалта и ръката му изобщо не трепваше, но в полумрака виждаше или смътните очертания на непознатия, или лъскавото дуло на пистолета. И стреля почти напосоки.

При всеки гърмеж изхвърчаше заслепяващ пламък и след третия изстрел Минин вече не виждаше живата си мишена. След петия обаче реши, че поне един куршум от петте е улучил целта, и се измъкна изпод колата, като жестоко си изподра гърба.

Човекът, който бе вървял по пътя, лежеше на асфалта — безформено неподвижно петно. Минин хвърли поглед през рамо към вцепенените от изненада непознати, които му бяха направили засадата, и с изненадваща и самия него скорост побягна, като размахваше тежкия пистолет.

Мина десетина метра без проблеми и тъкмо щеше да изкрещи ликуващо и да се свре в храстите, когато внезапно десният му крак поддаде и той падна. Счупил ли го беше? Докато падаше, дори се учуди, че костите се чупят с такъв трясък. И чак когато гърдите, ръцете и брадичката му задраха асфалта, разбра, че е изтрецял изстрел.

Вече не можеше и да се мисли за бягство — как се бяга на един крак?! Крачолът стана тежък и горещ, лепкав; кракът отказваше да го слуша. Докато се обръщаше по гръб, Минин сякаш влачеше тежък пън — при това пън, който адски болеше.

Асфалтът под задника му също стана горещ и лепкав. Много неприятно усещане. Все едно си се напикал седнал — че и другата работа си свършил дори. На Минин обаче не му беше до това. Опря се на лявата си ръка — къде ли и кога беше изчезнал часовникът му? — надигна се и тъпо загледа как към него се приближават три сенки. Мина му през ума, че го е сънувал това, и то неведнъж. И кошмарите свършваха много, много гадно. Реалността се върна, когато първата сянка вдигна автомата си и се озъби.

— Стой! — викна прегракнал мъжки глас. — Ако застреляш тая твар, ще ти пръсна черепа!

„Тварта трябва да съм аз“ — сети се вцепененият Минин. Но вместо да се зарадва, че няма да го убият, се уплаши — и то толкова много, че дори забрави за ранения си крак.

— Ама той надупчи Серьогин! — възмути се нечий младежки глас. — Другарю лейтенант, жив ли сте?

„Лейтенант? — учуди се Минин. — Че тия ченгета ли са? Какво мълча и аз? Човек винаги може да се разбере с ченгетата“. И викна:

— Предавам се! Предавам се!

— Хвърли пищова — нареди мъжът, който беше заповядал да не се стреля. По тона му личеше, че той е командирът. — А, не — просто го пусни. — Беше предусетил някак, че Минин се кани да запокити пистолета в пропастта. — Да ти е подръка, ако ти се наложи да го вдигнеш.

„Какви са тия гатанки? — помисли Минин. — За какво ще го вдигам?... А, ясно — трябват им отпечатьци!“

Избърса дръжката и дулото в, крачола си, пусна астрата вдясно от себе си и я избута с пръсти по-далечко. Да се опитват сега да докажат, че той е застрелял лейтенант Серьогин. Имаше толкова пари и толкова адвокати, че можеше и полковник да застреля и пак щеше да му се размине. Оставаше му само да издържи неминуемия побой и да изчака до сутринта в ареста. На сутринта всичко щеше да се уреди.

Въпреки очакванията му обаче ритници и шамари нямаше, поне засега. Непознатият чакаше да му кажат какво е състоянието на лейтенанта.

— Няма пулс — докладва единият от бойците. — В сърцето го е прострелял тоя мръсник! С изходна рана.

Минин — беше съвсем наясно, че никой няма да го похвали за точната му стрелба — се обърна към мъжа, от чието решение зависеше съдбата му.

— В рамото му се целех. Не исках да го убия.

— Млъквай — отрязва го непознатият. — Седи си кротко и мълчи, никой не те пита. — И без да откъсва поглед от Минин, нареди на двамата бойци: — Вървете при другите. Оцелелите да тръгват с колите нагоре по пътя и да чакат там до сутринта, ако искат да живеят. Ако някой не ще — теглите му куршума.

— А лейтенантът? — сърдито попита единият боец.

— И този тук? — добави вторият. — Него какво ще го правим?

Явно не бързаше да изпълни дадената му заповед.

— Аз ще си поприказвам с него — отговори непознатият, все така без да откъсва поглед от Минин. — Само за минутка. Вие си вършете работата — разговорът ни не ви засяга.

— А лейтенантът? — упорито повтори първият — онзи, който беше проверявал пулса на убития.

— На него вече му е все едно къде лежи — рязко каза мъжът. — Ще го приберем, като тръгнем. После ще си оплаквате командира, като

си изпълните задачата. Сега — кръгом и ходом марш.

След секунди Минин остана сам с непознатия. Помъчи се да овладее нервното си треперене — като от студ. А може би трепереше от загуба на кръв? Непознатият пристъпи към него и Минин изпита почти физическото усещане, че от него лъха леден студ.

— Та за какво ще си приказваме? — Минин се мъчеше да говори уверено, въпреки че трепереше. Дори зъбите му тракаха и насмалко да си прехапе езика.

— Няма да си приказваме всъщност — каза непознатият. — Ще е нещо като монолог. Сега вие, гражданино бандитски шеф, подробно и ясно ще ми разкажете всичко, което ви е известно за Сурин.

— Какъв Сурин?

Непознатият поклати укорително глава.

— А, не, не така. Мога да причинявам такава болка, каквато не сте и сънували.

— Защо ми говориш на „вие“ бе, началник? — Усмивката на Минин беше измъчена. — Не бях срещал досега толкова възпитани боклуци.

— Боклук беше вашият Журба — студено каза непознатият. — Аз съм от ФСС. Майор Громов. Същият, с когото толкова искахте да се запознаете по-отблизо. Така че — много ми е приятно. Колкото до възпитанието, грешите. — Громов внезапно изрита Минин в лицето и го повали по гръб. — Обикновено говора на „вие“ с непознати жени, възрастни хора, с прекия си началник и с най-омразните си врагове. Можете ли да се сетите към коя от тези категории спадате?

Минин успя да надигне глава от асфалта и преглътна — гърлото му изведнъж беше съвсем пресъхнало.

— Какъв ти е проблемът, майоре? Ще го уредим. Ще се разберем — аз съм разбран човек.

— Щом си разбран, отговаряй на въпросите ми. — Громов присви очи и се поправи: — Отговаряйте на въпросите ми. Не ме принуждавайте да си изпускам нервите.

Минин седна, облиза пресъхналите си устни и попита:

— А после?

— Мм? — Громов вдигна питащо вежди.

— После — когато изпея всичко. Ще ме убие, нали?

— Е, не мога да ви дам стопроцентова гаранция.

— В смисъл?

— В смисъл че има шанс да оживеете. Петдесет към пет. Устройва ли ви?

— Обаче ако...

— Обаче ако продължавате с тези безсмислени пазарлъци, след десет секунди пред мен ще лежи труп. Вашият. — Громов уточни: — Вече след девет... След осем... Седем...

На „три“ Минин заговори забързано — почна от злощастния ден, когато му се беше обадил Зубан, и как московският престъпен бос му предложил една съвсем невинна далаверка — поне тогава изглеждало така. Разказът за издирването на Сурин продължи десетина минути и завърши с унилото:

— И тогава ми се обадиха от ресторанта и...

— По-нататък знам всичко — спря го Громов. — Нямам нужда от вашата гледна точка.

— Е, значи това е — пресипнало каза Минин. И изведнъж съжали, че е разказал цялата история толкова бързо. Защото оттук нататък — пълна неизвестност. А ако се съдеше по студения поглед на събеседника му, в тази неизвестност не го чакаха никакви приятни изненади.

— Е — каза Громов, — разказът ви беше доста изчерпателен. Сега да минем от съдбата на Сурин към вашата, гражданино Минин. Тя ще се реши тук и веднага. И няма да ви помогне дори Пожарски.

— Не ме убивай. — Гласът на Минин беше глух, все едно говореше през юрган.

— А кой държи бандити като вас да живеят? — искрено се учуди Громов.

„Аз! — насмалко да викне Минин. — Аз държа, много държа!“ И освен това държеше да каже, че има семейство и че много си го обича въпреки всичките дребни недоразумения. Вместо това обаче пак се примиоли:

— Не ме убивай!

Громов внимателно сложи узито на асфалта, избута го с крак настрани и извади револвера изпод мишницата си.

— Това е мистър Смит, така съм го кръстил. — Каза го съвсем сериозно.

— Мистър Смит — повтори Минин като ехо.

— Точно така — потвърди Громов, подсмихна се и добави: — А това е един бандит, Миня му викат. Запознайте се, мистър Смит.

Човек можеше да се закълне, че наистина си говори с проклетия си револвер! Минин за пръв път в живота си настръхна не от яд, а от страх. А пък тоя побъркан Громов преспокойно си пъкна револвера под колана, отстъпи две-три крачки и отпусна ръце покрай тялото си.

Въпреки че Минин вече не виждаше в тъмното студения му светли очи, от това не му олекна, ни най-малко. Дори напротив, обзе го усещането за абсолютна безизходица. Все едно всичките му днешни проблеми бяха внезапно умножени по десет, а после вдигнати на квадрат.

— Обикновено предлагам на хора като вас три равностойни варианта — сухо каза Громов.

— Какви? — бързо попита Минин, напрегна се, за да не пропусне и думичка. Главата му гъргореше, все едно са му пуснали клозетно казанче в ушите. Но не беше вода, беше кръвта му — която изтичаше от жилите му и оставаше все по-малко и по-малко. — Какви варианти? — повтори той, уплашен, че гласът му може да е отслабнал толкова, че Громов да не го е чул.

— Изброявам — каза Громов. — В тази ситуация можете да се опитате да избягате, да опитате да ме убиеете и, трето, да се застреляте. Сам. — Помълча, та събеседникът му да осъзнае думите му, след което безстрастно продължи; — Поради раната в крака ви първият вариант отпада. Остават два. Кой избирате?

Минин хвърли поглед към пистолета си — беше само на педя от ръката му. Едно кърваво ручейче от раната на ръката му вече почти го ближеше. А зад гърба на Громов бучаха потеглящите коли. Минин се взря като омагьосан в отдалечаващите се червени стопове и прошепна:

— Сам.

— По-високо — нареди Громов.

— Сам — повтори Минин и облиза внезапно станалите си грапави като шкурка устни.

— Вземете си оръжието тогава.

Громов изобщо не помръдна. За да стреля, първо трябваше да си отметне пеша на сакото, да измъкне револвера от колана си, да вдигне ударника, да се прицели, да натисне спусъка... Доста движения — на

Минин му бяха необходими два пъти по-малко. Пистолетът му беше с куршум в цевта. Той бавно посегна към него и вдигна очи към майора.

— Хайде де — каза той. — Не е чак толкова страшно.

Пръстите на Минин бавно обгърнаха дръжката на пистолета. Громов стоеше на няколко крачки, неподвижен като мишена. Хората му бяха някъде встрани. Громов беше съвсем сам, също като Минин. Бяха сами в целия свят. Очи в очи. Дуло срещу дуло. Куршум срещу куршум.

Да стреля, да допълзи до банкетата, да се сурне надолу по стръмното. Това беше четвъртият вариант — Громов не го беше предвидил. И Минин реши да го избере. Вдигна бавно пистолета, държеше го демонстративно с дулото нагоре. Секунда — и почти го допря до слепоочието си. И пак само секунда му трябваше да насочи оръжието към изгубилия бдителността си противник.

— Сбогом — каза Минин. Все още не се осмеляваше да отмести дулото от слепоочието си.

Громов поклати глава.

— Няма нужда от излишен драматизъм.

— Е, добре — смирено се съгласи Минин и внезапно насочи пистолета към спокойно застаналия пред него майор.

И така и не разбра кога и как Громов успя да измъкне револвера и да стреля. Просто видя блясъка и чу оглушителен грохот. Все едно му забиха огромен пирон с грамаден чук право в черепа!

Залитна назад и полетя. Падането му в мрака беше безкрайно дълго, продължи дори след като пробитата му от куршума глава глухо тупна на асфалта.

На връщане всички в джипа мълчаха, все едно бяха не живи хора, а трупове.

Трупът всъщност беше само един — на съвсем младия старши лейтенант Серьогин, трима от бойците му го крепяха на коленете си на задната седалка. Четвъртият седеше отдясно на Громов и гледаше в упор тъмнината зад дясното стъкло.

Громов си мълчеше. За смъртта на някой близък обикновено се обвинява някой чужд, външен човек. В случая чуждият беше той,

цъфнал неизвестно откъде. „По-лесно ще им е, ако ме мразят“ — реши Громов.

Превърташе наум всичко случило се през този ден и съжеляваше само за едно — че не беше задържал Серьогин до себе си, тогава може би щеше да успее да го предпази по някакъв начин от куршума. Но дълбоко в душата си разбираше, че лейтенантът така или иначе щеше да срещне смъртта си тази нощ. Нещо особено бе видял в очите му, нещо, което изобщо няма име... Печал заради свършека? Смътното разбиране на онова, което на живите не е дадено да знаят?... Громов не можеше да формулира усещането си с думи, но сега, като току поглеждале назад, разбираше, че като му беше казал „чао“, лейтенант Серьогин всъщност се беше сбогувал с него завинаги.

Дори не само с него, а с всички живи на този свят.

Както и да беше, земята беше останала с един добър човек по-малко.

Но пък и криминалната империя на Минин беше разрушена. Някой друг естествено веднага щеше да заеме освободеното от Миня място, но Громов изобщо не се интересуваше от това. Когато трепеш гадините — дали ще са отровни паяци, или бесни кучета, няма значение — не мислиш за следващите, които могат да изникнат отнякъде. Понеже все пак прочистваш света, нали така.

Громов не беше ликвидирал сочинския престъпен бос, защото го изискваше задачата му. От Минин всъщност вече не бе зависело нищо — поредният боклук, да си живее. Поредната бита карта от подправената колода на Зубан.

Громов прецени всички „за“ и „против“ и стигна до мнението, че със Зубан да си се занимават шефовете в Москва — той лично щеше да се опита да довърши започнатото в Сочи. Нямаше никакви съмнения, че следите на Сурин изчезват именно тук. Обаче какво беше търсил тук този хитрец? Когато Минин спомена, че Сурин бил търсил сярна или солна киселина, нещо в ума на Громов прищрака. Не можеше Сурин да е пропътувал над хиляда километра, за да си намери киселина, нали така? В действията му трябваше да има определена цел — все пак човек, успял да обмисли всичко до най-малката подробност, за да ограби Центробанк, би трябвало да продължи да се придържа към някаква своя желязна логика.

Киселината очевидно си имаше място в плана на Сурин, може би беше всъщност последната брънка — преди катинара. Очевидно не се беше осмелил да я вози със себе си в самолета, за да не се издъни на дребно — и точно затова първата му работа след пристигането му в Сочи беше да иде на автоборсата. И вероятно беше намерил, каквото му е трябвало, защото след това беше изчезнал безследно. Все едно се беше разтворил в тая шибана киселина, дяволите да го вземат!

Тук имаше някаква загадка и отговорът ѝ можеше да е също толкова прост, колкото и важен. Нашият тип значи свива милиард и отгоре и след това, вместо да се покрие, обикаля тържищата да си търси киселина. Гений? Или идиот? И двете — едва ли, реши Громов и пак затърси отговора на загадката в свойствата на киселините, които незнайно защо толкова усърдно беше търсил Сурин.

Солната, доколкото му беше известно, влизаше в състава на стомашния сок, а в концентриран вид имаше приложение в металургията и галванопластиката. С тоя воден разтвор на хлороводород човек можеше да очисти метална повърхност с цел запояване и калайдисване, можеше да ецва и пластина за печатане на фалшиви долари. Но защо му бяха на Сурин фалшиви, след като имаше милиони истински? Да не би пък да искаше да си направи така наречената царска вода, за да разтваря злато и платина? За да я направи обаче му трябваше и азотна киселина. Освен това за чий му е да прави тъпи химически опити с благородни метали, след като разполага с огромни суми във валута?

Със сярната киселина нещата също се закучваха. В битови условия човек можеше да я използва например да направи взрив или да пречиства бензин, така че всъщност наистина беше доста търсена стока: едни правят адски машини в домашни условия, други се нагушват с евтин бензин, докато не ги сгащят, разбира се. Освен това сярната киселина май можеше да се използва и за разлагане на уранова руда — но това вече си беше държавен монопол.

И с какво значи разполагаме? — запита се Громов риторично, след което честно си призна, че не разполага с нищо. Ако не броеше трупа на Серьогин в ръцете на бойните му другари.

Машинално хвърли поглед в огледалото за задно виждане, запали цигара и пак се опита да съсредоточи вниманието си върху пътя, а мислите си — върху решаването на проблема.

В момента май последната евентуална възможност да се стигне по някакъв начин до Сурин беше изоставената му приятелка Люба Бородина. Много ефектна дама, доколкото Громов можеше да съди по снимката ѝ — беше я запомнил веднага, забравя ли се такава жена! Жена, след която всички мъже се обръщат. Не и Сурин обаче, заключи Громов след кратък размисъл. Тоя хитрец вече можеше да си позволи хиляди и хиляди красавици, и всяка с радост щеше да се отзовава на името Люба, ако ѝ наредеше така. Защо му е тогава точно тази? От любов? От страст? От приятелски чувства? Ха, глупости! Човек, който жертва родителите си, едва ли е склонен към такива сантименталности.

И все пак трябваше да намери Люба в Сочи. Непременно. Крайче от конче му трябваше поне, ако искаше да размотае кълбото. Момичето можеше да знае за бившия си приятел неща, които липсваха в досието му. Например нещичко за това защо толкова го интересуват киселините.

На Зубан това може и да не му беше направило впечатление, но Громов винаги се интересуваше от подробностите. Защото именно подробностите изграждат цялото. Като камъчето на запалката — помисли си той, докато палеше нова цигара. Ако камъчето го няма, за какво ти е запалката? За нищо не става, по-добре да я изхвърлиш. Обаче ако камъчето си е на мястото, палиш.

Отражението на тлеещия връх на цигарата му подскачаше самотно по стъклото пред очите му. След малко, зад поредния завой, изчезна, изгуби се сред стотиците светлини на града. Громов пак погледна в огледалото и попита трите мълчащи тъмни сенки:

— Къде да ви откарам? В управлението ли?

— Ако не ви затруднява — каза мълчаливият му съсед отдясно: изобщо не се беше обадил досега, но точно сега се постара да вложи в гласа си максимум сарказъм. Не можеше да прости на Громов, че не му беше позволил да отмъсти на Минин лично.

— Не ме затруднява — каза Громов след съвсем кратко колебание. Искаше му се да каже на унилите бойци нещо ободряващо, но знаеше, че в момента и най-утешителните думи ще се сблъскат със стената на отчуждението. Затова довърши — измърмори го, без да се обръща конкретно към никого: — Не си блъскайте главите кой бил

прав и кой крив, момчета. Служба е това. Стреляме, стрелят и по нас. Не може само лошите да мрат, нали така.

Мълчанието зад гърба му продължи още малко, после някой каза горчиво:

— Тъпо стана със Серьогин, другарю майор. Много тъпо умря.

— Да знаеш някой да е умрял умно? — попита Громов блесналите от сълзи очи в огледалото.

— Поне да имаше защо, а то...

— Да, защо — обади се боецът отзад и отляво. — Защо беше цялата тая работа, ще ни кажете ли? Защо ни закарахте там?

— Е, не за лично удоволствие — отсеке Громов. — Аз нямам нищо общо.

— А кой има? — попитаха в хор поне два гласа.

— Не ме питайте за тия неща, момчета. Аз просто живея в този свят и се опитвам да живея така, че нощем да не ме мъчи съвестта. — Зави към портала на управлението и примигна с фаровете, за да привлече вниманието на дежурния. — Едно ще ви кажа: не си задръствайте главите с въпроси, които нямат отговори. Просто си напишете отчетите, пийте за бог да прости командира ви и продължавайте да си служите.

Когато джипът влезе в двора на управлението и тримата бойци отзад мълчешком свалиха тялото на лейтенант Серьогин, мълчаливият автоматчик на дясната седалка изгледа Громов, изсумтя и после попита:

— Всичко ли да докладвам?

— В смисъл?

— Как довършихте Миня. Няма ли да си имате неприятности за това?

— Защо, той нали държеше пистолет? — учуди се Громов. — Предложих му да се предаде, обаче той оказа въоръжена съпротива.

— Много добре чух какво му предложихте.

— Значи забрави го. — Громов го погледна в очите. — Сам ще отговарям пред началниците. И пред вашите, и пред моите.

— Аз щях да го гръмна, ако не го бяхте убили вие — неочаквано призна младежът. — Въпреки заповедта ви. Обаче вашите три варианта ще ги използвам, сериозно. Тия мръсници... — И засумтя сърдито, и погледна стиснатите си юмруци.

Громов се подсмихна криво и бавно каза:

— Ти си решаваш. Не съм ти съдия.

— А кой ми е съдия? Господ ли?

— Днеска — каза Громов, — като се напиеш от мъка, се погледни в огледалото и се попитай сам.

— И какво, сам да си отговоря ли?

— Не — призна Громов. — Но все пак най-важните въпроси си ги задавай на себе си, а не на другите. И тогава ще си честен поне пред един човек на този свят. Пред самия себе си.

И като изчака намръщеният автоматчик да слезе, Громов обърна джипа и без да каже нито дума повече, излезе през портала и даде газ.

Бездруго тази нощ беше казал повече, отколкото му се искаше. А думите, колкото и верни да изглеждат, все пак си остават само думи.

Така че е по-добре да стиснеш по-здраво зъби и да действаш. Именно това прави мъжете мъже. А не панталоните и бръсначката.

ГЛАВА 19

ЛЮБОВ И СМЪРТ

Кръвта в слепоочията на Люба още туптеше в ритъма на дискотеката. Тялото ѝ беше изгубило обичайното усещане за лекота и свобода и ѝ се струваше тежко, движенията му — неповратливи, походката ѝ — скована. Отдавна не беше танцувала в такава самозабрава като днес и беше забравила, че резкият преход от еуфорията към ежедневното съществуване прилича на това внезапно да излезеш от безтегловно състояние.

Вика и Лиза като че ли не изпитваха нищо подобно. Изглежда, им беше все едно дали се бият с трима яки мъжаги пред очите на десетки зяпачи, дали безгрижно подскачат под звуците на оглушителна музика, или обикалят града без сън и дори миг почивка. До момента тази почти дивашка непосредственост на спътничките ѝ я възхищаваше. Сега обаче, заедно с умората и главоболието, у Люба започваше да се надига някакво потискано раздражение.

— И докога ще обикаляме така? — подхвърли тя през рамо.

— Докогато трябва — невъзмутимо отвърна Лиза.

— А колко трябва? — язвително попита Люба.

Никакъв отговор. След две-три крачки тя ядосано се обърна, спря и зяпна: Лиза и Вика се бяха прегърнали и се целуваха, лижеха се като котки...

— Вие луди ли сте бе! — възкликна Люба.

— Луда съм, луда съм — изпя Вика, засмя се и продължи: — Луда съм по нея, по нея, по нея...

Лиза пък погледна Люба предизвикателно и обърса устни, все едно е мъж и току-що е докапчила огромна халба бира. После измърмори:

— Ти, като те гледам, май не обичаш да се целуваш.

— Обичам, ама... не с жени! — Люба се беше ококорила.

— Че какво им е по-хубавото на мъжките устни? — невинно попита Вика и замига кокетно. — Хем са по-твърди, хем боцкат,

миришат на цигари...

— И на водка — добави Лиза. — То пък големият кеф.

Люба си спомни ласките на Аркаша Сурин и навсякъде проникващия му пръст, не можа да се сети какво да отговори при това положение и само попита сухо:

— Добре де, къде сме тръгнали? Не е ли време да си починем малко?

— Ей там, зад парка, е хотелът — каза Лиза. — „Бриз“. Там ще спим.

— Аз отделно обаче — бързо каза Люба.

Вика и Лиза се спогледаха и се засмяха едновременно.

„Странно — помисли Люба. — По принцип тях би трябвало да ги е срам, обаче аз се изчервих. Защо?“

Вирна брадичка и тръгна напред. Струваше ѝ се, че двете момичета зад гърба ѝ се присмиват. Беше съвсем сигурна, че се държат за ръце. Внезапно ѝ стана страшно самотно в тъмната алея. И въпреки че краката я боляха, забърза.

От двете страни на алеята имаше идеално подкастрирани храсти. Отначало лампите бяха през един, после се разрешиха, накрая стана съвсем тъмно. Иззад някакво дърво изникна бяла човешка фигура и Люба едва се сдържа да не писне. Дори като видя, че не е човек, а най-обикновена гипсова статуя, пак не можа да се отърве от неприятното чувство, че статуята вече е скочила от постаментата си и сега се промъква покрай алеята и я следи с мъртвите си бели очи.

Люба потрепери и забави ход, та момичетата да я настигнат. Може и да не съществуваха привидения, но не искаше да рискува.

— Какво се влачите? — попита сърдито; не искаше да се обърне, за да не гледа лесбийските им милувки.

— Не се влачим, ти търчиш — възрази Вика, когато я настигнаха.

— Спи ми се — излъга Люба: не искаше да си признае страховете си. — Искам да си легна.

— И ние — похотливо измърка Вика.

Лиза ѝ хвърли кос поглед и разроши одобрително косата ѝ.

Люба изсумтя и извърна глава, но все пак не тръгна сама напред.

Излязоха от парка. Широка алея пред тях беше горе-долу осветена и нямаше статуи, да те плашат като призраци. Люба си пое дъх и почти се успокои. Вече сама си се чудеше откъде се бяха взели

тия страхове в парка — сега, като виждаше отляво морето и светлините на далечните кораби, й мина.

Страхът не обича откритите пространства. Страхът гнезди там, където има в какво да се вкопчи.

Алеята се спускаше на широки стъпала и вече приближаваха хотела — доста прозорци светеха въпреки късния час. Плочникът се раздели на две платна, между тях бяха насадени разноцветни рози, които, кой знае защо, не миришеха на нищо. Фонтаните не работеха и застиналата им вода приличаше на правоъгълни парчета преобърнато звездно небе.

Пред входа бяха спрени десетки автомобили, лакираните им хълбоци хвърляха причудливи отблясъци. На Люба чак сега й направи впечатление колко звънко отекват стъпките им в тихата нощ и се помъчи да върви по-внимателно, все едно щяха да минат не покрай спрели коли, а покрай глутница спящи зверове. Хищни, разбира се.

Предната врата на един салатено зелен ситроен се отвори така внезапно и рязко, че почти блъсна Вика. Тя изруга и се дръпна, за да заобиколи колата, но в същия момент се отвори и задната врата и от ситроена слезе висок мъж.

— О, каква приятна среща! Много се радваме да ви видим... — каза първият, докато се измъкваше иззад волана.

Люба пъргаво отскочи — това бяха кавказците, бяха ги причакали.

— Не ти ли стигаше одева бе, задник? — спокойно попита Лиза и застана пред Люба.

— На вас ще ви стигне ей сегичка — мило се обади вторият кавказец, докато обикаляше ситроена изотзад.

Държеше бръснача. Беше сменил омърляната си по време на побоя бяла риза с тениска; на челото му тъмнееше спекла се кръв.

Плешивият с брадата — лицето му беше толкова обезобразено, сякаш го бяха рязали и чупили на парчета и после ги бяха слепвали и шили — си остана в колата, на предната дясна седалка, и втречено гледаше Люба.

Щом стъпи на плочника, шофьорът замахна с навития вестник в ръката си към главата на Вика. Тя вдигна едната си ръка да се защити и посегна да го удари с другата — но в следващия миг изписка и

залитна. Младият мъж изсумтя удовлетворено и замахна пак — този път към лявото ѝ рамо. Чу се пукот като от счупена съчка.

Вика изпищя.

Стоеше безпомощно пред кавказеца, двете ѝ ръце висяха безсилно. Вестникът се беше прокъсал от двата удара ѝ отдолу се виждаше дебело арматурно желязо.

— Друго си е, нали? — удовлетворено каза младият мъж и плю небрежно на плочника.

През това време Лиза подскочаше пред онзи с бръснача, а той настъпваше към нея внимателно, все едно се плъзгаше по тънък лед...

— Хубаво подскочаш... Хайде пак... Ти да не си ми балеринка, а?

Лиза опита да го изрита първо с десния, после с левия крак — отвличащи удари най-вероятно — и когато той се отдръпна, се хвърли напред, за да сграбчи ръката с бръснача. Бръсначът обаче се стрелна изотдолу към изпънатите ѝ пръсти...

И Лиза писна.

Два пръста тупнаха на земята, шурна кръв — наистина се чуваше как плиска. По плочите се очерта тъмен полукръг.

Младежът пак замахва с бръснача — този път към лицето на Лиза. Ударът беше някак небрежен.

— Вече ще си все усмихнатичка — каза той. — Цял живот. Нали ти обещах.

Лиза се хвана за лицето, изхлипа и се свлече на колене.

Вика беше паднала по гръб. Кавказецът с желязото скочи с два крака върху гърдите ѝ и ръцете и краката ѝ подскочиха като на кукла. Звукът, който издаде, също беше като на кукла, нещо като мяукащо „ма-ма“.

Люба разбираше, че трябва да побегне, но не можеше да помръдне. Брадатият бавно се измъкна от колата и тръгна към нея. И я помами с пръст — като кученце.

— Не... Не!

Люба се дръпна, спъна се в лехата рози и падна по гръб — постара се все пак да не се разкравва прекалено.

— Лежи си, лежи си — каза брадатият и отметна разпасаната си риза, така че тя да види, че в колана му е затъкнат пистолет.

Люба понечи да кимне, но не можеше. Лежеше съвсем неподвижна, ако не се брояха нервните потръпвания — розите я бодяха безжалостно.

Младежът с бръснача се беше навел над свитата на топка Лиза и тъкмо вдигаше главата ѝ — беше я сграбчил за косата. Люба ужасено си помисли, че ще ѝ отреже главата, но в следващия миг го видя тържествуващо да вдига в ръка черната ѝ опашка и неволно си спомни една картинка от някаква книга, която така и не беше успяла да дочете като малка — един индианец, гордо размахал скалпа на врага си.

Ако този тип наистина беше скалпирал Лиза, Люба сигурно щеше да припадне. От ужасния трофей обаче не капеше кръв и тя не припадна — поне засега.

Вторият младеж хвърли встрани желязото — вече не му трябваше — и каза:

— Дай бръснача, брато.

— Твойта изобщо няма коса бе — каза приятелят му. — Няма к'во да ѝ отрежеш.

— Ухото с обицата ще ѝ резна, за спомен. — Подритна стенещата Вика и добави: — А и нослето май.

— Чу ли? — попита брадатият Люба. — След това е твоят ред, кучко руска. Какво да ти резнем на тебе, а?

И се засмя тихичко, все едно ѝ предлагаше да се присъедини към веселието му. И дори ѝ намигна заговорнически.

Зад гърба му лумна ярка светлина и брадатият за миг се превърна в черен безлик силует — все пак на Люба ѝ се стори, че усмивката му изчезна. Той изруга и се извъртя така, че хем да държи под око жертвата си, хем да може да наблюдава и безшумно приближаващия се джип.

От джипа слезе мъж и без да се поколебае, закрачи към тях. Пред него се плъзгаше дълга сянка, фигурата му беше очертана от златист ореол.

Най-близо до него беше младежът, който преди секунди беше поискал бръснача, но така и не го беше получил. Той приклегна, грабна захвърленото преди малко желязо и го размаха във въздуха — чу се нещо като бръмчене на гигантска оса. Доволен от произведения ефект, младежът замахна пак и задра с желязото по плочника. Чу се неприятно стържене и се посипаха искри.

Люба не можа да види точно какво стана с войнствения младеж в следващата секунда, обаче той някак си се завъртя около оста си, сякаш подхванат от невидимо торнадо, и се просна върху зеления автомобил.

Хързулна се по него, главата му избарабани по решетката на радиатора, после глухо тупна на земята — и чак след това се чу дрънченето на отхвърчалото кой знае къде в мрака желязо.

А непознатият, без да забавя крачка, вече се приближаваше към следващия си противник, онзи с бръснача.

— Спри! — викна той повече уплашено, отколкото заплашително.

И в следващата секунда торнадото завъртя и него. Люба изумено зяпна, като видя как младежът — тежеше поне седемдесет килограма — полита успоредно на плочника с разперени ръце и крака. Падна меко, като чувал, пълен с вълна, претъркулна се два-три пъти и замря. Дясната му ръка изглеждаше някак странно изкривена — и в нея вече нямаше бръснач.

Брадатият, който следеше полета на човека си с нещо като омая, чак сега се сети, че в подобни случаи пистолетът може и да е полезен, стига да ти е в ръката, а не пъхнат под колана. И дори успя да посегне към него — но само да посегне, защото непознатият с един скок се озова до него.

Ударът беше толкова силен, че за миг Люба си помисли, че брадатата глава ще отхвърчи от раменете на кавказеца. Юмрукът обаче само я подхвърли на двайсетина сантиметра нагоре — и точно със същите сантиметри се откъснаха от земята и подметките на собственика ѝ.

Брадатият безмълвно се стовари по гръб и замърда с показалец, все едно наистина беше успял да измъкне пистолета и сега прострелваше противника си от упор — обаче оръжието, незнайно как, вече се беше озовало в ръцете на непознатия. Как точно го беше направил този фокус Люба не видя, а и не можеше да си представи: всъщност беше толкова замаяна, че не можеше да си представи нищо.

— Уплаши ли се? — попита непознатият.

Брадатият направи немощен опит да се надигне, но непознатият, без изобщо да го поглежда, го срита в челото, като продължаваше да гледа Люба с въпросителна полуусмивка.

— Много — каза тя задавено.

Мъжът кимна разбиращо и с все същата усмивка каза:

— Какво ще кажеш — да оставим ли джигитите да живеят, или да ги пратим да пасат облачните стада?

— Ка-кво? — успя да каже Люба; беше ѝ трудно да осмисля изречения, по-дълги от пет думи.

— Питам те: да оставим ли джигитите живи? Или да ги накажем според суровите кавказки закони?

— А! — Люба постепенно осъзна какво ѝ казва. — Не знам. Да си живеят по-добре.

— Добре тогава. — Мъжът погледна пистолета на брадатия в ръката си, след това го запокити в тъмнината.

— Защо го хвърлихте? — каза Люба с укор. — Някой може да го намери.

— Газов е. И да го намери — голяма работа.

— Скъса ми се каишката на обувката — тъжно каза Люба. — Ще трябва да куцукам като някоя...

— Защо? — попита непознатият. — Събуй се и ходи боса.

— Всъщност прав сте...

Тя се събу, непознатият ѝ подаде ръка, стисна студените ѝ пръсти и я поведе в тъмното.

— Ама къде ме влачите така? — възмути се тя.

— Ти си Люба, нали? — Той спря и я погледна в очите. Неговите бяха ясни като студена зора.

— Да, защо? — В гласа ѝ прозвуча недоволство, но пък не бързаше да си дръпне ръката.

— Аз съм Громов — представи се непознатият. — Женя Минин, познаваш го, има неотложна работа и ми поръча да се погрижа за тебе. Със съгласието на Зубан, разбира се.

— А момичетата? — чак сега се сети Люба.

— За тях ще се погрижи „Бърза помощ“. Хайде, телефонът ми остана в колата.

— Ама не можем да ги оставим така... — неуверено каза Люба и хвърли поглед към телохранителките си.

Лиза стискаше обляното си в кръв лице, стенеше и се люшкеше — и едва ли виждаше или чуваше нещо. Вика лежеше малко зад нея и не помръдваше. Двамата млади кавказци се бяха надигнали и гледаха

Громов като бити кучета. Брадатият беше успял да се обърне по корем, но или не можеше, или не искаше да стане. И тримата мълчаха.

Люба послушно забърза след Громов, който почти я повлече към тъмозеления джип. Докато той се обаждаше на „Бърза помощ“, а после си взе чантата от задната седалка и заключи джипа, Люба покорно стоеше до него и го гледаше. Когато обаче пак посегна да я хване за ръка, се дръпна.

— Няма да мръдна оттук, докато не ми кажете къде ме водите.

Громов като че ли се вслуша в нещо и после каза съвсем спокойно:

— Идва.

— Кой?

— „Бърза помощ“. Веднага след лекарите ще дойде и милицията. Парите и документите ти, доколкото знам, са у Минин. Значи милицията ще те прибере.

— Ами да ме приберат. — Люба тръсна упорито глава. — Утре сутринта ще ме пуснат.

Громов я погледна със съжаление.

— Ти не разбра ли, че това беше покушение?

— Покушение?!

— Именно. И то срещу тебе. Съмнявам се, че джигитите — а сигурно ще ви затворят в обща килия — ще те оставят да доживееш до сутринта. Е, както си решиш. Успех и чао.

Обърна ѝ гръб и решително тръгна към хотела, а двамата млади кавказци се размърдаха и едновременно тръгнаха към напуснатото бойно поле. Лиза вече не седеше, а лежеше по очи и около главата ѝ бавно се разливаше кървава локва.

— Спрете! — пронизително викна Люба.

Младежите трепнаха и замръзнаха, но Громов дори не се обърна. След още два-триста крачки щеше да влезе в хотела.

— Спрете де! — негодуващо повтори Люба и хукна след спасителя си. За последен път беше тичала толкова бързо на изпита по физическо преди пет години — но тогава не се беше задъхала толкова. — Спре-те!...

— Моля? — Громов се обърна и я изгледа така, все едно нямаше представа какво иска от него.

— Идвам с вас — запъхтяно каза тя.

— Стаята е единична — предупреди я той. — С едно легло.
Люба се направи, че не го е чула, и продължи:
— Хайде да влизаме де! Не стига, че заради вас съм боса, ами...
— Заради мен ли? — искрено се учуди Громов.
— Ами да де! Нали вие ми казахте да се събуя!
— Да, но... Хм!
— Какво „хм“?

Победата ѝ, макар и съвсем мъничка, ѝ помогна да си върне обичайната самоувереност, с която се държеше с мъжете, преди в съдбата ѝ да настъпят толкова драматични промени.

Така че тя влезе в хотела първа. Някои жени обожават да се преструват, че се подчиняват на чуждата воля. Люба предпочиташе обратното. Когато обстоятелствата го позволяваха, тя взимаше инициативата в свои ръце или поне се правеше, че нещата стоят точно така.

Един и същ резултат може да се постигне с абсолютно противоположни средства. И онзи, който е разбрал този универсален закон, винаги постига своето — по един или друг начин. Важното е да знаеш какво точно искаш.

Сепнатият в дрямката си портиер се изправи и тръгна към тях като не съвсем трезвен сомнамбул. Ръцете му бяха разперени, но очевидно не за приятелска прегръдка. Всъщност донякъде приличаше на пикирац самолет.

Щом видя Громов обаче портиерът направи не особено изящен завой и след него доста тромаво кацане на летището си. И се помъчи да се направи на равнодушен, въпреки че се чумереше. Не, не приличаше толкова на самолет, колкото на сърдит бухал, изпуснал плячката си.

Люба с подновен интерес изгледа спътника си — явно беше способен да внушава уважение не само на кавказци разбойници, но и на безмилостните хотелски портиери. В тесния асансьор, докато стояха почти плътно един срещу друг, тя старателно загледа отражението си в огледалото: преструваше се, че спътникът ѝ изобщо не я интересува, но все пак не се сдържа и попита:

— Защо миришете на пушек? Да не би не само да спасявате изпаднали в беда девойки, а и да гасите пожари?

— Бях на пикник — отвърна Громов. Лицето му беше непроницаемо.

— И сте палили огън?

— Не точно. Просто много топла другарска среща. — И се подсмихна.

— Ясно — каза Люба. Изобщо не му повярва обаче.

Дежурната на етажа вирна глава като кобра, щом чу асансьорът да се отваря, но също толкова бързо я отпусна и се направи на заспала.

— Защо не ви искат пари? — учуди се Люба, когато Громов я поведе по коридора и спря пред вратата на стаята си.

— За какво да ми искат пари? — учуди се той.

— Ами... поне за това, че ме водите в стаята си посред нощ.

— Вече е сутрин — отвърна Громов. — Наближава три. Скоро ще се съмне.

И подкани Люба с ръка да влезе първа.

Тя доволно огледа стаята — беше подредена, леглото също беше оправено, а не като след взрив. Веднъж отказа на един мъж, понеже си беше хвърлил чорапите на пода. Вярно, тогава беше само на седемнайсет, така че причината може и да не бяха само чорапите, но вече беше забравила подробностите.

Громов пусна чантата на пода, включи стенната лампа, седна на фотьойла до отворената врата към балкона и запали цигара. Половината му лице беше в сянка и затова той приличаше на контрастна снимка без полутонове. На Люба ѝ хареса онова, което виждаше, но реши да не задържа прекалено поглед върху новия си познат, огледа тапетите и тавана и заяви:

— Трябва да се изкъпя.

— Разбира се. — Громов кимна. — Банята е там.

Като нарочно тупкаше прекалено силно с босите си пети, Люба влезе в банята и се заключи. Беше три след полунощ и топла вода — колкото щеш. Тя се съблече и с наслада се пъхна под горещите струи на душа.

Ако не трябваше да си държи главата на една страна, за да не си намокри косата, щеше да се къпе много по-дълго, но и така постоя под душа поне десетина минути. Огледа замислено идеално белите си

бикини, после решително ги тикна под крана и ги изпра с мъничкото хотелско сапунче.

Ако този тайнствен Громов, който се беше появил незнайно откъде, решише преди лягане да се изкъпе, щеше да разбере какво означава тази мъничка подробност от женския тоалет, метната да се суши на най-видното място. Мъж пък, който не се къпе преди да легне в едно легло с жена — е, защо му е на такъв човек да знае, че бялото знаме е вдигнато без битка.

Разбирането, че се отдава на волята на случая, я възбуждаше приятно. Люба облече роклята върху още влажното си тяло, оправи си прическата с пръсти и се зае с лицето си — добре че не си беше изгубила чантичката в одевешния ужас. Не беше изгубила и живота си, разбира се, което беше още по-добре. И ръцете ѝ си бяха цели-целенички, не като на Вика след ударите с арматурното желязо. И лицето ѝ си беше наред — а пък Лиза цял живот щеше да носи ужасен белег от ухо до ухо. А може би, след като беше лесбийка, щеше да стане дори още по-привлекателна за охкащите си приятелки?

Като си спомни как бившите ѝ телохранителки лижеха езиците си, Люба неволно забърза и се гримира не толкова внимателно, колкото правеше обикновено. От друга страна, тя нямаше да го съблзнява този Громов, а само да спи. Нямаше значение, че щеше да е в един креват с почти непознат мъж. Нищо не означаваше и фактът, че можеше да мине и без импровизираното пране. Когато лъжеше, Люба на първо място лъжеше самата себе си, точно затова лъжите ѝ бяха толкова правдоподобни и убедителни. Дори най-фалшивата жена може да изглежда по-естествена и от най-искрения мъж. Това е то тайната на мъничките женски победи.

Върна се в стаята със същата делова походка, с която беше отишла в банята. Седна на стола, като обърна колене към стената (да не е като Шарън Стоун, моля ви се!), погледна за миг новия си познат и дори малко прекалено любезно попита:

— Водка по това време? И сам? Не можахте ли да изчакате мъничко?

— Защо? — учуди се Громов, остави празната чаша и извади цигара. — Пиеше ми се и пих. Разрешение ли да искам?

— Е, аз не съм ви съпруга да ви забранявам — призна Люба, но все така недоволено. — Все пак можехте да предложите и на мен, нали

съм дама.

— Дамите пият ли водка?

Люба се смути.

— Е, не... но елементарното възпитание и...

— Добрият тон? — довърши Громов.

— Да, точно така — каза тя предизвикателно.

— Тоест според правилата на добрия тон би трябвало да ви напия, преди да си легнете?

Люба не се сети какво да отговори. Громов — гледаше я над пламъчето на запалката — бавно каза:

— Когато слагам жена в леглото... — дръпна бавно от цигарата, — никога не ѝ давам повод да си мисли, че... — ароматният цигарен дим литна към тавана — съм я напил или съм я надхитрил по някакъв начин. Феър плей — като в големия спорт.

Люба имаше поне няколко варианта за отговор. Хрумна ѝ дори дали да не отиде в банята и да си прибере прането. Вместо това обаче предпочете да зададе своя въпрос, разбит на няколко подвъпроса:

— И да не би да слагате жените в леглото, без изобщо да ги попитате? Също както си пиете водката? Искате — и го правите, така ли?

— Ако това толкова те притеснява, Любаша, специално за тебе мога да направя изключение — галантно каза Громов и стана. — Лягай си. Ще дойда след малко.

Петнайсет секунди след като Громов излезе, Люба вече беше загасила лампата и лежеше под чаршафа, притисната плътно до стената. След още пет минути я завиваше само мокрото му тяло. А след това времето изобщо изгуби всякакъв смисъл.

Когато очертанятията на мебелите се върнаха и се оказа, че таванът си е на мястото, всичко, на което беше способна премалялата Люба, беше само да се учуди: нима още беше жива?

Главата ѝ беше отпусната на гърдите му и тя лекичко го целуваше по зърната. Громов машинално я галеше по косата и мислеше за съвсем други неща. По същия начин щеше да гали и някоя котка, качила се на гърдите му да получи порцията ласки, без които и котките, и жените никога не са доволни от живота. Те идват и си

отиват — котките и жените. Но задължително получават онова, което искат.

— Хубаво ли ти е? — прошепна Люба и надигна глава.

„Точно заради този въпрос понякога ти се струва, че цял живот си бил само с една жена“ — помисли Громов. И каза:

— Разбира се. Много.

— И на мен... Толкова отмахал... не мога да помръдна...

Громов се усмихна с онази половинка на устата си, която Люба не можеше да види. Да, има моменти, когато жената изглежда мека и податлива. Но най-често това впечатление е лъжливо. Люба беше от онзи вид представителки на слабия пол, чийто характер е по-твърд и от срамната им кост. И които крият и едното, и другото от всички. Но рано или късно тайното става явно.

Ако се съдеше по разказа на покойния Миня, Люба на всяка цена беше решила да си получи петдесетте хиляди долара, обещани ѝ за главата на годеника ѝ. Нямаше начин да не е наясно за какво им е Сурин на бандитите. Сега обаче мило мъркаше на гърдите на един от тях — поне тя го смяташе за такъв — и изглеждаше съвсем щастлива.

Громов се позамисли и реши да започне обработката на Бородина с не по-малко банален въпрос от този, който му бе задала тя. Обработка не в буквален смисъл на думата, разбира се — в буквалния вече беше обработил всичко, което беше искал. Така че попита:

— Ти... с колко мъже си спала?

— Да не ме мислиш за проститутка? — обиди се Люба наужким.
— Да не си мислиш, че лягам с първия срещнат?

— Не. Просто си много красива. — Громов се взираше в полумрака. — Не може да си нямаш някой...

— Обаче си нямам. — Люба опря брадичка на ръката си и го загледа. Беше легнала по корем, размахваше лекичко крака във въздуха и чакаше как ще реагира на признанието ѝ. Може би си мислеше, че от смайване ще падне от кревата?

— Ами този... Суранов... Суриков... — Громов раздражено щракна с пръсти, все едно не можеше да си спомни точно името.

— Сурин — каза Люба и очите ѝ, допреди миг широко отворени, внимателно се прикриха зад гъстата сянка на миглите ѝ.

— А, да, Сурин — каза Громов. — Нали сте щели да се жените.

— Той си мислеше така. Има известна разлика, нали?

— Той какъв е?

— Малечко-Палечко. — Люба се засмя малко притеснено. — Така му казвах. И седмото джудженце, обаче по-рядко.

— И той не ти се сърдеше? — учуди се Громов.

— Е, аз го наричах така само наум. Всъщност той е много симпатичен, само че е толкова мъничък, че...

Громов се намръщи. Предполагаше, че Люба ще изтълкува това посвоему — и не сбърка.

— Ти да не би да ревнуваш? — възторжено възкликна тя. — О, това вече ми харесва.

— Не ревнувам — изсумтя Громов. — Просто ми е интересно какво може да намери жена като тебе в такъв мъж.

— О, това вече няма значение. — Люба се обърна по гръб: може би подкана да се заемат с нещо по-съществено от това да обсъждат достойнствата и недостатъците на изчезналия ѝ годеник.

— Има — възрази Громов. — Винаги трябва да се възползваме от чуждия опит.

— Е, на тебе чужд опит не ти трябва. — Люба се върна в изходна позиция и го изгледа многозначително.

— Не, сериозно — продължи той. — Разкажи ми за джудженцето си. Какво му беше толкова особеното? Откакто е отмъкнал милиарда, всичко ми е ясно, не е нужно да ми обясняваш... Обаче преди това, докато е бил още най-обикновено чиновниче?... С какво те купи?

— Аз не се продавам — отсече Люба. — Парите не са най-важното в тоя живот. — На изражението ѝ идеално щеше да пасва огърлица от фалшиви диаманти. — Тръгнах с Аркаша от скука — продължи, тя, докато чертаеше с нокът някакви сложни рисунки по гърдите на Громов. — И много скоро вече съжалявах. С него беше още по-скучно, отколкото без него. Издържаше най-много десетина-петнайсет минути. После... — тя се замисли, сякаш да си спомни — после почваше да дрънка. Това ни беше любовта.

— И за какво дрънкаше? — поинтересува се Громов. — Сваляше ти звезди от небето? Обещаваше ти злато и диаманти?

— Казах ти вече — не се продавам — малко ядосано му напомни Люба. — Да, Аркаша ми описваше в какъв разкош ще си живеем, но всъщност дрънкаше най-вече за себе си.

— В смисъл? — без да проявява никакъв интерес, попита Громов.

Люба изпълзя върху него като змия, разговорът определено ѝ омръзваше. Галеше го така, сякаш тялото ѝ бе станало два пъти по-дълго и имаше два пъти повече крайници. Лесно беше под нея човек да си представи какво ѝ е на жертвата в лапите на ненаситен женски паяк.

Да сдаде ли фронта? Не, Громов не искаше да чака следващата почивка, за да продължат разговора. Усещаше, че всеки момент ще стигне до най-важното, и не искаше да губи време.

— В смисъл? — повтори той и спря опитите на Люба да се смъкне надолу по тялото му: наложи му се да я стисне доста силно през кръста.

— Какво толкова ме разпитваш за това джудже! — възмути се Люба.

— Кажи ми какво ти дрънкаше, после спираме с дрънканиците и минаваме по същество — многозначително обеща Громов.

— Ами... Непрекъснато се оплакваше, че бил дребен — почна Люба, като лекичко похапваше Громов по рамото. — Родителите му били виновни — и затова почти не се виждаше с тях. Единствената му утеха беше Том Круз. — Гласът ѝ пресекваше, дишането ѝ се учестяваше, ръцете ѝ неуморно си търсеха ту една, ту друга занимавка. — Направо го боготвореше. Непрекъснато гледаше негови филми, обличаше се като него, прическата му беше същата... Обаче Том Круз си е Том Круз, а пък Аркаша е тъп. Нали?

— Том Круз също е нисичък, нали? — попита Громов и я хвана за китките, за да не изгуби самообладание.

— Да де — недоволно потвърди тя. — Аркаша значи можеше да стои пред огледалото с часове и да търси прилики със своя любимец. Върти се, гледа се и после току каже: „Щом забогатеея, веднага ще си направя пластична операция“...

— Какво? — Громов едва се сдържа да не извика, но още по-трудно му беше да се сдържи да не скочи от леглото.

— Пластична операция — повтори Люба, без да подозира, че само преди секунда е можела да се озове по задник на пода. — Всъщност не му трябва да промени кой знае колко. Мъничко очите, мъничко носа — според него разликата му с Том Круз била най-вече в устата, обаче съвременната медицина...

— Млъкни! — изръмжа Громов през зъби.

— А, ревнуваш значи! — засмя се Люба. — Млъквам тогава. Не че исках да си ги спомням всичките тия подробности, ти ме помоли. Знаеш ли, Аркаша най-добре се справяше със...

Громов не чуваше какво му разказва Люба за средния пръст на Сурин. И не го интересуваше. Главоблъсканицата, която не му даваше мира, се беше решила самичка. Всички частици на пъзела се бяха подредили... Той сякаш с очите си виждаше как Аркаша Сурин си събира багажа, като не забравя да сложи в куфара и две-три хубави снимки на Том Круз. Как някъде, самичък, обработва лицето си със сярна киселина, та лекарите да не видят нищо подозрително в желанието му да си направи пластична операция. Защото когато някой младеж реши спешно да си промени външността, някой от персонала може и да заподозре нещо и да съобщи където трябва: ами ако клиентът е особено опасен престъпник, решил по този начин да се укрие от правосъдието? Ако обаче лицето на съответния господин е обезобразено при злополука, няма да има никакви въпроси. За две-три седмици ще го направят досущ като Том Круз и ще му пожелаят всичко хубаво в този живот.

По този начин Сурин се беше застраховал стопроцентово. Щеше да си лежи с овързано с бинтове лице в някоя болница, докато всички, които го търсят, преравят летища, гари и хотели. И да изчака суматохата да отmine и после да се появи на белия свят нов-новеничък във всяко отношение. Приказно богат, красив като холивудска звезда, неупознаваем.

И нищо чудно, ако в предварително подготвените му документи вече бяха лепнати снимки на Том Круз, преснимани от списанията и умалени до необходимия формат. След това чартърен полет до Египет или до...

— ... и значи ме погъделичка мъничко с гадния си пръст и вземе, че свърши върху мен... А аз искам истински мъж — като тебе, да, като тебе... тебе искам... искам те...

Громов изгледа недоумяващо разстрастилата се Люба — изобщо беше забравил за нея.

Тя се взря в очите му и млъкна, дори спря да се отърква в него.

— Ка... какво ти стана? Защо ме гледаш така?

— Как? — студено попита Громов.

— Все едно не ме виждаш — обидено отвърна Люба.

— Виждам те. Много добре те виждам.

— Стана ти неприятно ли? — сети се тя. — Ама нали ти ме помоли да ти разкажа...

— Ще се наложи да се разделим, Люба — каза Громов възможно по-меко с оглед на ситуацията. — Извинявай, но...

— Как така?! Нали...

Наложи се да повтори ясно всичко в обратен ред:

— Извинявай, но ще се наложи да се разделим.

Люба се дръпна, все едно я беше зашлевил. С всичка сила. Без изобщо да се съобразява с това, че е жена все пак.

Громов извърна лице. Сега, когато всяка минута беше скъпоценна, не можеше да си позволи да губи време да измисля извинения и утешителни думи... Не! Трябваше да къса и хвърля веднага, докрай. Иначе щеше да стане още по-сложно.

Люба полежа още мъничко на гърдите му — нежна полулъвица, не чак толкова загадъчна като Сфинкса.

Когато тишината стана непоносима, всичко, което ѝ оставаше, беше бързо да скочи от кревата, за да избяга възможно по-далече от този мъж, който я отхвърляше толкова равнодушно.

За скачане — скочи, и това наистина беше последният ѝ скок. Завинаги.

Джуга от Поти изобщо не знаеше, че наелият го Женя Минин вече няма никаква възможност да му доплати за работата. Беше взел аванс — две хиляди и петстотин долара. Знаеше, че Громов е отседнал в стая 713 в хотел „Бриз“. И имаше план как да го ликвидира. Точка. Нищо друго не го интересуваше, ако не се брой доплащането за услугата, разбира се.

Точно в три и половина през нощта — беше заспал в девет — Джуга отвори очи. Както винаги в подобни случаи спеше по гръб, облечен. В стаята нямаше да останат никакви отпечатъци, нито следа дори от присъствието му. На регистрацията пък се беше записал като някой си Вахтанг Ираклиевич Туманишвили, какъвто естествено не съществуваше на белия свят.

Потните му ръце го сърбяха под прозрачните гумени ръкавици, но Джуга не си позволяваше да ги свали дори за минутка. Освен това беше облечен с поло, тънко, но все пак прекалено топло за лятото — и беше вдигнал яката му така, че закриваше лицето му почти до веждите. Но пък професията му го изискваше — и по-неприятни неща му се беше налагало да изтърпи при други операции. Един път чака два дни в изоставена помийна яма — и нищо, всичко си мина добре. Лошото беше за онзи, когото трябваше да сполети, а Джуга се изкъпа хубаво и забрави за вонята.

Оттогава хонорарите му нараснаха значително и напоследък Джуга работеше с различни групи за прикритие, както трябва да работи всеки истински професионалист, за да не допусне издънка. Помощниците му, разбира се, периодично се сменяха. Едни лежаха по затворите, други в земята. Той, Джуга, главният изпълнител, ги беше надживял всичките и се надяваше да надживее поне още толкова, преди да се оттегли от активна работа.

Този път му помагаха новаци: Резо Горгадзе от Тбилиси — с брадата си приличаше на едновременен абрек, и двамата му млади племенници Георгий и Сандро. Задълженията и на тримата не бяха кой знае какви. Да наемат две стаи в хотела под чужди имена и да оставят в едната нещата, необходими на Джуга за работата. Да го чакат отвън в колата, ако не дай си боже възникнат някакви трудности.

Колата, която бяха отмъкнали — светлозелен ситроен — не му хареса. Обикновено Джуга напускаше мястото на провеждане на акцията с по-незабележими коли, най-добре стари жигулита — после без съжаление можеше да ги запали човек, дори беше приятно — но вече беше късно нещата да се променят, така че се примири и със ситроена. И извади наум от дела на тримцата петстотин долара. Така беше редно — човек трябва да си плаща за грешките, иначе ще прави грешки цял живот.

На помощниците му не им се полагаше оръжие. Джуга беше установил това правило, след като двама дагестанци, с които иначе беше работил много добре, се опитаха да го заколят при делбата на парите. Той ги уби — и си направи някои полезни изводи. Така че Резо и племенниците му не разполагаха с нищо освен едно газово пистолетче. Има ситуации, когато не може да те спаси дори гранатомет, пистолетите, дори газовите, също често се оказват

излишни. Затова Джуга предпочиташе да се осланя на съдбата — и освен това на късмета, без който всички килъри стават единствено за еднократна употреба.

Новата му група за прикритие не му вдъхваше кой знае какво доверие, както впрочем и всички хора, с които беше работил. Съжаляваше, че стаята му не гледа към паркинга, за да може поне по някакъв начин да контролира Резо и прекалено напористите му племенници. Станалото — станало обаче. Така че просто трябваше да действа по предварително набелязания план и да не си мисли за неуспех. Защото съмненията привличат белите като магнит. Джуга се прекръсти, излезе от стаята и остави съмненията зад вратата.

Качи се безшумно по стълбите на дванайсетия етаж, убеди се, че коридорът е празен, и влезе в стая 1213 — втората, наета от помощниците му. В чантата, която бяха оставили в гардеробчето, беше всичко, което му трябваше в момента.

Громов беше точно под него, пет етажа по-надолу. За да се добере до него, Джуга се беше снабдил със специално алпинистко снаряжение. Закопча широкия брезентов колан на кръста си, закопча и лентата, която минаваше под чатала му, приклепна няколко пъти, за да провери дали сбруята му е достатъчно удобна — да си приклепиш топките на двайсет и пет метра от земята едва ли е най-сполучливото начало на каквато и да било операция. Освен на следващата — ако ти ги рязнат, обаче що за живот ще е това?

Закачи карабинката на здравето найлоново въже за халката на колана и върза другия му край за перилото на балкона. После мина през стаята — въжето послушно се размота зад него.

Джуга си помисли, че с това снаряжение по нещо прилича на водолаз или дори на космонавт, който ще излиза в открития космос. Направи му впечатление, че дори стъпва малко по-непохватно, макар че коланът не тежеше кой знае колко, и това го накара да се усмихне под мустак.

Мъжът винаги си остава наполовина дете, казваше покойният му дядо, и беше прав, да. Всяка нова акция беше за Джуга нещо като интересна игра. Ако му предложеха да свърши нещо друго за същите пари, най-вероятно щеше да откаже. Животът без силни усещания е като храна без сол — може да е идеално сготвена, обаче пак си е безвкусна.

Джуга седна на масата и доволно сглоби от пластмасовите и метални части новата си играчка — арбалет. За пръв път щеше да използва арбалет в работата си.

При стрелбата по мишени арбалетът се беше проявил много добре. От двайсет метра острието на стрелата, изработено от специална многопластова стомана, пробиваше десетсантиметрова дъска — и то точно в центъра на нарисувания кръг. При желание самата стрела можеше да се отвинти от острието, ако е заседнало прекалено здраво в мишената, но според Джуга това беше излишно.

Той никога не използваше едно и също оръжие повече от три пъти поред, за да не могат криминалистите да установят „характерен почерк“ и да му направят профил, така че десетината купени заедно с арбалета стрели би трябвало да му стигнат.

Те бяха в удобен кожен колчан — Джуга си го закачи на алпинисткия колан, извади една стрела и я нагласи на арбалета, след това го натегна. Спусъкът беше много по-твърд от спусъка на снайперска пушка, но пък нали щеше да стреля от съвсем близо, така че няколко милиметра отклонение нямаха никакво значение.

Джуга прехвърли ремъка на арбалета през рамо, направи няколко упражнения да провери дали оръжието няма да му пречи, докато се спуска, и дали може удобно да го свали. Репетицията мина идеално. Щеше да е по-добре да я направи в условия, максимално близки до бойните, но човекът, който го беше наел, плащаше тройно за бързина, така че нямаше как.

Джуга пак се прекръсти, излезе на балкона и огледа какво става навън. Не се доверяваше много на слуха си, защото след една контузия в Чечения недочуваше. За това обаче не знаеше кой — защото кой ще наеме полуглух килър, след като светът е пълен е млади здрави момчета? Затова Джуга беше свел общуването с хората, които го наемаха, до минимум, а когато не разбираше нещо от казаното, се правеше на мълчаливец, с което ги принуждаваше да му повтарят какво точно искат по няколко пъти.

С времето почнаха да го смятат за особняк и дори малко тъпичък и това го дразнеше, още повече че преди контузията той винаги беше душата на компанията, пееше, шегуваше се с всички. Сега възрастта вече му позволяваше да е уважаван тамада на всяко празненство — но

не му го позволяваха повредените му тъпанчета. Тамада, който не чува нищо освен собствените си тостове, е същото като скопен младоженец.

След като се увери, че всичко е спокойно, Джуга въздъхна и се задейства. Вдигна яката на полото до очите си, прехвърли се през перилата и след това — сърцето му трепна — се изпъна назад, силно, за да провери въжето. Наред беше и той внимателно отпусна пръсти от парапета. Сега го държеше само въжето. Той бавно започна да се спуска.

Някой излязъл на балкона си сънен гост на хотела би го взел за гигантско насекомо. Но в четири сутринта всички си бяха в леглата и от отворените врати и прозорци долитаха само еднообразни звуци сумтене, хъркане, неясно мърморене — Джуга не ги чуваше, разбира се, но ги усещаше някак, с костите си може би. За сметка на това пък ясно различаваше всевъзможни миризми и ги сортираше наум, все едно можеха да му свършат някаква работа: недоядени загнили плодове, евтин коняк, някакъв не особено ароматен крем, от онези, с които попрехвърлилите жени се мажат преди лягане.

На деветия етаж вонеше на повръщано и Джуга мина покрай него толкова бързо, че насмалко да забрави да спре над балкона на стаята, която му трябваше — 713-а.

Изчака въжето да спре да се люшка, после бавно се спусна трийсет сантиметра... двайсет... десет...

Вратата на балкона беше широко отворена. Пердетата не бяха дръпнати, та да може да поява хлад. В стаята беше тъмно и тихо. Истинско царство на съня.

Без да откъсва очи от тъмната врата, Джуга внимателно стъпи на перилото. Оставаше му да стъпи и на балкона, да се промъкне при Громов и да забие стрелата между очите му. Или в тила му, ако спи обърнат към стената. Не обичаше да стреля в сърцето — там нещата не са толкова сигурни, особено ако се намеси съвременната хирургия.

Свали арбалета, напипа спусъка с показалец и стисна с лявата си ръка въжето, готов предпазливо да слезе от парапета.

И в следващия миг насмалко да изгуби равновесие и да се изпусне — защото Громов, който би трябвало да спи дълбоко, скочи от кревата и се озова право срещу него.

Нямаше време да мисли какво е стреснало жертвата му — но време да се прицели имаше предостатъчно: това отдавна му беше

станало инстинкт. Когато си се парил, знаеш, че трябва да си дръпнеш ръката. Когато се сблъскаш с опасност — стреляш.

Стрелата бръмна толкова силно, че дори Джуга я чу — като ядосана пчела. А после му се стори, че чу и мекото мляскане, с което главата на жертвата му посрещна целувката на смъртта.

Тъмната фигура зад вратата залитна и започна да се свлича — но Джуга твърде често беше виждал как умират хора, така че не прояви излишно любопитство по толкова обикновен повод, а се отблъсна с крака и започна да се спуска по въжето.

Вече не беше толкова предпазлив — ако бягаше от местопрестъплението толкова бавно, колкото се приближаваше до набелязаната жертва, в списъка му щеше да е останала само една, първата. Защото да изчезне навреме за килъра е още по-важно, отколкото да се появи на нужното място в нужното...

Какво беше това, по дяволите?! Въжето изведнъж силно се люшна и Джуга се разтърси, политна на една страна, после обратно и коляното му силно се блъсна в бетона. От болката всички мисли сякаш изхвърчаха от главата му и тя остана съвсем празна — и той вдигна тази празна глава и видя на четири метра над себе си мъж: стискаше въжето с две ръце. И никаква стрела не стърчеше между очите му... а самите те се сториха на Джуга неправдоподобно светли, все едно нажежени до бяло, светеха отвътре.

В следващия миг Джуга се завъртя като пумпал. Светът също се завъртя около него: мрак... далечни светлини... стената на хотела... пак мрак... По чудо успя да се запъне в стената с крака и да спре това лудешко въртене, от което вече му се гадеше.

Но щом успя пак да се отблъсне с крака, за да продължи да се спуска, въжето неумолимо го повлече встрани и той описа широка дъга, която свърши със страшен удар в стената.

Да не се възползва от мигновения отдих означаваше да умре. Възкръсналият Громов не викаше, не го заплашваше. Мълчеше и действаше — а такива противници са най-опасни.

Джуга пусна незаредения арбалет — той само му пречеше в тази ситуация — и посегна към карабинката на колана си да я охлаби: трябваше да се смъкне на земята възможно по-бързо. Да се върти на тънкото въже, люшкан от ръцете на мъжа на седмия етаж, беше ужасно

и той изведнъж разбра какво чувства рибата, когато я измъкват от водата.

Почти прелетя десетина метра надолу и тъкмо когато вече благодареше на бога за щастливото си спасение, ново яростно дръпване го накара да изохка. Въжето буквално го дръпна нагоре и лентата между краката му, която допреди малко му се беше струвала толкова удобна, се вряза в чатала му и все едно щеше да го среже на две. Топките, които толкова си обичаше, се сплескаха, може би дори се спукаха. Но най-лошото беше, че карабинката заяде и той не можеше да направи нищо. До земята оставаха само някакви си два метра, дори по-малко, но безпомощният Джуга можеше само да рита и да чака кога проклетият Громов ще го размаже в стената на хотела. За тая работа трябваше да иска не десет хилядарки, ами сто — със закъснение разбра Джуга. А най-умното беше изобщо да не иска нищо, а да я откаже. Защото... Мислите му пак изчезнаха. Трудно можеш да мислиш, когато те люшкат като пиян морков!

Напред — назад, напред — назад... Амплитудата ставаше все по-голяма.

„Трябва да разкопчая колана“ — сети се Джуга, когато за пореден път полетя назад в мрака. Намерението на Громов вече беше очевидно — той искаше да засили Джуга достатъчно и после да го блъсне във високата стъклена стена на фойето... и Джуга изобщо не можеше да му попречи.

Летеше към стената като на гигантска люлка, протегнал крака напред, за да счупи стъклата поне с подметки, а не с тялото си. Ноктите му се чупеха в проклетата катарамна на колана, но тя изобщо не отстъпваше; Джуга крещеше, без сам да знае какво, все едно искаше да подплаши приближаващата се смърт с дивашкия си вик и да я прогони.

Портиерът, събуден от неизвестно откъде взелия се крясък, отвори очи и тъпо се втренчи в човека зад стъклената стена — излиташе от мрака с отчаян вопъл. Да, наистина летеше, и то право към него. И изцъклените му очи също бяха втренчени право в него.

— Господи! — викна бившият полковник и дори понечи да се прекръсти, внезапно забравил, че открай време е бил атеист.

Хвърчащият човек с грохот влетя във фойето сред дъжд от хиляди малки и големи парчета стъкло — бляскаха на неоновата

светлина като парчета лед.

Портиерът вдигна ръце пред очите си. Вече по-късно, докато се превързваше, наброи цели единайсет порязвания и се самопохвали за бързината си — но това беше доста по-късно.

Докато се прикриваше от стъкления дъжд с длани, през разперените си пръсти портиерът успя да види как хвърчащият полита обратно към мрака, откъдето се беше появил. И в същия миг от алуминиевата дограма над него се откъснаха няколко огромни, грозно назъбени парчета стъкло и със звън се свлякоха надолу...

Пак се чу писък, но не беше ясно чий — дали на нещастника на въжето, или на портиера: когато впоследствие даваше показания, полковникът от запаса беше толкова объркан, все едно той беше направеният на кайма от лавината стъкла.

Сега обаче изобщо не трябваше да хукне към вратата, за да излезе навън и да види какво е станало с непознатия — в стъклената стена зееше дупка, през която спокойно можеше да мине редица от петима души, при това възпълни като него.

В момента, в който се съвзе от шока, изгази през счупените стъкла, излезе и видя на какво прилича увисналото на някакво тънко въже тяло, бившият полковник се изложи за втори път през живота си — първият беше още в началото на службата му, когато като млад офицер работеше по едно много тежко престъпление и видя разчленен труп: наведе се и повърна.

Това обаче не му попречи да стигне до извода, че човекът е много по-чуплив от стъклото. Дори въжето, на което се полюшваше трупът, беше издържало. Но човекът...

И преди да повърне още веднъж, портиерът се закле, че никога, при никакви обстоятелства няма да стане мияч на стъкла и че няма да позволи и на близките си да го направят.

Громов погледна надолу, после погледна въжето, което още се полюшваше точно пред очите му, и си помисли: „Вярно казват, че човешкият живот виси на косъм“.

После влезе в стаята. Нямаше време да изяснява кой и откъде се бе спуснал по въжето. С това щеше да се заеме доблестната сочинска милиция. Ако следователят не решише да мине всичко като нещастен

случай, разбира се — в смисъл че някой алпинист е решил да потренира по стената на хотела по никое време, сигурно пиян при това.

Колкото до женския труп, и в този случай можеше да се измисли нещо подходящо, стига да имаш богато въображение. Злополука при неправилно боравене с арбалет например. Гражданката Бородина неизвестно защо решила да си поиграе на Вилхелм Тел посред нощ в чужда стая — и ето ви я злополуката. Да имаме престъпление? В никакъв случай, никакво престъпление няма.

Присъствието на местопроезшествието на служител на ФСС обаче нямаше да бъде отразено в делото, Громов беше сигурен в това. Нито един здравомислещ следовател не би се осмелил да спомене такова нещо в протокола — ФСС си е ФСС и като кажеш ФСС, по-добре чукни на дърво.

Громов клекна до Люба и докосна с пръсти шията ѝ — на мястото, където при живите може да се усети пулсът. Беше все едно да търси пулса на мраморна статуя. Никакви признаци на живот — но първични признаци на смъртта колкото щещ. И в това нямаше нищо чудно.

Обърна Люба на една страна, та стрелата, излязла почти цялата от тила ѝ, да не ѝ надига главата. Чувал беше, че професионалните убийци все по-често използват арбалети, но за пръв път се сблъскваше с това оръжие. По-точно с жертвата му. Чаршафът, с който зави тялото, веднага подгизна от кръв: широки петна към пода и една малка точка по средата, там, където беше главата. Същата глава, която допреди малко толкова доверчиво се беше отпуснала на гърдите на Громов.

Той взе мобилния телефон и набра номера на информационната служба на управлението си — знаеше го наизуст. Както винаги първо се включи търсачката да запише неговия номер, а после се чу записът:

— В момента никой не може да се свърже с вас — каза доста неприємлив женски глас. — Моля, оставете съобщение. Ще ви се обадят.

Громов се представи, каза кода си за достъп и веднага чу друг глас, мъжки:

— Да?

— Спешно ми трябва координатите на всички сочински болници, в които има отделения за пластична хирургия — високо и

ясно каза Громов. — Най-вероятно всъщност в Сочи има частна клиника, специализирана в тези неща. Може да се води всякаква.

— Прието — безстрастно отвърна невидимият му събеседник. — Друго?

Громов потисна изкушението да поиска да разберат дали напоследък в съответната клиника не е постъпил пациент, платил пластична операция с превод от чужда банка — Сурин така или иначе беше постъпил в клиниката под чуждо име. А пък и получаването на подробни сведения щеше да отнеме прекалено много време.

— Не — каза той. — Това е всичко.

— Ще ви се обадят — каза мъжкият глас.

Което още веднъж доказваше, че всички входящи обаждания се контролират.

Още преди Громов да допуши втората цигара, телефонът иззвъня — трепереше от желание да сподели откритата информация.

Оказа се, че в Сочи има само една клиника, в която правят пластични операции. Като се имаше предвид, че градът се беше проснал на сто и петдесет километра по крайбрежието, не беше близо — беше в една от сградите на балнеоложкия санаториум в Мацеста. Което пък означаваше, че днес ще се диша сероводород.

Докато си събираше багажа, Громов си помисли, че в ада всъщност също мирише на сяр. „Е — каза си, — тъкмо ще видим как изглежда един филиал на пъкъла в курортния рай“.

ГЛАВА 20

СЪДБАТА НИ Е В НАШИТЕ РЪЦЕ

Толик измъкна от ухото си миниатюрната слушалка, погледна към хотел „Бриз“ и се усмихна удовлетворено.

Баснословно скъпият японски „бръмбар“ — но пък затова съвсем микроскопичен — си струваше парите, че и повече. Ако погребяха покойната Люба Бородина със златното ѝ пръстенче, при желание човек можеше да подслуша какви звуци се разнасят из подземното царство, когато в него пристига новодошъл в нововеничък ковчег.

Толик обаче не се интересуваше от тайните на задгробния живот. А и не се съмняваше, че пръстенчето веднага ще бъде прибрано от първия влязъл в хотелската стая милиционер или санитар. И че най-вероятно той пак така веднага ще го шитне на някой прекупвач на злато и ще хукне да си купи стекче бира „Балтика“, а на любимата си — модерните превръзки „Олуейс“. Пръстенчето щеше да се превърне в три-четири грама скъпоценен метал и никой никога нямаше да разбере, че плънката му е струвала много пъти повече от самото него. Превратности на съдбата. Когато печелят нещо, хората никога не се интересуват какво губят.

Толик мислено се сбогува с микрофончето си чудо, което съвсем ясно предаваше дори шепот от разстояние четири метра, и затвори кутията на още едно техническо приспособление, позволяващо да научиш и малки, и големи тайни, непредназначени за чужди уши — скенер с насочено действие, който улавяше сигналите на намиращите се в близост клетъчни телефони. Допреди секунди скенерът беше насочен към прозореца на една стая на седмия етаж на хотела.

Громов беше научил от Люба онова, което искаше да научи. Но не само той, да, не само той. И сега наградата щеше да спечели онзи, който пръв стигнеше до клиниката в Мацеста. Точно затова Толик се усмихваше толкова тържествуващо. Изобщо не се съмняваше, че днес ще е не само първият, но и единственият посетител на Сурин.

Когато разбра за огромния заем, така хитро свит от Центробанк, Толик изобщо не се поддаде на изкушението да тръгне да търси парите сам. Зубан имаше пари, имаше връзки и почти неограничени възможности. Ако някой имаше шанс да изпревари силовите структури и пръв да напипа следите на Сурин, това беше Зубан. Прецаканият Зубан.

Когато чу, че в случая е включен някой си Громов, Толик беше деветдесет и девет процента сигурен, че в Сочи действа майорът, под чието командване беше работил почти пет години. И интуицията не го подведе, въпреки че Толик естествено не се похвали на Зубан. Тайнственият майор наистина се оказа Олег Николаевич Громов, доскоро от ФСС.

Като негов бивш подчинен, Толик много добре знаеше на какво е способен Громов и заложи на него, а не на бандитите.

Громов откри Люба Бородина дори по-бързо, отколкото си мислеше Толик. По време на схватката пред хотела се наложи бившият стрелец радист да държи противниците му на мушка, просто за всеки случай — не че Громов нямаше да се справи с тримата кавказци, но все пак някой коварен удар в гръб можеше да обърка цялата игра на Толик. А залогът беше прекалено голям, за да се допусне и най-малкият риск. Милиард и двеста милиона долара не е шега работа. Когато Громов приключи с кавказците, дръжката на пистолета в ръката на Толик беше мокра от пот.

„Бърза помощ“ прибра осакатените момичета, милицията прибра кавказците, а Толик прибра забравения от всички ситроен и започна да слуша какво става в хотела, където Громов се беше усамотил с Люба. Дотолкова се увлече от разговора им, че пропусна появата на килъра, който се спусна по въжето от горните етажи. Слава богу, бившият му командир успя да се отърве невредим и този път. Но Толик най-много се зарадва, когато чу информацията, подадена на Громов от централното управление на ФСС.

Сега оставаше да стигне до Мацеста и да измъкне недостигащите сведения от тъпия задник Аркаша Сурин — джуджето явно беше надценило възможностите си и сега дори нищожният му ръст нямаше да му помогне да се укрие в тълпата, образно казано. Даже напротив, по това Толик можеше да го намери в клиниката

съвсем лесно, та дори Сурин да се беше направил на копие на Том Круз.

Единствената сериозна пречка по пътя към пълната победа оставаше Громов. Какво да направи с него? Толик се замисли. На едното блюдо на везните беше животът на бившия му командир и приятел, на другото — огромна купчина пари. Колебанията му бяха кратки. И ако не беше дежурната милиционерска кола, пристигнала да се полюбува на нещастния окървавен пишман алпинист, Громов щеше да бъде прострелян още на излизане от хотела или до ландровъра.

Но това можеше да почака.

— Надявам се, че не възразявате да поживеете още мъничко — измърмори Толик и по навик добави: — Другарю майор.

Бръкна под таблото и измъкна снопче жици. Избра една, червена, даде на маса и запали ситроена. Ауспухът блъвна облак пушек, на цвят същия като предутринния здрач.

Толик пусна радиото на любимата си станция, облегна се удобно и хвана волана с лявата ръка. С дясната лениво набра номера на Зубан.

Беше време за последния му доклад до шефа. Последен и най-важен.

— Чака те истински потрес, шефе — прошепна Толик, докато слушаше звъненето на телефона. — Изобщо не си очаквал такава изненада.

Огромният като микробус черен джип „Тойота Ландкрузър“ фучеше в ранното московско утро. Мина покрай Куркската гара, зави по улица „Воронцово поле“ и тръгна към центъра и неговия лабиринт от безброй улички.

С тъмните си стъкла джипът приличаше на грамадна катафалка. Освен това, като го видеше, човек можеше да си помисли, че собственикът му е решил да посвети живота си на това да се любува на слънчеви затъмнения, въпреки че, разбира се, изобщо не беше така. Децата, които затаили дъх гледат през опушени парчета стъкло слънцето, почти никога не стават собственици на луксозни автомобили. За това са нужни съвсем различни житейски интереси.

Собственикът на ландкрузъра беше Зубан — в момента седеше на тапицираната с телешка кожа задна седалка. Някои можеше да

започват новия работен ден, но за него завършваше поредната трудова нощ и той седеше доволно отпуснат.

За деветнайсетгодишното момиче, което седеше до Зубан, ранното утро също носеше почивка, а не време да се събудиш. Момичето тъкмо беше свършило с песните и танците в нощния клуб „Маджик Мистъри Тур“ и сега си мечтаеше как ще си легне и ще спи чак до вечерта. Сценичният ѝ псевдоним — Аврора — поне в момента изобщо не отговаряше на клюмналата ѝ глава и затварящите ѝ се от умора очи. В първия си и единствен досега клип Аврора пееше на фона на изгрева, но всъщност си беше чист залез, само че заснет със специални филтри. Най-добрата роля, която би могла да изиграе толкова рано сутрин, беше на Спящата красавица. Въпреки че без изкусно нанесен грим нямаше да се справи и с нея. Точно затова Аврора беше убедена, че стихията ѝ са ярките шарени клипове, и тръпнеше от очакване кога най-после спонсорът ѝ Зубан ще си развърже кесията за още един.

Аврора (официално Зинаида Попович) прокара пръстчета по бедрото на спътника си като по клавиши на пиано — на пиано можеше да дрънка само две-три елементарни мелодийки — и сънено се вгледа в мощния тил на шофьора: щеше да ѝ е много по приятно той да ѝ е в ръцете. Зубан ценеше шофьора заради умението му да е абсолютно незабележим въпреки двуметровия си ръст. Беше си просто трикрилен гардероб, научен да изпълнява кратички команди. Когато излизаше с джипа, Зубан никога не взимаше допълнителна охрана — не само защото шофьорът беше съвсем достатъчен, но и защото джипът си беше истинска крепост на колела. Никой не можеше да проникне в него дори когато го оставеха без надзор. Трийсет секунди след спирането на двигателя в джипа се включваше камера, която фиксираше приближаването на непознати лица и предаваше изображението на миниатюрното екранче на връзката ключове. Освен това автоматично се подаваше напрежение, достатъчно да повали всеки, който си позволи да пипне джипа. Главното достойнство на крузъра обаче беше специално подсилена му здравина. Веднъж, когато под шасито избухна противотанкова мина, Зубан само си разля уискито — а придружаващата джипа кола се преобърна. Колкото до стъклата, те издържаха дори на стрелба с автомат, като основната

опасност беше не за хората вътре, а за стрелците — куршумите рикошираха като от броня.

В екстравагантните си дрешки Аврора отлично се вписваше в интериора на джипа и на Зубан му беше приятно да е до него. Беше спонсорира клипа ѝ, за да може да я гледа по телевизията и да знае, че на екрана тя може да е всякаква, обаче в реалния живот си е най-обикновена пачавра, пък макар и скъпа.

Самата Аврора пък се интересуваше не от мотивите на спътника си, а от парите му. Така че сега стисна зъби, за да се прозине през нос, и умело хвана с два пръста ципа на Зубан.

— Действай, действай — изсумтя той. — То не ти е като да скачаш по сцената на плейбек.

— Предложиха ми нова песен — каза Аврора, докато ловко бъркаше във вече разкопчания дюкян. — „Зора на любовта“. Много ми пасва на имиджа.

— Пак сълзи и сополи сигурно. — Зубан се намръщи.

— Не, много е хубава, наистина. Днес говорих с Чарли и той каза, че била потенциален хит. Трябвало само да се направи свестен клип.

— Чарли онова разтропано педалче с обицата в носа ли беше?

— Никаква обица няма. Чарли е в бизнеса, много добър продуцент. Съгласен е да поработи с мен, но при условие че отида при него със собствен хит.

— Ами ненагледният ти Гершонски? — Зубан вдигна вежди, все едно това, което казваше, го интересува. — Кой ще му духа сега на тоя нещастник?

— Това е пошло! — обиди се Аврора.

— Вярно, пошло е — съгласи се Зубан. — Но пък е приятно и е полезно за здравето. Така че не се разсейвай, малката, ами почвай свирката. Колкото до клипа — ще си помисля, обещавам.

Лицето на Аврора светна от радост и тя се наведе към разкопчания му панталон. Зубан я потупа поощрително по косата. Вярно, че не пееше кой знае колко добре това девойче, но пък истинското ѝ призвание не беше пеенето. Точно затова му беше приятно да я кара сутрин в квартирата ѝ.

Поради почти преклонната възраст на Зубан процедурата траеше двайсетина минути, че и повече, но усърдието и целеустремеността на

Аврора не познаваха граници. Да, такива жени винаги постигат своето. Във всичко.

Зазвъня телефонът, но това не попречи нито на Зубан, нито на усърдната Аврора. Зубан натисна копчето, поизкашля се и каза:

— Да?

— Добро утро, шефе — чу се веселият глас на Толик. — Надявам се, че не съм ви събудил.

— Да помниш някога да се е налагало да ме будиш? — самодоволно попита Зубан.

— Всъщност не — призна Толик. — Имам чувството, че изобщо не спите.

— На старците им остава малко време, момче. Няма смисъл да го хабим за сън.

— Е, днес изобщо няма да заспите — каза Толик тържествуващо.

— Да не би... — Дъхът на Зубан секна и ръката му, която галеше косата на Аврора, я стисна така, сякаш искаше да я изскубне.

— Боли! — оплака се тя и се опита да се надигне.

Зубан я натисна по тила и попита вече почти спокойно:

— Да не би умното виетнамче вече да е хванало чуждата лодчица?

— Остава му само да я извади от водата — увери го Толик.

Възбудата, която обзе Зубан, беше толкова силна, че той дори поспря енергичните движения на Аврора. Така е то — на младини бързаш да си получиш удоволствието, като остарееш, се учиш да го удължаваш колкото се може повече. За всичко си има време.

— Дай подробности — каза Зубан и дори затвори очи, за да възприема по-добре.

— Давам — каза Толик. — Проследих Громов и след един час възнамерявам да си поговоря с нашето хакерче.

— А този Громов...

— Още е жив — изпревари Толик въпроса му. — Засега. Сигурно се радва на зората — тук е чудесно утро. При вас в столицата как е? Как е настроението?

— Как ни е настроението? — закачливо попита Зубан младата певица. Искаше му се да сподели с някого радостта си — радостта не е пари, трябва да се споделя.

— М-мм-мм! — чу се в отговор.

— Докладват ми, че било прекрасно — преведе Зубан по телефона. — Обаче стига си ме мъчил де, казвай какво направи.

— Ще го направите вие — загадъчно отговори Толик.

— Какво имаш предвид?

— Знам съвсем точно адреса на общия ни познат — в момента е в една клиника в Лазоревско. След час ще съм там.

— И какво трябва да направя аз?

— Да включите лаптопа и да намерите в базата данни карта на Сочи. Не мога да обикалям и да разпитвам тъпите аборигени. Първо, ще отнеме време, а и ще ме запомнят. Разбирате ме...

— Разбирам — прегракнало каза Зубан.

От два месеца, откакто Толик го научи да се оправя с лаптопа, изобщо не се разделяше от него. Заложената в компютъра информация — Толик я беше свалил от базовия компютър на управлението на ФСС — беше наистина безценна. Истински справочник за всички и за всичко. С него Зубан се чувстваше всевиждащ и всезнаещ като Господ Бог.

— В кой файл да вляза? — делово попита той, след като отвори плоския лаптоп направо върху главата на Аврора. Ръцете му трепереха.

— Папката се казва „Целият свят ни е в джоба“ — засмя се Толик.

Зубан тупна лекичко с лаптопа Аврора по главата, та малко да забави темпото, затърси и след минута тържествено заяви:

— Намерих я.

— Отворете я.

— Отворих я.

— Сега намерете файл „Сочи“.

Зубан огледа файловете, изписани на равномерно люшкация се пред очите му екран. Вече беше забравил за Аврора, която усърдно се трудеше под лаптопа.

— На латиница е — обясни му Толик. — Дайте по-надолу.

— S... — изсумтя Зубан. — S... *Sochi*... Намерих го.

— Браво. Сега преместете стрелкичката и щракнете два пъти.

— Знам де... Готово... Бе каква е тая тъпотия? — Зубан се втренчи в малиновочервения надпис, който се появи на абсолютно черния екран.

— Какво има? — попита Толик.

— Нали ти казах — тъпотия! — ядосано повтори Зубан. — Пише: „Съдбата ни е в нашите ръце“.

— Да, точно така. — В телефона се чу доволно подсмиване. — Точно така е, шефе. Натиснете „ентър“ и ще видите.

— Ентър — машинално повтори Зубан и натисна клавиша. — Готово.

Надписът замига тревожно, а лаптопът неизвестно защо забръмча.

— Каква е тая музика? — попита Зубан и доближи телефона до лаптопа. — Чуваш ли я?

— Чувам я, шефе — весело отвърна Толик, когато Зубан пак вдигна телефона до ухото си. — Много добре я чувам. Ей Сега ще... Едно... Две...

В този момент Аврора — беше й омръзнало, да работи за това дете духа — вдигна глава, за да избута лаптопа, и се нацупи.

Лаптопът се наклони под опасен ъгъл и Зубан го стисна с две ръце. А после червеното сияние на екрана внезапно заля не само джипа, но и целия свят.

Всеки, който е бил свидетел на взрив в тясно затворено пространство, няма да го забрави никога. Стига да успее да оцелее, разбира се. Зубан оцеля — насоченият взрив не го улучи пряко, понеже лаптопът се беше наклонил. Така че Зубан беше само обгорен, както разбра, когато отново можеше да вижда, и освен това беше останал без ръце. Едната му беше откъсната от лакътя, а другата все едно изобщо не я беше имало.

Зубан тъпо погледна надолу, където допреди миг се беше намирала главата на Аврора, затисната от компютъра. И видя нещо, за което изобщо няма думи. Някаква кървава кайма, омесена с фризирани кичури и някакви шаренийки. Машинално се опита да смъкне от коленете си тази отвратителна каша — но нямаше с какво. Вдигна чукана на ръката си към очите си и си спомни онова, което беше прочел точно преди компютърът да избухне: „Съдбата ни е в нашите ръце“. И най-после разбра защо Толик го беше казал с такава ирония.

Дрехите на гърдите му пушеха. През пушека Зубан едва различаваше лицето на шофьора бодигард. Той го питаше нещо, повтаряше го пак и пак, втренчил оцъклените си очи в шефа си — но Зубан изобщо не го чуваше. Кръв течеше от ушите на бодигарда, и от

носа му, и от очите му даже май, но все пак, изглежда, беше пострадал по-малко от шефа си. Зубан обаче гледаше само себе си — и това, че още беше жив, му се струваше най-голямата възможна подигравка. Помисли си, че онези, които твърдят, че няма нищо по-страшно от смъртта, едва ли са се виждали без ръце и с разпран корем. Погледна към стъклото — по него нямаше нито една пукнатинка. Бяха пред кино „Съвременник“, джипът беше запречил и двете платна, трупаха се зяпачи, навеждаха се да видят нещо през тъмните стъкла.

По страните му се стичаха сълзи, но дори не можеше да ги избърше — нямаше с какво. Нямаше му ги ръцете вече. Нямаше го вече Зубан. Край. Всичко беше свършило. Не можеше да понесе да го гледат такъв.

— Извади си пистолета — каза Зубан на бодигарда. Не чу гласа си, но по реакцията на младежа разбра, че поне той го е чул.

„Защо?“ — попита бодигардът само с устни.

— Застреляй ме — заповяда Зубан. — Ето тук ме простреляй. — Понечи да се пипне с пръст между веждите, но пак си спомни, че вече не може.

Бодигардът завъртя глава: „Не! Не мога! Няма!“

— Ако ме откараш в болницата и оживея — предупреди го Зубан много бавно, едва мърдаше устни — и на тебе ще ти откъснат ръцете, кълна се. Стреляй, докато още има време! Хайде!

Младежът отвори и затвори уста — досущ като риба на сухо.

— Какво? — попита Зубан, смръщен от болка. — Какво казваш?

„Ще ме вкарат в затвора“ — повтори бодигардът все така беззвучно.

— Ако... оживея... затворът ще ти се стори рай...

В очите на бодигарда светна разбиране. Той бавно вдигна пистолета си — едва успя да пъхне показалец пред спусъка. Отвън зяпачите удряха по стъклата — с по две ръце всичките, помисли Зубан и опита да се ухили. Но му беше останало само едно — гласът, на който безропотно се подчиняваха всички.

— Стреляй! — кресна той и най-после чу нещо — гласа си — след оглушителния взрив и не по-малко оглушителната тишина.

Бодигардът сбърчи лице, все едно щеше да се разреве като дете, и рязко сви показалеца си.

Зубан гледаше зейналото дуло. Стори му се, че видя излитация от него куршум.

А после всичко се обърна наопаки, всичко почерня и самият той се превърна в нещо като куршум, изстрелян в неизвестността. И никаква цел нямаше напред. Само мрак, и да се носи през този мрак беше още по-страшно, отколкото ако беше останал да живее сакат на белия свят.

ГЛАВА 21

СМЪРТТА Е СЕРВИРАНА!

Ситроенът изкачи поредния стръмен завой и излезе на относително прав участък. В този ранен час пътят над морския бряг пусееше. Толик — държеше волана с две ръце — се наведе малко напред: търсеше място, където да отбие на банкета.

Не биваше да причака тъмнозеления ландроувър веднага след завоя — джипът трябваше да засили, тогава на Громов щеше да му е по-трудно да реагира на стрелбата. Ако обаче натиснеше газта и вдигнеше осемдесет, щеше да профучи по петдесетметровата отсечка само за две-три секунди, което даваше възможност максимум за три, изстрела. А за да е сигурен в резултата, на Толик му трябваша поне пет.

Щом стрелката на скоростомера стигна до 60, Толик отби вдясно, спря, подаде се от прозореца и прецени избраната позиция. Мястото беше удобно — на тесния път нямаше начин Громов да се размине със смъртта си. Интересно дали в мига преди края си щеше да го познае — него, своя бивш подчинен. „Едва ли — помисли Толик и дръпна ръчната спирачка. — Всичко ще стане съвсем бързо“.

Слезе от колата и мина пред вратата, без да я затваря. Когато стреляш по бързо приближаваща се цел, трябва да имаш опора, за да не се разсейват куршумите.

Извади беретата, опря лакти на вратата и огледа внимателно пътя над мушката — прецени крайните точки около още непоявилите се джип. След като вземеше завоя, ландроувърът щеше да вдигне поне шейсет, преди да се озове в обсега на куршумите.

Беретата беше модел 93, много точна, с дълга цев и удобна дръжка. Можеше да стреля още щом джипът му дойдеше на седемдесет метра — пробният изстрел, така да се каже. Ако стреляше през секунда — най-оптималният вариант — при втория изстрел целта щеше да е на петдесет метра и така нататък. Дори Громов да не забавеше машинално и първите три куршума да не го улучеха, четвъртият щеше да излети срещу него само от двайсет и пет метра.

След което стрелбата можеше да се ускори — ако имаше нужда, разбира се.

— Бум-бум-бум — тихо каза Толик, докато оглеждаше пътя над мушката.

Ако в този момент можеше да го види някой опитен психиатър, наистина щеше да се учуди. Зениците на „стрелящия“ се разширяваха всяка секунда, все едно наистина виждаше летящия срещу него джип и дори човека зад волана. Колкото до усмивката на Толик, когато той отпусна пистолета — тя щеше да накара и най-опитния психиатър да отклони поглед. Има все пак видове лудост, които човек трябва да избягва дори ако лечението на лудостта му е професия.

Но никой не виждаше самотния мъж, опрял лакти над вратата на светлозеления ситроен — десния над стъклото, левия на купето. Поточно, виждаха го шофьорите на минаващите през минута-две коли, но изобщо не му обръщаха внимание. И защо да му обръщат внимание — нали нямаше как да знаят, че ги оценява като потенциални цели.

На петата или шестата кола, която изфуча иззад завоя, Толик се убеди, че преценката му е правилна. Дори му доскуча — наистина е скучно никога да не правиш грешки и винаги да предвиждаш всичко. Да, скучно, но пък рационално. Толик винаги се присмиваше наум на интелегентите, които говореха за смисъла на живота и го определяха като непостижим. Постижим си беше — чрез рационалността и професионализма: те бяха смисълът на живота. Иначе какъв смисъл може да има?

Според преценката му беше изпреварил Громов с двайсетина минути. И тези минути вече изтичаха.

Без да откъсва очи от пътя, Толик се наведе над вратата и усили радиото на колата с лявата си ръка. Силната музика е най-сигурното лекарство срещу тревогата — и най-добре го знаят това младежите, които се разхождат със затъкнати чак до мозъка слушалки в ушите. Музика до дупка — и никакви мисли. В момента Толик също искаше да разкара от главата си всички ненужни мисли. Поредната млада радиослушателка, успяла да се свърже, помъка и поъка в ефира, поздрави сто на сто също мъкащите си и ъкащи приятели, след което с очевидно облекчение... ъъ... помоли... ъъ... дай пуснат... ъъ... Аврора.

Ей, успя да го каже най-после!

Толик поклати глава и се намръщи. Мразеше хората, който се запъват. Той нямаше проблеми с говоренето, думите и изреченията му се връзваха една за друга и едно за друго без проблеми — а мисълта му оставаше скрита надълбоко, като подводна скала.

Беше изпитал истинска наслада от последния си разговор със Зубан. Когато чу взрива до ухото си и после телефонът изключи, си представи с какво тъпо изражение шефът му се е взирал допреди миг в съобщението и се разсмя от сърце.

Ако имаше повече време да подготви взрива, щеше да разнообрази шегичката си с допълнителни ефекти. Можеше например да програмира компютъра така, че надписът за съдбата, дето си я държиш в ръцете, в последната секунда да се смени с надгробна плоча с името на Зубан и датите — рождената и на смъртта му. Или пък пред очите на обречения на смърт Зубан да се заредят снимки от детството му. Да, това щеше да е най-готиното. Скромно и мило, но многозначително.

Поръчаната от девойчето песен благополучно се приближаваше към края си, ако се съдеше по това, че припевът се повтаряше вече поне за пети път. „Изгубих ум и свят, за тебе само мисля аз... за тебе само мисля аз...“

— Тъпачка — изръмжа Толик и се изплю на прашния асфалт. — Как можеш да изгубиш нещо, дето го нямаш.

„Изгубих ум и свят...“

Толик вече не чуваше стенанията ѝ. Зеленият джип излезе на финалната права — слънцето лъсна по стъклата и купето — и естествено веднага ускори. Громов бързаше.

— За оня свят — изхъмка Толик.

Дулото на беретата описа интересна геометрична фигура — от долу нагоре, после от горе надолу — и дясната китка на Толик се опря върху отворената врата на колата. Той се наведе, за да се прицели както трябва, и издиша.

За частичка от секундата, преди да натисне спусъка, му се стори, че джипът леко кривна встрани, но това вече нямаше значение. Куршумите, един след друг, вече пробиваха предното стъкло на летящия към него джип, правеха идеално кръгли дупчици с диаметър девет милиметра. Около дупчиците — Толик не можеше да види, но знаеше точно какво става — плъзваше млечнобяла паяжина.

След два часа пристигналият на местопроизшествието следовател премери с педя дупките във вече събраното от десетки парченца стъкло — бяха като пет точки от невидима окръжност. Или като върховете на идеално начертана петолъчка. Вечерта следователят, иначе добър стрелец, изгърмя трийсетина подотчетни патрона на стрелбището, но не можа да постигне същия резултат, въпреки че мишената беше неподвижна и точно на трийсет метра. После тръгна да се прибира, отби се в близката кръчма и...

Но ние не разказваме за него, а за зеления ландроувър — надупчен от куршумите, той се надигна на левите си колелета и се блъсна в мантинелата.

Толик го гледаше — с отворена уста и със замлъкналия пистолет в ръце. Джипът стържеше по бетонните стълбчета и се носеше право срещу ситроена — и на волана нямаше човек. По асфалта стържеха ламарини. В последния миг Толик скочи вдясно, през пътя — и насмалко да го прегazi един безогледно засилил се „Икарус“.

В следващия момент джипът някак си тупна на четирите си колела, но предните се извъртяха и миг преди да се блъсне в ситроена, ландроувърът излезе от пътя, изпомачка с трясък храстите и се засвлича надолу по склона.

Толик си пое дъх, огледа за миг шосето и скочи към мантинелата. Джипът задра в камънака, преобърна се, преобърна се пак — и едно дърво го спря.

Нямаше никакъв смисъл да слиза долу да види какво е станало — беше сигурен в точността на стрелбата си, която се потвърждаваше и от липсата на шофьор зад волана, и от неконтролираните пируети на джипа в последните секунди.

Съжали, че резервоарът е откъм урвата и че не може да го гръмне в прощален салют за бившия другар майор, който вече нямаше да стане полковник. Не му се слизаше надолу през храсталака и буренаците обаче, така че Громов щеше да мине и без салют.

След малко ситроенът вече летеше по пътя, а радиото четиригласно скандираше: „Уи ол лив ин а йелоу събмарин, йелоу събмарин, йелоу събмарин...“.

— Няма я вече подводницата ви, момченца — каза Толик високо, гледаше пътя напред. — Още през деветдесет и първа дадоха команда

да я напускаме. Лично я чух. Е, ако някой е решил още да си играе на патриотизъм — негова работа...

Усети се, че говори така, все едно се оправдава пред някого, врътна копчето на радиото и започна да припява на някакъв прегракнал младежки глас:

— И ни-кой не пиеше на полковника...

Ако някой можеше да го види в този момент, сигурно щеше да си помисли, че наистина му е страшно смешно.

В същото ранно утро, в което се решаваше съдбата му, Аркадий Сурин се събуди в частната клиника на професор Переяславски и си каза наум: „Добро утро“. И добави пак наум: „Наистина е добро, да! Утрото на новия ми живот“.

След няколко часа щяха да му свалят бинтовете от главата и да му честитят новата физиономия. Той не мислеше да кисне в болницата, докато заздравеят всичките му шевове и шевчета, о, не! Щеше да хване първия влак за Тбилиси, оттам да хване самолета за Истанбул — и сбогом, Аркадий Викторович Сурин, сбогом и на Руската федерация, чийто гражданин си бил през първата съзнателна половина на живота си! Гуд бай, Русия, хелоу, свят огромен с всичките ти удоволствия, изобретени от човечеството от мига на сътворяването му. Време беше да ги изпробва едно по едно и до последното, а това не беше лека задача.

Като си помисли колко много неща го чакат, Сурин не се намръщи, а напротив — засмя се радостно. Без обаче да помръдва нито един от лицевите си мускули под бинтовете — не искаше да съсипе работата на професор Переяславски.

Дъртият професор се занимаваше с пластична хирургия още от съветско време и наистина си разбираше от работата.

Сурин беше пристигнал в Сочи с фалшив паспорт, на който беше лепнал сканираната снимка на Том Круз. Намалена и лекичко ретуширана, тя изобщо не приличаше на популярните снимки на холивудската звезда. Холивудският труженик се беше преобразил. Никаква усмивка, никакви такива — всъщност Том Круз изобщо не приличаше на себе си, но пък приличаше на бъдещия Аркадий Сурин.

Благодарение на това че преди да дойде в болницата, Сурин беше обработил, така да се каже, лицето си със сярната киселина, нямаше никакви проблеми да го приемат. Един млад господин с отвратителни

изгаряния искаше да си върне лицето — какво по-естествено от това? Переяславски го увери, че няма проблеми — че ще стане същия като преди, точно като на снимката от паспорта.

И сега го чакаше нов живот в нов облик. Честно казано, все му беше тая на кого ще прилича след операцията. Милиардерите нали могат и на нищо да не приличат и пак да са най-търсените — и най-секси.

Том Круз вече беше загърбен. Забравен. Сурин вече можеше да се гледа в огледалото и да си спомня какво е да си дребосък, да си беден и да те мъчат хиляда и един комплекса заради физическата ти непълноценност. И като си представяше как от утре, не, още от днес, ще почне да командва десетки усукващи се около него дългокраки красавици, чаршафът под пъпа му току се надигаше на палатка за по три, че и за по пет минути. Ще видите вие, топ моделки и манекенки!

Да не говорим, че Сурин изобщо не благодареше на късмета — беше си заслужил и богатството, и бъдещото обожание на околните. Главата му, без значение как щеше да изглежда лицето му след два-три часа, си беше глава на гений. Нобеловата награда ряпа да яде — той си имаше милиард и двеста милиона долара. Хиляда пъти повече, отколкото ако излееха статуята му в цял ръст от двацет и четири каратово злато!

Двацет и пет хиляди от тази сума — нищо работа — вече бяха похарчени. Докато трескаво беше изпълнявал въведената програма, за да разхвърли огромната сума в седемнайсетте сметки, компютърът беше превел пари и на сочинската клиника. Сурин беше забравил номера на сметката ѝ — но помнеше кодовете на сметките в чуждестранните банки и паролите до последната цифричка и последната буквичка.

За всеки случай сега си ги повтори, отначало поред, после разбъркано. Можеше да отиде в Швейцария например, или в Кипър. И там...

Картинката, която изникваше пред очите му, беше винаги една и съща. Той, Сурин, се е изтегнал на шезлонг до басейн, пълен с десетина хубавици, изгарящи от желание да му угодят. Във всичко. Щраква с пръст — и всичките до една се гънат като баядерки. Яките бодигардове около басейна се присвиват притеснено под ленивия му поглед и се мъчат да изглеждат по-малки. Зализаната прислуга търчи

да изпълни и най-малкото му желание. Телефонът се скъсва да звъни — обаждат се хора, за които винаги е чел само в светските хроники. Хау ар ю, Аркадий? Ит из Пол Маккартни (папата, архангел Михаил, Господ Бог). Ду ю римембър ми? Лет ит би, лет ит биии... Сети ли се? О, благодаря, Аркадий. Ще се видим ли днес? Да? О, тенк ю вери, вери мъч!

След още няколко минути розови мечти Сурин стигна до печалния извод, че дори и милиардерите си имат неотложни грижи. Богатите не само плачат, те също трябва да ходят да пишкат и да акат, така че му се наложи да стане, да си нахлузи пантофите и да отиде до клозета — единственото място в клиниката, което все още не отговаряше на световните стандарти.

По неизвестни причини десният му клепач беше зараснал порано от левия и Сурин виждаше само с едното си око, и то лошо, което съществено стесняваше кръгозора и му усложняваше живота. Когато излезе от клозета и тръгна към стаята си, пантофите му оставяха мокри следи по линолеума, а единият крачол на пижамата му беше мокър от коляното нагоре и неприятно студен и лепкав. И това не беше единствената неприятност в тази така чудесно започнала сутрин.

Сурин спря на вратата на стаята си. Вътре беше сестра Наташа, с позацапана престилка, както винаги облечена на голо — и някакъв непознат с хем весели, хем много зли очи.

— Това значи е нашият хубавец, а? — попита непознатият и огледа Сурин от темето до под петите.

Сурин скри мокрия си крачол зад сухия и погледна въпросително Наташа, в смисъл: какво става и кой е този?

Тя като че ли събра кураж от погледа му, изпъчи се, пристъпи към непознатия и каза:

— Напуснете веднага! Кой сте вие всъщност?

— Всъщност лично за вас, сестро, това вече няма никакво значение.

Странна фраза, още повече че в нея прозвуча искрено съболезнование.

— Как така да няма значение?! — възрази Наташа разпалено. — Разбира се, че има! Кой сте вие и каква работа имате тук?

— Аз съм новият лекар — скромно се представи непознатият. — Толик се казвам.

— Нямаме нов лекар! — ядосано възкликна Наташа и натисна с буюст слънчевия сплит на непознатия самозванец.

— Имате, имате — увери я той. — От този момент Аркадий Викторович Сурин е изцяло под мое наблюдение. Нали така, Аркаша?

Сурин понечи да измучи несъгласно, но дори този елементарен звук заседна в гърлото му. Кремавият панталон на Толик беше опръскан с нещо червено, което изобщо не приличаше на боя или на сока от нар, който даваха на пациентите сутрин. Със също такива червени петна, само че по-малки, беше оцапана и ризата му — носеше я пусната над панталона и беше пъхнал нещо в колана си отпред.

Сестрата не забелязваше всичките тези подробности, понеже беше съвсем близо до непознатия. Хвърли за миг поглед към Сурин да види дали няма да каже нещо, после пак се обърна към натрапника и почти викна:

— Хайде, да те няма, че ще извикам охраната.

— О, вече се видях с тях — небрежно каза непознатият и измъкна изпод ризата си пистолет. — Запознахме се. Вие как се казвате, сестричке?

— Аз ли? — Наташа пак хвърли поглед към Сурин — вече уплашен поглед.

Но той не можеше да ѝ помогне по никакъв начин, понеже вече се свличаше на пода.

Толик се усмихна лъчезарно на Наташа, избута я крачка назад, вдигна съвсем спокойно пистолета към лицето ѝ и стреля.

Чу се сух пукот и Наташа залитна назад, и от тила ѝ избухна ален гейзер.

Седналият на пода Сурин вече виждаше всичко с две очи — превръзката му се беше смъкнала от отчаяните му гримаси. Всичките шевове го сърбяха непоносимо и го засърбяха още повече, щом Толик пристъпи към него. Вместо пистолета обаче сега държеше хирургически скалпел.

— Взех го просто за всеки случай, докато оглеждах болницата — каза Толик и вдигна скалпела пред очите на Сурин, за да може да му се полюбува. — Много е остър. Ще свърши работа.

— К-к-к... — успя само да изхърка Сурин.

Толик обаче го разбра отлично.

— А, каква работа ли? Искам да ти се полюбувам на физиономията.

Скалпелът се превъртя няколко пъти във въздуха и тупна до седящия Сурин. На него направо му се дощя да легне и да стисне очи. А после да се събуди и сутринта да започне отново.

— За... що? — Този път успя да довърши въпроса си, макар и с цената на доста усилия.

— Какво само питаш пък ти бе? — внезапно кипна Толик и лицето му престана да е толкова симпатично, колкото му се беше сторило на Сурин отначало. — Вземи свали тоя пашкул. Казах, че искам да ти видя физиономията.

Сурин послушно изпълни заповедта. С последния пласт бинтове почти си обели и новата кожа, но той дори не изохка.

— Bravo — похвали го Толик. — Храбрец си ти, нищо че си голямо плашило. Не те съветвам да се поглеждаш в огледалото — поне още не.

Сурин прокара пръсти по шевовете под скулите и на слепоочията си.

— Не се пипай, не се пипай — каза Толик. — Ела насам.

Сурин понечи пак да попита защо, но се уплаши да не разсърди човека с пистолета, хвърли поглед към трупа на сестрата и стана.

— По-насам — каза Толик. — Искам да те прегърна, драги.

Сурин стисна очи — реши, че ей сега пак ще се чуе тихото „пук“ — но Толик наистина го потупа по гърба, след което каза удовлетворено:

— Е, вече можеш да се обличаш. И по-бързичко, докато можеш да се движиш.

— Д... да се движа? — озадачено попита Сурин. При потупването беше усетил боцване в гърба и сега се колебаеше дали да посегне да се почеше. Страх го беше, че това може да се стори на непознатия невъзпитано и дори изпълнено с пренебрежение.

— Бих ти халоперидол — обясни Толик и му показа часовника си. — Ето тук има едно шипче. Сецаш ли се за какво служи?

— Ами... да боде.

— Ей, ти наистина си бил голям умник, Аркаша. — Толик се намръщи. — Не ти говоря за шипа, ясно е, че с него се боде. Питам те знаеш ли за какво е халоперидолът.

— Не знам — почти беззвучно отговори Сурин. Внезапно го обзе пълна апатия, езикът му сякаш се подуваше в устата му и му беше все по-трудно да го движи.

— Халоперидолът е парализиращ препарат. — Гласът на Толик идваше някъде отдалече и ту се усилваше, ту заглъхваше, като от настроено радио. — През следващите дванайсет часа няма да имаш никакви проблеми, Аркаша. Всички грижи за безчувственото ти тяло ще легнат на моите рамене. Почти буквално. — Толик въздъхна. — Само че не мисля да ти сменям и гащите, така че действай по-бързичко, че ще тръгваме.

— К... к... — Сурин, вече седеше на кревата със смъкнати гащи и се мъчеше да зададе един безкрайно вълнуващ го въпрос, но гласните струни не му се подчиняваха.

— Питаш къде ще те откарам ли? — Толик тихичко се засмя. — Това няма никакво значение за тебе, драги ми умнико. В твоето положение би трябвало да се замислиш за съвсем друго нещо.

— За к...?

— За това какво те очаква в близкото бъдеще.

Това беше последното, което Сурин чу, преди да се превърне в безсловесно и неподвижно чучело. Докато Толик малко ядосано му изуваше долнището на пижамата, той лежеше като пън, на който му е все едно Буратино ли ще издялкат от него, или просто ще го нацепят на подпалки.

Сурин тежко падна на пода и Толик едва успя да съдържи желанието си да настъпи унило отпуснатия му член и да го размаже с ток като отвратителна гъсеница. Не, не му беше сега нито времето, нито мястото. Човек, който се гордее с рационалността си, няма право да се поддава на емоции. И Толик не се поддаваше. Поне се опитваше.

Честотата на пулса му почти не се беше променила от момента, когато влезе в клиниката, до мига, когато видя гадния дребосък с бинтованата глава.

Въпреки че беретата беше успяла да се посгорещи по време на внимателния оглед на клиниката и го пареше по корема.

След стрелбата на шосето в пистолета бяха останали петнайсет патрона. Когато Толик приключи обхода на клиниката, се наложи да

смени пълнителя — а сега и в новия имаше един патрон по-малко, след запознанството с нахалната сестра... Танюща ли беше? Мариша? Наташа?

В различните помещения на клиниката сега лежаха три също толкова мъртви Наташи. Плюс двамата охранители. Плюс един абсолютно невменяем санитар, пиан поне от седмица, и четирима пациенти, чието присъствие тук Толик изобщо не одобри. И все пак въпреки цялата тази неприятна и наистина мръсна работа ръката на Толик не трепваше.

Значи се успокой й продължавай, каза си той. Чака те дълъг път с много опасни завои. Не си дошъл тук да се поддаваш на емоции, нали така? Значи преоблечи го тоя вмирисан пор, избърши му тъпата физиономия, срещи го и го изкарвай отгук, преди да дойдат докторите за визитацията.

Далече-далече, край чудесния град Ростов на Дон, го чакаше скромна къщичка — беше я купил на чуждо име и с фалшиви документи специално за такива случаи. За да изцеди всичко от Сурин, бяха необходими съответните условия и време, много време. Всеки научен код трябваше да се провери, за да не стане някоя издънка. Жарптицата на пода може и да изглеждаше попроскубана, но трябваше да му снесе вълшебното златно яйце на стойност почти милиард и четвърт. Значи трябваше да е много, наистина много внимателен с нея.

Толик не се съмняваше, че ще успее да проникне и в най-скритите кътчета на паметта на Аркаша Сурин. Защото какво всъщност представлява прословутата човешка памет? Десет милиарда нервни клетки и десет трилиона връзки между тях. Всъщност най-обикновен компютър, ако си помисли човек.

Миналата година Толик беше изкарал курс за получаване на информация от заловени лица в секретната база край Белгород. Мъченията и медикаментите вършат работа, разбира се, но предимно в екстрени случаи, когато нямаш време и се налага да се ограничиш с повърхностни сведения. Къде е гаранцията обаче, че дори да каже кодовете, Сурин няма да скрие или дори да забрави някоя важна подробност? Една брънка да се скъса — значи цялата верига се къса, нали така. Толик подозираше, че чуждите банки имат някаква хитроумна система пароли. Искаш да ти преведат парите оттам — там, а те ти казват най-любезно: йес, сър, офкорз, мистър, плийз и данке

шон, и гутен морген. Обаче всъщност ти казват да го духаш, понеже не си казал условната фраза, например „нещастният ми брат го чукат чеченските чукчи“ или някаква друга такава идиотщина. И тогава наистина го духаш.

Не, Толик не мислеше да разчита на случайността. В курса за повишаване на квалификацията — между другото, изкара отлични оценки — ги учеха да четат човешкия мозък като отворена книга. Буквално.

Под вещица надзор на инструкторите Толик самостоятелно беше направил трепанация на някакъв безименен куриер, превозвал големи пратки опиум от Таджикистан. И щом докосна с ланцета едно местенце на оголения му мозък, съвсем близо до слепоочието, куриерът веднага си спомни не само точното тегло на всички превозени от него пратки за цели десет години, но и трите имена на всички дечица, с които беше ходил на детска градина. Дръпваш ланцета и потокът спомени пресъхва. Връщаш го в изходно положение — и спомените пак рукуват. Ако методът се внедреше в изповедите в черква, на света нямаше да остане нито един грешник, нали така.

Още по-интересен се оказа обаче обратният процес на тази неврохирургична главоблъсканица. В края на операцията един от инструкторите докосна с ланцета противоположната част на мозъка на обекта и му каза, че всъщност изобщо не е мюсюлманин, а евреин, дори ревностен юдей. И когато му наместиха черепа, таджикът знаеше всичко за Тората, беше убеден, че баща му бил равин, казвал се Ицхак Лурия, и дори почна да изрежда основните принципи на кабалата.

Така Толик научи, че при умело манипулиране можеш не само да измъкнеш всичко от съзнанието, но и да насадиш в него устойчиви псевдоспомени.

Няколкото думи, казани от инструктора, бяха достатъчни, та обектът да си „спомни“ събития, които всъщност никога не се бяха случвали. Инструкторът обясни, че вкараното в съзнанието на обекта веднага привлича безброй подробности, сраства се с личността и променя и характера. И че клетките, участвали в запаметяването на истинското му минало, са се разпаднали, понеже са си само обикновен белтък, клетки и нищо повече. И че генетичният апарат ги е възпроизвел, но вече различни — и че в тях вече няма място за хората и събитията, които таджикът би трябвало да помни.

Аркаша Сурин — според плана на Толик — трябваше да се превъплъти в истинския Том Круз. Тоест той щеше да си мисли така — за околните щеше да си е най-обикновен шизофреник с мания за величие. Леле, как щяха да му се зарадват в банката! Върнал се, миличкият, сам. Обаче вместо да изреди паролите, щеше да изрежда всичките филми, в които уж се е снимал, и всички звезди, които уж е изчукал.

За Толик това беше нещо като отмъщение. Не че мразеше бившите си колеги, нямаше за какво да ги мрази всъщност, но все пак го ядосваха. Също както когато като малък не ядеше сладоледа — майка, му му купуваше сладолед, а той изобщо не го близваше, въпреки че ужасно му се искаше да го налапа целия. Само че Толик вече не беше инатливо злопаметно момченце, а голям мъж с голям пистолет. Наистина голям мъж. И много рационален.

Преди да почне да рови в мозъка на Сурин обаче щеше да приложи всички други по-малко радикални начини да изтръгне необходимите му сведения. Нямаше да е хубаво мозъкът на обекта да даде на късо заради някаква грешка. Имаше си и други начини. Но като цяло планът му вече беше готов и одобрен. Оставаше само изпълнението. Като начало — да опакова Сурин в нормални дрехи, да го качи в колата и да се разкара оттук.

Не искаше обаче да пипа потната фланелка на пленника си, гадно му беше, така че взе скалпела и я срязва.

И замръзна, все още наведен над безчувствения Сурин, понеже чу зад гърба си слаб шум, почти като шепот. Шум от стъпала на човек, току-що скочил през прозореца. Стаята беше на втория етаж, така че дошлият едва ли беше сбъркал адреса.

И докато Толик успее да помисли, че трябва да измъкне пистолета изпод колана си, зад гърба му някой каза насмешливо:

— Изобщо не си го помисляй.

Громов?! Толик понечи да се обърне, но познатият глас го предупреди:

— Не мърдай. Само разпери ръце така, че да ги виждам.

— Вие да не сте безсмъртен, другарю майор? — попита Толик възхитено; изобщо не мислеше да се подчини на заповедта — искаше да приспи бдителността на Громов, като го върне към времето, когато бяха колеги и заедно бяха гледали в очите едно и също — Смъртта.

Номерът можеше да мине — но не мина.

— Не съм ти другар вече — сухо каза Громов зад гърба на Толик.
— Не дрънкай глупости, ами изпълнявай каквото ти е наредено.

— А ако направя така? — Толик светкавично опря скалпела в гърлото на Сурин, извъртя глава и изгледа майора тържествуващо.

Громов изобщо не помръдна. В очите му имаше също толкова малко чувства, колкото и в дулото на револвера му, зейнало срещу бившия му подчинен. Целият покрит с драскотини и синини, със скъсана риза, Громов изглеждаше толкова невъзмутим, все едно не се е отървал по чудо от неизбежната смърт, а просто си влиза в кухнята да си направи кафе.

Именно тази асоциация прелитна през мозъка на Толик. И той изведнъж разбра защо винаги толкова е обичал и мразил този човек. Громов му приличаше на баща му — а той баща нямаше и никога не беше имал. Да издържиш погледа му беше по-трудно, отколкото да издържиш ъперкът на ринга.

Като че ли мина цяла вечност, преди Громов да отвори уста — съвсем мъничко, устните му бяха почти неподвижни.

— Честно казано, дори ще съм ти благодарен, ако го заколиш тоя хакер. Не ми се разправя с него.

— И не искате да разберете къде е покрил тоя шибан милиард, така ли? — усъмни се Толик.

— Не искам — каза Громов. — Изобщо не ми пука за тия пари. Те са чужди. За тебе може и да са важни, щом си решил да ги свиеш, но за мене са нищо. Нищо.

— Тогава предлагам да...

— Нищо не можеш да ми предлагаш — прекъсна го Громов. — Няма да има никакви сделки.

— А какво? — Толик бавно отдръпна скалпела от гърлото на Сурин. Наистина не мислеше да го убива — та това си беше все едно да убие самия себе си, ако не и по-лошо.

— Не се ли сецаш какво? — Громов се подсмихна криво.

Толик се сецаше. И затова и той се усмихна така, че белите му зъби лъснаха.

Всички, които го видеха в този момент, щяха да решат, че е невероятно симпатичен — направо за реклама. Ако го видеше някой вълк обаче, веднага щеше да разбере, че това не е усмивка, а

заплашително озъбване, и щеше да се приготви за схватка на живот и смърт.

ГЛАВА 22

ХИРУРГИЧНА НАМЕСА

Не чудо спаси Громов от куршумите на шосето, а най-обикновената пътна чанта на дясната седалка — тя му беше единственият спътник. Той всъщност обикновено не обичаше спътниците.

Мощните колони на джипа бумтяха и някакво девойче пееше как било изгубило ум и свят. Громов изхъмка съчувствено и намери друга песен — там пък две момиченца се деряха, че мислели само едно за друго.

„Абсолютна лудница — помисли Громов. — Не останаха ли нормални хора в тоя шоубизнес?“

И машинално изключи радиото.

Взе поредния завой и видя спрял ситроен — светлозелен. Онзи от пред хотела ли беше? Едва ли. Но Громов се стегна — слабо вероятните съвпадения често изобщо не бяха съвпадения. Още повече че мъжът, който беше опрял ръце на отворената врата на ситроена, също му се стори смътно познат. Да не би да беше...

А щом човекът направи с дясната си ръка едно характерно движение първо от долу нагоре, а после обратно, всичките му съмнения изчезнаха.

Да, това беше същият ситроен, но мъжът не беше някой от тримата пребити кавказци, а бившият му подчинен Толик, стрелецът радист, както го наричаше на шега. И характерното движение можеше да означава само едно — в следващата секунда Толик щеше да простреля приближаващата се мишена, тоест него — Громов. А Толик беше смъртоносно точен...

Нямаше време да натисне спирачката, да завие или да извади револвера. Ако залегнеше на дясната седалка, пак нямаше да се спаси, въпреки че двигателят на джипа щеше да спре куршумите. Обаче щом видеше, че силуетът му изчезва под волана и вдясно, Толик щеше да

стреля по-ниско, а Громов идеално знаеше какво става със засилените коли, като им пръснеш гумите. Беше го виждал много пъти.

И без да намалява скоростта, той пусна волана и вдигна чантата пред лицето си. В чантата беше анилаковата противокуршумна жилетка — обикновено Громов я смяташе за съвсем излишна, дори за пречка, тежеше все пак. Но когато куршумите заудряха по чантата като чукове по наковалня, най-последно оцени достойнствата на анилака. Чуковете бяха пет. Но нито един от тях не успя да избие спасителния щит от ръцете му, да не говорим да пробие здравата броня.

След секунди джипът се затъркаля по склона. Громов вече се беше проснал на седалките и беше запънал ръце и крака във вратите. Нямаше представа колко дълго ще пада и когато преобърналият се джип най-последно спря, изобщо не повярва, че се е отървал толкова лесно.

Толик така и не слезе при джипа, за да доубие бившия си командир — или беше решил, че е мъртъв, или не искаше да се излага на ненужна опасност. Постоя малко до мантинелата, погледа надолу и замина. Громов обаче знаеше, че съвсем скоро ще се срещнат пак. Защото нападението по пътя за Мацеста можеше да означава едно-единствено нещо — че Толик също е тръгнал на лов за шифрите и паролите на Аркадий Сурин. Е, така било писано...

Громов се измъкна от джипа, огледа пробитото дъно на чантата и се закатери по стръмния склон — взе само револвера и мобифона. Беше си ударил лявата ръка и тя вече беше на практика безполезна, а в дясната сега трябваше да е оръжието — и нищо освен оръжието. Целия си останал арсенал и багаж завеща на грижите на доблестната милиция, която щеше да дойде на местопроизшествието... след колко? След час-два? В този свят бързаха само пожарникарите, само те брояха минутите и секундите. Милиционерите нямаше да тръгнат към местопроизшествието — голяма работа, някаква си кола паднала в пропастта — преди да си допият водката и да си доразкажат вицовете.

По-нататък беше съвсем простичко. Излезе на шосето и спря една кола — с револвера в ръка нямаше проблеми да убеди шофьора да го закара до клиниката. Всъщност не точно до нея, а малко преди — Громов предпочете да влезе на територията на клиниката пеша, за да не би някой да чуе ръмженето на двигателя. Наближаваше осем и половина. Светлозеленият ситроен беше спрял пред входа на сградата.

Громов хвана дръжката на вратата и я натисна. Беше заключено. В същия миг чу характерния звук от изстрел с пистолет със заглушител. Вдигна глава, огледа сградата и видя един отворен прозорец. Под прозореца пък растеше огромен чинар, клоните му се извисяваха чак над покрива.

Та това беше, никакви чудеса, никакво безсмъртие, както може би си мислеше стреснатият Толик. Стреснат — но очевидно се опитваше да усуква и да приспи бдителността му. Дори „другарю майор“ го нарече, като в добрите стари времена. Но онези времена бяха свършили. Нови времена бяха дошли. Лоши времена.

— Не съм ти другар вече — пренебрежително каза Громов на гърба на Толик.

И се опита да не трепне, когато Толик опря скалпела в гърлото на лежащия на пода Сурин, обърна се и го изгледа тържествуващо.

Громов не направи нищо — късно беше да се прави каквото и да било. Куршумът нямаше да може да спре лекичкото натискане на скалпела. Оставаше му само да блъфира — и Громов почна да блъфира, като се мъчеше да говори съвсем спокойно, дори пренебрежително.

— Честно казано, дори ще съм ти благодарен, ако го заколиш тоя хакер. Не ми се разправя с него.

— И не искате да разберете къде е покрил тоя шибан милиард, така ли? — смая се Толик. Наистина се смая, личеше му. Личеше му като на покерджия, който гледа невярващо раздадените му карти и вижда, че не може да направи дори два чифта.

— Не искам — отрязва го Громов. — Изобщо не ми пука за тия пари. Те са чужди. За тебе може и да са важни, щом си решил да ги свиеш, но за мене са нищо. Нищо. — И се смръщи презрително. Дори щеше да се изплюе на пода, но гърлото му беше съвсем пресъхнало.

Толик не можеше да повярва, че е изгубил.

— Тогава предлагам да... — почна, но Громов го прекъсна:

— Нищо не можеш да ми предлагаш. Няма да има никакви сделки.

Като ще блъфира, да блъфира. Понеже види ли противникът ти дори намек за колебание на лицето ти, прибира пода. Толик обаче не

можеше да разшифрова изражението на бившия си командир, затова се направи, че се предава, и попита:

— А какво?

И отдръпна скалпела от гърлото на Сурин.

— Не се ли сецаш какво?

Толик очевидно се сецаше. И затова се ухили — по-точно се озъби. Това можеше да означава едно-единствено нещо — хем го беше страх, хем щеше да се бори докрай.

— Сецам се — каза и бавно се обърна към дулото на насочения в гърдите му револвер.

И наглед небрежно отметна полата на ризата си и се видя дръжката на беретата.

Громов знаеше какво ще стане, ако пристъпи към Толик или му каже да пусне пистолета на пода — то си беше ясно. Достатъчно му беше да види дясната ръка на Толик, уж отпусната, но нащрек, все едно всеки момент ще литне. Да не говорим за жаждата за кръв в очите му — Громов беше виждал предостатъчно опиянени от кръвта мъже в десетки престрелки и много добре знаеше точно какво означава този поглед — помътен и втрещен едновременно.

— Ако си мислиш, че ще те застрелям на място, бъркаш — каза Громов. — Даже щях да те пусна, ако...

— Ако? — бързо попита Толик.

— Ако не беше убил това момиче. — Громов кимна към трупа на Наташа. — И не си убил само нея, нали?

— Тя тръгна да ме коли със скалпела — измърмори Толик. — И аз...

И наведе глава, може би от разкаяние, но по-вероятно да погледне пистолета, за да е сигурен, че ще може да го измъкне навреме. Това, че не беше отвърнал на последния въпрос, говореше много на Громов. Говореше му много и тишината в сградата — всъщност казваше му всичко.

— Лъжеш — уморено каза Громов.

Ако Толик беше седем-осем години по-млад, като нищо можеше да разбуди бащинските му чувства. Всъщност допреди година-две ги събуждаше. Но тогава в очите му не лъщеше това помътено безумие, като в очите на хищна птица... Не хищна, лешояд — поправи се Громов.

— И сега ще ми изиграете любимата си игричка, а? — предизвикателно каза Толик. — С трите варианта по избор?

— Не — студено отвърна Громов. — Не искам да те убивам, искам да те вкарам в затвора. До живот.

Това нямаше да стане, разбира се — Толик си го знаеше. И се ухили още по-широко.

— Та да ме превъзпитат, а?

— Не — пак така студено каза Громов. — Не вярвам, че затворът прави от лошите хора добри. Но знам, че там на лошите им е лошо. Така че...

И в този момент Толик измъкна пистолета от колана си и стреля...

Гледаше бившия си командир и съжаляваше, че никой от двамата не може да отстъпи. Един от тях трябваше да умре. Тук. В болничната стая с хубавите бежови тапети. На измития балатум. В квадрата слънчева светлина, паднал от прозореца.

Зад прозореца беше толкова зелено и синьо, че всичко в стаята изглеждаше унило безцветно. Толик вдиша, искаше да вдиша морето. Но морето беше далече. Тук миризмите бяха съвсем други. И не бяха приятни. Не беше приятно и да умре, разбира се, също както и да го тикнат в затвора.

Посегна към пистолета от отчаяние. Ако си имаше вълшебна пръчица, щеше да си пожелае двамата с Громов да са съвсем другаде, много далече един от друг. Но вълшебната му пръчица беше останала много далече, чак в детството му, което сега беше смътно като сън. Тогава, още съвсем мъничък, Толик беше сменил венчалния пръстен на мама за една куха бамбукова пръчка и после слезе в мазето, стисна съкровището си с всичка сила и се помоли: да си има татко като всичките други деца, а пък ако татко му не иска да дойде при него, по-добре да умре тоя татко. Защото все пак е по-добре да си имаш умрял татко вместо никакъв.

Тогава Толик си имаше вълшебна пръчка и вярваше, че с нея е всемогъщ. Сега вече беше порасъл и вярваше само на беретата си.

Извади я по-бързо от обикновено, направо светкавично, но Громов, който все пак можеше да го простреля още по-бързо, кой знае

защо, се забави. Какво чакаше? Да не би да си мислеше, че бившият му подчинен ще пусне беретата на пода и ще се съгласи да го тикнат зад решетките?

Толик вдигна пистолета и натисна спусъка в момента, когато дулото сочеше някъде към корема на Громов — нямаше време да се прицелва по-нагоре. И стреля, и изкрещя от яд, като разбра, че няма да поразии никаква цел. Защото цел нямаше. И чак тогава разбра, че вече е убит.

Громов стреля, докато се хвърляше настрани — до последния момент се беше надявал, че няма да му се наложи да стреля.

Хвърли се вляво, щом ръката на Толик се стрелна към пистолета, и още падаше, когато чу изстрела.

Беше изстрелът на неговия „Смит и Уесън“ — отвърщаше на удара, както винаги готов да се подчини мигновено на всяка заповед на стопанина си.

Толик беше измъкнал беретата бързо, много по-бързо от всеки път, когато бяха тренирали на стрелбището — а там бяха изстреляли стотици, хиляди патрони. И все пак натисна спусъка чак след като куршумът на Громов пръсна челото му. Лицето му се разкриви хем невярващо, хем сърдито — но вече не беше лице на жив човек. Толик може би така и не беше разбрал, че последният изстрел в живота му не е улучил целта.

Громов изскърца със зъби, стисна очи и изруга — пак си беше ударил рамото. После си пое дъх — слава богу, нямаше да се налага да обяснява нищо на никого, още повече че нямаше и свидетели.

Стана и пристъпи към трупа. Движенията му бяха като на робот в старите научнофантастични филми. Всъщност точно така се чувстваше — като програмиран робот. Защото човекът Громов изобщо не искаше да прави това, което му се налагаше да прави.

Вдигна отпуснатото тяло на Аркадий Сурин, пребори се с изкушението да го блъсне с всички сили в стената и го понесе към вратата, за да го натовари в колата и да го откара възможно по-далече.

Мирисът на барут, кръв и урина, който го преследваше често дори насън, пак беше реалност. А сълзите, както винаги, не миришеха

на нищо, въпреки че вече бяха пролени и щяха да се пролеят и още — над всички трупове в тази сграда.

Е, в края на краищата не беше дошъл да се разходи по моравата пред клиниката. Пък и му беше още раничко да се превърне в трева, нали така.

Когато предния път беше отворил очи, Сурин беше видял окъпан в слънце свят. Сега цареше мрак.

Той се смръщи, примига, надигна се на лакти — и видя черното нощно море, а на фона му още по-черен силует. В гръб.

„Черен-черен-черен черничък човек“ — беше първата му мисъл, някакво стихче ли беше, песен ли, не помнеше. И чак в следващия момент осъзна, че е жив, и дори се зарадва, макар да нямаше никакъв повод за радост — едва ли Толик го беше отвлякъл от болницата, за да го остави да се радва на живота.

Опита да се обърне по корем, успя, но не знаеше нито накъде да запълзи, нито дали може да запълзи. Но трябваше да се махне отгук — изобщо не искаше да е близо до този черен човек.

А черният човек чу шумоленето и скърцането на камъчетата под Сурин и без да се обръща, подхвърли през рамо:

— Свести ли се, дрисльо? Лягай пак и да не си мръднал.

Гласът не беше на онзи страшен тип с пистолета, който първо беше казал на сестра Наташа да му казва просто Толик, а после я беше убил. Сурин изпита нещо наподобяващо облекчение. Но това беше само за миг. Защото непознатият се обърна, прониза го с поглед и попита студено:

— Поне представяш ли си колко хора умряха заради тебе, а? Дрисльо с дрисльо.

Сурин притеснено прикри гениталиите си с ръце. Неизвестно защо беше чисто гол и го беше срам, да не говорим, че очите на непознатия го пронизваха като рентгенови лъчи. И като че ли светеха даже — със студена сребриста светлина.

„Просто отразяват луната“ — сети се Сурин, но в същия миг отчете, че луната всъщност е зад гърба на непознатия, и си помисли: „Ох, лошо ти се пише, Аркадий“.

Непознатият пристъпи към него и гърлото на Сурин пресъхна още повече, макар допреди миг това да му се беше струвало невъзможно. Непознатият държеше нещо тънко и лъскаво — и като го видя току пред носа си, Сурин разбра, че е скалпел, може би същият, с който си беше свалил бинтовете от главата.

— Да се сецаш защо ми е това ножче? — попита непознатият. И без да чака отговор, добави: — Или изпяваш всичко сега и веднага, или ти правя още една пластична операцияка. След която вече никога няма да можеш да похапваш китайски ориз и хамбургери като любимия ти Том Круз. — Чу се насмешливо изхъмкване. — Ще ти се наложи да се храниш през специална система, Аркаша. А пък аз ще идвам всеки ден да те наглеждам. — Непознатият поклати глава. — Просто не можеш да си представиш на какво ще заприличаш, преди да умреш, момченце. И недей да опитваш — не е за слабите ти нерви... Е, да почваме ли?

До лицето на Сурин почти се долепиха две неща — от едната страна скалпелът, от другата — мобифон.

— По телефона ли да говоря? — забързано попита Сурин, усетил стоманата малко под другото си ухо. Беше студена, обаче пареше.

— Да, дрисльо — каза непознатият. — Японски е, последен модел, записва всичко. И ако решиш да се отречеш от признанията си...

— Разбрах — все така бързо каза Сурин и после продължи бавно като на показания: — Долуподписаният Аркадий Викторович Сурин, служител в Центробанк, след като научих от пресата, че...

— Тия дрънканици ще ги дрънкаш другаде и пред други хора — прекъсна го светлоокият непознат. — Вертолетът вече идва, чуваш ли го?

Сурин надигна глава и след секунда каза:

— Да... Чувам го.

— Е, щом го чуваш и разбираш какво ти казвам, веднага ми дай банките, в които си пратил парите — студено каза непознатият. — Номерата на сметките, точните суми, кодовете и паролите. Всичко искам да ми издрискаш, дрисльо такъв — веднага.

— Преводите са седемнайсет — почна Сурин, заслушан в тракането на приближаващия хеликоптер. — Първият е в Швейцария, в...

Непознатият — продължаваше да държи телефона пред устата му — равнодушно извърна глава, все едно милиардите звезди в черното небе му бяха по-интересни от милиарда, пръснат в седемнайсет банкови сметки.

Сурин гледаше широкия му гръб и си мислеше, че никога в живота си не се е чувствал толкова малък и жалък.

Не понеже беше дребничък, не.

Курортният рай беше вече много под самолета. Громов се връщаше в летния московски ад.

Този път седеше до пътеката, така че не можеше да се любува на гледката долу, и за да убие по някакъв начин времето, преглеждаше вестниците, като веднага забравяше всичко прочетено, щом отгърнеше следващата страница. Спомените му от случая Сурин бяха прекалено ярки и дори набраните с дебели черни букви заглавия не можеха да ги изтласкат от ума му.

От лявата му страна седеше бременна жена, почти момиче — миришеше на оптимизъм и млада пот, усещаша се въпреки евтиния ѝ парфюм. На няколко пъти бременната хвърли притеснен поглед към покритото със синини и драскотини лице на Громов, но като цяло упорито се беше втренчила в книгата, която четеше — сто на сто не искаше да завързва разговор с толкова подозрителен спътник.

Когато обаче съобщиха, че вече кацат, бременната затвори книгата и я пхна в мрежичката на седалката пред себе си.

„Наркоченгета“ — прочете Громов заглавието, въпреки че книгата беше обърната наопаки. И рекламния текст по-надолу: „Животът е само един и е кратък...“ Да, вярно си е. Кратък е и свършва само за миг, за един миг... Много по-лесно свършва, отколкото се създава.

Погледна бременната — наистина не би трябвало да чете такива книги с бебе в корема — и попита възпитано:

— Интересна ли е?

Тя погледна неодобрително синините и белезите му и в крайна сметка май реши, че не е опасен, още повече в пълния самолет.

И каза:

— Ами... Бива я. Смешна е.

— Смешна ли? Ако се съди по корицата, се разказва за наркотици и убийства — каза Громов малко учудено.

— Наистина е смешна — каза бременната, докато закопчаваше колана над издутия си корем. — Вземете я, ако искате. Вече я прочетох.

— Няма ли да си я сложите в библиотеката?

— Защо?

— Ами... нали книгите се слагат в библиотеките.

Бременната се намръщи пренебрежително.

— Това е криминале! Когато синът ми порасне — бучна се с пръст в корема, — в Русия вече няма да има никакви наркотици и бандитски групировки. — Усмихна се. — Така че може да я вземете. На мене не ми трябва, няма да трябва и на децата ми.

Отначало Громов само се усмихна, а после отметна глава и се разсмя толкова весело и искрено, както не се беше смял от години.

Да, все пак не живееше напусто на този свят. Затова вече да не пишат за бандити и да не четат за тях си струваше да се живее и да се умира, и пак да се живее, за да се умира пак.

Освен това няма и той, и всички хора, имаха друг избор?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.